ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம:.

திருமங்கையாழ்வார் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

பெரிய திருமொழி.

அ, கூ, ய, கக, பத்துக்கள். 651

இந்த க்ரந்தம்

பரமகாருணிகரான பெரியவாச்சான்பிள்ளை யருளிச்செய்த

வ்யாக்யாநத்துடனும்,

அப்பு அரும்பதத்துடனும்,

உரையுடனும்,

ஸபாபண்டிதரான

ஸ்ரீமான் புதுப்பேர் இளையவில்லி

வித்வான், வெங்டாசார்யாராலும்,

ஸ்ரீமான் புதுப்பட்டு

திருவேங்கடாசார்யாராலும்,

நாநாதேசாநீத அநேக கோசங்களின் ஸஹாயத்தினல்

பரிசோதிப்பிக்கப்பட்டு,

ஸ்ரீவைஷ்ணவ க்ரந்த முத்ராபகஸபையாரால்,

பராங்குச திருவவதாராதி ௫0௧௩-வது ஸம்வத்ஸரமான

விரோதிகிருத் ஸம்வத்ஸரத்தில்

காஞ்சீபுரம்.

ஸ்ரீநிவாஸ அச்சுக்கூடத்தில்,

அச்சிட்டு ப்ரசுரம் செய்யப்பட்டது.

1911.

விஜயதேதராம்.

ஆழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

பெரியதிருமொழி
ஒன்பதாம்பத்து முதல்திருமொழி
வங்கமாமுந்நீர் ப்ரவேசம்.

வ்யா.—"பாட்டினுலுன்னை யென்னெஞ்சத் திருந்தமை காட்டினுய்" என்றுபாடின கவிதன்னை நீரேமதிக்கும்படி கவிபாடவல்லீருமா யிருந்தீர்; (க) "தானுகந்த வூரெல்லாம் தன்தாள்பாடி" என்கிறபடியே எங்கும்புக்கநுபவிக்க வேணுமென்னு மபிநிவேச முண்டாயிருந்தது. இங்கிருக்கும் நாள்தானே (உ) "வழுவிலாவடிமை செய்யவேண்டுநாம்" என்றுஎல்லாவடிமையும்செய்யவேணுமென்று நீர்மநோரதித்திருந்தபடியே கவிபாடி அடிமைசெய்கிறீர். பின்பு இத்தேஹாவஸாநத்திலே அவ்வருகே கொடுபோய் (ங) "ஹாவு ஹாவு ஹாவு - அஹமந்நமஹமந்ந மஹமந்நம்" என்று நீர் பேசும்பேச்சு தன்னையும் அங்கேகேட்கிறோம். "ஆனபின்பு உமக்கோரிடத்திலும் ஒருகுறைகளுமில்லை; நாம்உகந்த நிலங்களெங்கும் புக்குக்கவிபாடும்" என்று தான்திருக்கண்ணங்குடியிலே நிற்கிற நிலையைக் காட்டிக்கொடுக்கக் கண்டு (ச) "வெள்ளை நீர்வெள்ளத்தணைந்த வரவணைமேல்" என்கிறபடியே நம்முடைய ரக்ஷணத்திலே உத்யுக்தராய்க்கொண்டு திருப்பாற்கடலிலே வந்து கண்வளர்ந்தருளின வன்றுனே இங்கே திருக்கண்ணங்குடியிலே வந்து ஸந்நிஹிதனுனென்று அங்கே கவிபாடி அநுபவித்து ஹ்ருஷ்டராகிறுர். *

அரு.—வங்கமாமுந்நீர் ப்ரவேசம். கீழிரண்டு திருமொழிகளோடும் இத்திருமொழிக்கு ஸங்கதியருளுகிறுர் (பாட்டினுலித்யாதி). (அபிநிவேசமுண்டாயிருந்தது) என்றது - "கண்ணார் கணபுரம்கடிகை" என்கிற பாட்டைக் கடாக்ஷித்து. "உன்றனக்கே தொண்டானேற் கென்செய்கின்றுய்" என்று கைங்கர்யசாபலத்தை ஆவிஷ்கரித்தமையைப் பற்றவருளுகிறுர் (இங்கித்யாதி). ... ... *

(க) திருநெ-சு. (உ) தி-வாய்-ங-ங-க. (ங) தை-ப்ரு-கO-சு (ச) அ-கO-எ.

மூ;—

வங்கமாமுந்நீர் வரிநிறப்பெரியவாளரவினணைமேவிச்
சங்கமாரங்கைத் தடமலருந்திச் சாமமாமேனியென்தலைவன்
அங்கமாறைந்துவேள்வி நால்வேதமருங்கலை பயின்றெரிமூன்றும்
செங்கையால்வளர்க்கும் துளக்கமில்மனத்தோர் திருக்கண்ணங்குடி
[யுள்நின்றானே.

பதம்.	உரை.
வங்கம்	மரக்கலங்களை யுடைய தாய்
மா	பெரிதான
முந்நீர்	ஸமுத்ரத்திலே
வரி	(அநேகமான) வரிகளை யுடையராய்
நிறம்	அழகிய நிறத்தை யுடையராய்
பெரிய	(பெருமாளும் பிராட்டியும் சேரவர்த்திக்கைக்கீடான) பரப்பை யுடையராய்
வாள்	(மென்மை முதலான) குணங்களை யுடையருமான
அரவின் அணை	திருவநந்தாழ்வானாகிற படுக்கையில்
மேவி	திருக்கண் வளர்ந்தருளுகிறவராய்,
சங்கம்	ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யாழ்வானாலே
ஆர்	நிறைந்த
அம்	அழகிதான
கை	திருக்கைகளை யுடையராய்,
தடம்	விசாலமான
மலர்	தாமரைப்பூவை
உந்தி	திருநாபீ (ஂ) கமலத்திலேயுடையராய்,
சாமம்	நீலமேகஶ்யாமளமான
மாமேனியன்	பெரிய திருமேனியை யுடையருமாய்,

பதம்.	உரை.
என் தலைவன்	எனக்கு ஸ்வாமியான ஸர்வேஶ்வரன்,
அங்கம்ஆறு	ஆறுவிதமான ஶிக்ஷாதி அங்கங்களிலும்
ஐந்துவேள்வி	பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்களிலும்
நால்வேதம்	நாலுவகைப்பட்ட வேதங்களிலும்
அரும்	அருமையான வேதார்த்தங்களைத் தெரிவிக்கும்
கலை	இதிஹாஸாதிகளிலும்
பயின்று	(அப்யஸித்து) பழகினவர்களாய்,
எரிமூன்றும்	கார்ஹஸ்த்யாதி மூன்றக்நிகளையும்
செம்	செம்மையுடைய
கையால்	கைகளாலே
வளர்க்கும்	ஆதா (தாந) நம்பண்ணுமவர்களாய்,
துளக்கம்இல்	(ஸர்வேஶ்வரனே ரக்ஷகன் என்றமார்க்கத்தில் நின்றும்) சலியாத
மனத்தோர்	மனதையுடையருமானவர்கள் வர்த்திக்கிற
திருக்கண்ணங் குடியுள்	திருக்கண்ணங்குடி என்கிற திவ்யதேசத்திலே
நின்றானே	எழுந்தருளி இருக்கின்றான்.

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (வங்கமா முந்நீர்) மரக்கலங்களையுடைத்தான பெரியகடலிலே. கடலுக்குச் சிறப்பாக இட்டுச் சொல்லக்கடவதிறே மரக்கலங்களை. (வரியித்யாதி) நாநாவான வரிகளையும் அழகிய நிறத்தையுமுடையனாய், பிராட்டிமாருக்கும் தனக்கும் நினைத்த பரிமாற்றங்களெல்லாம் பரிமாறுகைக்கீடான பரப்பையுமுடையனாய், மென்மை, குளிர்ச்சி, நாற்றம் தொடக்கமானவற்றையு முடையனான திருவநந்தாழ்வான்மேலே படுக்கை வாய்ப்பாலே பொருந்திக் கண்வளர்ந்தருளி, அழகிய திருக்கையிலே ஏந்தின ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையுமுடையனாய்,ஜகத்காரணமான தாமரைப்பூவைத் திருநாபியிலே யுடையனுமாய், கண்டார் கண்குளிரும்படி ஸ்ரமஹரமான திருமேனியையுடைய என் ஸர்வாதிகன்.

(அங்கமித்யாதி)ஶீக்ஷாதிகள், பஞ்சமஹாயஜ்ஞம்,நாலுவகைப்பட்டவேதம், வேதார்த்தத்தை விசதீகரிக்கக் கடவதான இதிஹாஸாதிகள் இவற்றிலே வாஸனையுடையருமாய், ஸ்தநந்தயப்ரஜையை உணர்ந்து நோக்கும்தாயைப்போலே அக்நித்ரயத்தையும் ஆதா(த)ரம்பண்ணிநோக்கும் கையையுடையருமாய், "ஒருகர்மத்தை அநுஷ்டியாநின்றோம், அதுநமக்கு ரக்ஷகமன்று, ஸர்வேஶ்வரனே ரக்ஷகன்" என்றிருக்குமிருப்பில் குலைத்தலுடைய நெஞ்சை யுடையரன்றிக்கே யிருப்பாருமானவர்கள் வர்த்திக்கிற திருக்கண்ணங்குடியிலே நின்றானே. .... (க)

மூ.—

கவளமாகதத்தகரியுய்யப் பொய்கைக் கராம்கொளக் கலங்கியுள்நினைந்து
துவளமேல்வந்துதோன்றி வன்முதலைதுணிபடச் சுடுபடைதுரந்தோன்
குவளைநீள்முளரிக் குமுதமொண்கழுநீர்கொய்மலர் நெய்தலொண்கழனித்
திவளும்மாளிகைசூழ் செழுமணிப்புரிசைத் திருக்கண்ணங்குடியுள்நின்றானே.

அந.—முதற்பாட்டு. (வங்கமாவித்யாதி) திருப்பாற்கடலிலே வங்கங்களுண்டோ வென்னவருளுகிறார் (கடலுக்கித்யாதி)."தடம்" என்று மலருக்கு விசேஷணமிட்டத்தாலே ப்ரஹ்மாவுக்கு உத்பத்திபலிக்கையால் அத்தையருளுகிறார் (ஜகதித்யாதி).

"அருங்கலை" என்றது - அருமையான பதார்த்தங்களை விசதீகரிக்கும் கலையென்று விவக்ஷித்தருளுகிறார் (வேதேத்யாதி). ... ... (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வளம்	கவளங்களையுடையதாய்	துரந்தோன்	ஏவினவனான எம்பெரு
	[யதுமான		மான்,
மாகதத்த	அதிகமதத்தையுடை	குவளை	குவலயங்களென்ன
கரி	யானையை	நீள்	நீண்ட
பொய்கை	ஸரஸ்ஸிலிருக்கிற	முளரி	தாமரைகளென்ன
கராம்	முதலையானது	குமுதம்	ஆம்பலென்ன
கொள	(வாயில்) கொள்ளும்	ஒண்கழுநீர்	செங்கழுநீரென்ன
	போது (அந்தயா	கொய்	பறிக்கைக்கு யோக்ய
கலங்கி	கலக்கமுற்று [னை)		மான
உள்	மநஸ்ஸில் [து	மலர்	புஷ்பங்களையுடைய
நினைந்து	எம்பெருமானைச்சிந்தித்	நெய்தல்	நெய்தல் புஷ்பங்க
துவள	துவளும்போது		ளென்ன (இவைக
உய்ய	அதுஉஜ்ஜீவிக்கும்படி	ஒண்	தர்ஶநீயமான [ளாலே)
மேல்வந்து	ஸரஸ்ஸின்மேலே வந்	கழனி	வயல்களையுடையதாய்,
தோன்றி	தோன்றினவனாய், [து	திவளும்	ப்ரகாசியாநின்ற
வன்	த்ருடமான மனதை	மாளிகை	க்ருஹங்களென்ன
	யுடைய	செழுமணி	ரத்நமயமான
முதலை	முதலையானது	புரிசை	மதிள்களென்ன
துணிபட	துண்டாய் அறும்படி		(இவைகளாலே)
சுடு	ஜ்வலியாநின்ற	சூழ்	சூழப்பட்டதுமான
படை	திருவாழியை	திருக்கண்ணங்குடியுள் நின்றானே.	

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (கவளமித்யாதி) கவளம்கொண் டிருப்பதாய், மிக்க மதத்தை யுடைத்தாயிருக்கிற ஆனையானது தன்செருக்காலே தன்நிலமல்லாத பொய்கையிலேபுக்கு, தன்நில மாகையாலே நினைத்தபடி வ்யாபரிக்கவல்லமுதலையின்வாயிலேஅகப் பட்டு, தன்னால் பரிஹரித்துக்கொள்ள வொண்ணாமையாலே கலங்கி

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (கவளமித்யாதி) கையும் ஶ்ரீபாஞ்சஜந்ய மாய்க்கொண்டு படுக்கைகொண்டவனென்று கவிபாடினார்கீழ்; இதில்கையும் திருவாழியுமாய்ப்புறப்பட்டுப(ஃ)க்தரக்ஷணம்பண்ணினபடியைக்கவிபாடுகிறு ரென்று ஸங்கதி.

"மாகதத்த"-மிக்க சினத்தையுடையவென்றுப்பலிதம் (மிக்கவித்யாதி).

(௧)"மநஸைவ ஸ்ருஷ்டிம்-மநஸா ஊசிந்தயத்தரிம்" என்கிறபடியே நெஞ்சால் நினைக்க, ஆகாசாவகாசத்தைவெளியடைத்துக்கொண்டுவந்து தோற்ற, சா(ர)பத்தாலே திண்ணியநெஞ்சையுடைய முதலை (௨) "தீர்ணம் தீர்ணம் - சிங்கம்பிங்கம்" என்கிறபடியே துணிபடும்படி ப்ரதிபக்ஷத்தின்மேலே நெருப்பையுமிழா நின்றுள்ள திருவாழியை ஏவினவன். (குவளையித்யாதி) குவளை, தாமரை, ஆம்பல், செங்கழுநீர், பறிக்கைக்கு யோக்யமான மலரையுடைத்தான நெய்தல்இவற்றாலே தர்சநீயமானவயலை யுடைத்தாய், ஒளிவிடாநின்றுள்ள மாளிகைகள், ரத்நமயமான மதிள்கள் இவற்றையுடைத்தான திருக்கண்ணங்குடியுள் நின்றானே. .... (௨)

௪.—

வாதைவந்தடரவானமும்நிலனும் மலைகளுமலைகடல்குளிப்ப
மீதுகொண்டுகளும் மீனுருவாகி விரிபுனல் வரியகட்டொளித்தோன்
போதலர்புன்னைமல்லிகை மௌவல் புதுவிரை மதுமலரணைந்து
சீதவொண்டென்றல் திசைதொறும்கமழும்திருக்கண்ணங்குடியுள்நின்றானே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வாதை	(ப்ரளயத்தில்) நலிவா	மீனுருவாகி	மத்ஸ்யரூபமாய்,
வந்து	மேலேவந்து [னது	விரி	பரப்பையுடைய
அடர	வ்யாபரிக்க	புனல்	நீரை
வானமும்	ஆகாசமும்	வரியகட்டு	அழகிய தன்வயிற்றிலே
நிலனும்	பூமியும்	ஒளித்தோன்	அடக்கினவனான எம்
மலைகளும்	மலைகளும்		பெருமான்'
அலை	அலையை எறியாநின்ற	போது	காலத்திலே
கடல்	ஸமுத்ரத்திலே	அலர்	விகஸிக்கிற
குளிப்ப	முழுகிக் கிடக்கும்போ	புன்னை	புன்னை
	து (இவற்றை)	மல்லிகை	மல்லிகை
மீதுகொண்டு	தன்மேல் ஏறிட்டுக்	மௌவல்	முல்லை (இவைகளினு
	கொண்டு [யுடைய	புது	நவீநமான [டைய)
உகளும்	ஸந்தோஷத்தை	விரை	பரிமளத்தையும்

"கவளமா கதத்தகரியைப் பொய்கைக்கராங்கொள, அதுகலங்கி உள்நினைந்து துவளும்போது அதுமேல்வந்து தோன்றி" என்றந்வயம். (௨)

(௧) வி-தர்-௬௩-௭௭. (௨) ரா-யு-௩௪-௧௨.

மது	தேனையுமுடைய	தென்னல்	தென்னல்காற்றானது
மலர்	புஷ்பங்களிலே [தான	திசைதோறும்	திக்குக்கள் தோறும்
அணைந்து	ஸம்பந்தித்து	கமழும்	வ்யாபரிக்கும்படியான
சீத	குளிர்ந்ததாய்		திருக்கண்ணங்குடியுள் நின்றானே.
ஒண்	மந்தமாக ஸஞ்சரிக்கிற		

வ்யா.—மூன்றாம்பாட்டு. (வாதையித்யாதி) எங்குமொக்க ப்ரளயமாய் நலிவானதுமேலிட, ஆகாசமும் பூமியும் குலபர்வதங்களும் கடலிலேபுக்கு அகப்பட, இவற்றையடையத்தன்மேலே ஏறிட்டுக்கொண்டு தரிக்கவற்றாய், பெரியகளிப்பையுடைய மத்ஸ்யரூபியாய் பரந்தபுனலைத் தன்செலுவிலேகதேசத்திலே அடக்கினவன். (போதித்யாதி) காலத்திலே அலருகிற புன்னை மல்லிகை மௌவல் இவற்றினுடைய செவ்விப்பரிமளத்தையும் தேனையுமுடைத்தான மலரிலே புக்கு அதின்வெக்காயம் தன்மேற்படாதபடிபோந்து குளிர்ச்சியையுடைத்தாய் மந்த(ஸ்)ரமாக ஸஞ்சரிக்கிற தென்றலானது திக்குக்கள் தோறும் கமழாநின்றுள்ள. திருக்கண்ணங்குடியுள் நின்றானே. (௩)

மூ.—

வென்றிசேர்திண்மை விலங்கல்மாமேனி வெள்ளெயிற்றொள்ளெரித்தறுகண்
பன்றியாயன்றுபார்மகள் பயலைத்தீர்த்தவன் பஞ்சவர்பாகன்
ஒன்றலாவுருவத்துலப்பில் பல்காலத்துயர்கொடி யொளிவளர்மதியம்
சென்றுசேர்சென்னிச்சிகர நன்மாடத்திருக்கண்ணங் குடியுள்நின்றானே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வென்றிசேர்	ஜயமுடையதாய்,	எரி	அக்நிக்கு ஸமாநமான
திண்மை	வன்மையையுடைய	தறு கண்	க்ரூரத்ருஷ்டியையுமுடைய
விலங்கல்	மலைபோலே [தாய்,		
மா	பெரிதான		
மேனி	வடிவையும்	பன்றியாய்	வராஹமாய் [த்திலே
வெள்	வெளுத்திருக்கிற	அன்று	ப்ரளயம்கொண்டகால
எயிறு	தந்தங்களையு முடைய	பார்மகள்	ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டியினுடைய
ஒள்	அழகிதான [தாய்,		

அநு.—மூன்றாம்பாட்டு. (வாதையித்யாதி) ஒருநீர்ப்புழுவால் வந்த நோவைப் பரிஹரித்த வளவன்றிக்கே ப்ரளயாபத்திலகப்பட்ட ஜகத்தின் நோவைப் பரிஹரித்தானென்று கொண்டாடுகிறாரென்று ஸங்கதி.

(செலுவில்) கீழ்வயிற்றிலே. (மௌவல்) முல்லை. ... ... (௩)

பயலே	வைவர்ண்யத்தை	உயர்	உயர்ந்திருந்துள்ள
தீர்த்தவன்	போக்கினவனாய், [கு	கொடி	கொடிகளானவை
பஞ்சவர்	பஞ்சபாண்டவர்களுக்	ஒளிவளர்	மிக்கதேஜஸ்ஸை யுடைய [வும்
பாகன்	ஸாரதியாய் நின்றுஉப கரித்தவனுமான எம்பெருமான்	மதியம்	சந்த்ரமண்டலத்தள
		சென்று	கிட்டி
		சேர்	சேரும்படி
ஒன்றலா	அநேகமான	சென்னி	உந்நதங்களான [ய்
உருவத்து	வடிவையுடைத்தாய்	சிகரம்	சிகரங்களையுடையதா
உலப்புஇல்	முடிவின்றிக்கே	நல்	அழகிதான [ய
பல்காலத்து	அநேககாலம் செல்லுவதாய்	மாடம்	க்ருஹங்களையுமுடை திருக்கண்ணங்குடியுள் நின்றானே.

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (வென்றியித்யாதி) வெற்றியையுடைத்தாய், திண்ணிதாய், மலைபோலே பெரியவடிவையும் வெளுத்த எயிற்றையுமுடைத்தாய், அக்நிகல்பமாய் ஜாத்யுசிதமான வட்டணித்த கண்ணிணையுமுடைத்தான வராஹமாய், பூமியை ப்ரளயங்கொண்டதென்று அத்தைஎடுத்து ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்குவந்த வைவர்ண்யத்தைப் போக்கினவன்; பாண்டவர்களுக்கு ஸாரதியானவன். (ஒன்றலாவித்யாதி) நாநாவான வடிவையுடைத்தாய் முடிவின்றிக்கே அநேககாலம் செல்லுவதாய் உயர்ந்திருந்துள்ள கொடிகளானவை சந்த்ரமண்டலத்தளவிலே சென்றுசேரும்படி ஓங்கின சிகரங்களையுடைத்தாய், அழகிய மாடங்களை யுடைய திருக்கண்ணங்குடியுள் நின்றானே. .... (௪)

மூ.—

மன்னவன்பெரியவேள்வியில் குறளாய்மூவடி நீரொடுங்கொண்டு
பின்னுமேழுலகுமீரடியாகப் பெருந்திசையடங்கிட நிமிர்ந்தோன்
அன்னமென்கமலத்தணி மலர்ப்பீடத்தலைபுனலிலைக் குடைநீழல்
செந்நெலொண்கவரியசைய வீற்றிருக்கும் திருக்கண்ணங்குடியுள்நின்றானே.

அந.—நாலாம்பாட்டு. (வென்றியித்யாதி) கீழே - ஒருப்ரளயாபத்ரக்ஷணம் பண்ணினவனென்றார்; அவ்வளவேயோ? அடிபட்டுஉருமாய்ந்தபூமியை உத்தரித்தும், அதின்பா(ஞா)ரத்தை இறக்கியும், ரக்ஷித்தவனென்றுஸ்தோத்ரம் பண்ணுகிறாரென்று ஸங்கதி.

"தறுகண்" என்றதினர்த்தம் (வட்டணித்த) என்றது. "சென்னி" என்றதினர்த்தம் (ஓங்கின)என்றது. ... ... (௪)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மன்னவன்	மஹாபலியினுடைய	நிமிர்ந்தான்	வளர்ந்தவனான எம்பெ
பெரிய	பெரிதான	அன்னம்	ஹம்ஸமானது [ருமான்.
வேள்வியில்	யாகத்திலே	மென்	ம்ருதுவான
குறளாய்	வாமநரூபியாய்சென்ற	கமலத்து	தாமரையிலுண்டாய்
நீரொடு	(அவன் கொடுத்த) நீ	அணி	அழகிதான
	ரோடு	மலர்பீடத்து	புஷ்ப பீடத்திலே
மூவடியும்	மூன்றடியையும்	அலை	அலையெறியாநின்ற
கொண்டு	ஸ்வீகரித்து	புனல்	ஜலத்திலுண்டான
பின்னும்	பிறகு	இலை	இலையாகிற
ஏழுலகும்	ஏழுலோகங்களையும்	குடை	குடையினுடைய
ஈரடியாக	இரண்டடியாலே	நீழல்	நிழல் கீழே
	அளப்பதாக	செந்நெல்	செந்நெலானது
பெரும்	பரந்திருக்கிற	ஒண்	அழகிய
திசை	திக்குக்கள்	கவரி	சாமரத்தை
அடங்கிட	(திருவடிகளுக்குள்	அசைய	வீசும்படியாக
	ளே) அடங்கும்படி	வீற்றிருக்கும்	இருக்கும்படியான
	யாக	திருக்கண்ணங்குடியுள் நின்றானே.	

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (மன்னவனித்யாதி) மஹாபலியுடைய, அர்த்தித்தார் அர்த்தித்ததெல்லாம் கொடுக்கிறயாகத்திலே வாமந வேஷத்தைப் பரிக்ரஹித்துக்கொண்டு போய்புக்கு, அவன் வார்த்த நீரோடு மூன்றடியையுங்கொண்டு ஸ்வீகரித்து, அநந்தரம் பூமிப் பரப்பையடைய இரண்டடியாலே அளப்பதாகப் பரந்ததிக்குக்களை டங்கலும் திருவடிகளுக்குள்ளே அடங்கும்படிவளர்ந்தவன். (அன்ன மித்யாதி) அன்னமானது தன்கால் பொருக்கும்படி ம்ருதுவான கமலத்திலேயுண்டான அழகியபீடத்திலே அலைகிற புனலிலேயுண்

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு (மன்னவனித்யாதி) பூபாரத்தை இறக்கினமாத்ர மன்றிக்கே, அந்யசேஷமாய்போன லோகங்களையும் அடிக்கீழ்கொண்டவனன் றோவென்று புகழுகிறரென்றுஸங்கதி.

வேள்விக்குப் பெருமையாவதென்னென்னவருளுகிறர் (அர்த்தித்தாரித் யாதி). மஹாபலிதானே அபீஷ்டதாநம் பண்ணுகையாலுண்டான பெருமை யென்றுகருத்து. ... ... (ரு)

டான இலையாகிற குடைநிழல்கீழே செங்கெலானது சாமரம்வீச, ஐஸ்வர்யத்தாலுண்டான வ்யாவ்ருத்தியடையத் தோற்றும்படியிராநின்றதாயிற்று. .... (ரு)

மூ.—

மழுவினாலவனியரசை மூவெழுகால்மணிமுடி பொடிபடுத்துதிர
குழுவுவார்புனலுள்குளித்துவெங்கோபம்தவிர்ந்தவன்குலைமலிகதலி
குழுவும்வார்கமுகும் குரவுநற்பலவும் குளிர்தருகூதமாதவியும்
செழுமையார்பொழில்கள் தழுவுநன்மாடத்திருக்கண்ணங்குடியுள்நின்றானே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மூவெழுகால்	இருபத்தொருபடிகால்	கமுகும	பாக்கு மரங்களும்
அவனி	பூமியில்	குரவும்	குராமரங்களும்
அரசு	ராஜாக்களுடைய	நல்பலவும்	நல்லபலாமரங்களும்
மணிமுடியை	மணியிழை லங்கரித்த	குளிர்	குளிர்த்தியை
மழுவினால்	பரசுவால் [லைகளை	தரு	தரும்படியான
பொடிபடுத்து	பொடியாகச்செய்து	கூதம்	மாமரங்களும்
	(அவர்களுடைய)	மாதவியும்	குருக்கத்திமரங்களும்
உதிரக்குழுவு	ரக்தஸமூஹமாகிற		(ஆகிய இவைகளு
வார்புனலுள்	ப்ரவாஹத்திலே	செழுமை	செழிப்பால் [டைய)
குளித்து	ஸ்நாநம்பண்ணி		
வெம்கோபம்	மிக்ககோபத்தை	ஆர்	நிறைந்துள்ள
தவிர்ந்தவன்	போக்கினவனான பரசு	பொழில்கள்	சோலைகளாலே
	ராமன்,	தழுவும்	சூழப்பட்டதாய்,
குலைமலி	குலைகளாலே நிறைந்த	நல்	நல்லதான
கதலி	வாழைகளுடைய	மாடம்	க்ருஹங்களையுடைய
குழுவும்	தோப்பும்		துமான
வார்	உயர்ந்திருக்கிற		திருக்கண்ணங்குடியுள் நின்றானே.

அரு.—ஆறும்பாட்டு. (மழுவினாலித்யாதி) குணலேசமுள்ள மாவலியைத் தலையறுக்க மாட்டாதே தன்னை இரப்பாளாக்கி லோகரக்ஷணம் பண்ணினனென்றார்கீழ்; அப்படி குணலேசமும் தேடிக்காணாதே துர்மாநிகளாய், அதிலும் தோற்றரை நிர்மூலமாக்கி லோகரக்ஷணம் பண்ணுமவனன்றோ வென்று சொல்லுகிறாரென்று ஸங்கதி.

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (மழுவினால்) மழுவைக்கொண்டு பூமியில் ராஜாக்களை இருபத்தொருபடிகால் அறுத்து, அவர்களுடையருதிர வெள்ளத்திலே குளித்து, உதகக்ரியையும்பண்ணி மிக்ககோபம் தவிர்ந்தவன். குலைமிக்கவாழைத்தோப்பும், திரண்டுஉயர்ந்தகமுகும், குரவும், நன்றானபலாவும், குளிர்ந்தநிழலைத்தருகிற மாவும், குருக்கத்தியும் அழகும்மிக்கிருந்துள்ள பொழில்கள் சூழ்ந்திருப்பதாய், அழகிய மாடங்களையுடைத்தான, திருக்கண்ணங்குடியுள் நின்றானே. (சு)

மூ.—

வானுளாரவரைவலிமையால் நலியும்மறிகடலிலங்கையார்கோனைப்
பானுநேர்சரத்தால்பனங்கனிபோலப்பருமுடியுதிரவில்வளைத்தோன்
கானுலாமயிலின்கணங்கள்நின்றாடக் கணமுகில்முரசநின்றதிரத்
தேனுலாவரிவண்டின்னிசைமுரலும் திருக்கண்ணங்குடியுள்நின்றானே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வானுளாரவரை	இந்த்ராதி தேவர்களை	வளைத்தோன்	வளைத்தவனான சக்ரவர்த்தித்திருமகன்,
வலிமையால்	மிடுக்காலே	கான்	காட்டிலே
நலியும்	ஹிம்ஸியாநிற்பானாய்	உலா	ஸஞ்சரியாநின்ற
மறி	திரைக்கிளப்பத்தையுடைய	மயிலின்	மயில்களினுடைய
கடல்	ஸமுத்ரத்தால் சூழப்பட்ட	கணங்கள்	கூட்டங்கள்
இலங்கையார் கோன்	லங்கைக்கு நிர்வாஹகனான ராவணனுடைய	நின்றாட	நின்றாடும்படியும்
பரு	த்ருடமான	கணமுகில்	திரண்டமேகங்கள்
முடி	ஶிரஸ்ஸுகள்	முரசம்	வாத்யம்போல்
பானு	ஸூர்ய கிரணம்போல்	நின்றதிர	த்வநிக்கும்படியும்
நேர்	தீக்ஷ்ணமான	தேன்	தேனிலே
சரத்தால்	அம்புகளாலே	உலா	ஸஞ்சரித்தும்
பனம்கனிபோல	பனம்பழம்போல்	வரி	அழகியதான
உதிர	அறுந்துவிழும்படி	வண்டு	வண்டுகள்
வில்	தநுஸ்ஸை	இன்	இனிய
		இசை	கானத்தை
		முரலும்	பண்ணும்படி மிராநின்ற திருக்கண்ணங்குடியுள் நின்றானே.

"கால்" ஸந்தானம். ... ... (சு).

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (வானுளாரித்யாதி) தன்மிடுக்காலே காவலாகவைத்த இந்த்ராதிகளையும் நலியாநிற்பானாய், திரைக்கிளப்பத்தையுடைத்தானகடலை அகழாகவுடைத்தான லங்கைக்கு நிர்வாஹகனாயிருக்கிற ராவணனை ஆதித்யகிரணம்பொலே கூரியஅம்புகளாலே வரப(ப)லத்தாலேபூண்கட்டின முடிகளானவை பனம்பழம்போலே உதிரும்படி வில்லைவளைத்தவன். (கானித்யாதி) காட்டிலே திரியக்கடவதான மயில்களினுடைய திரள்களானவை ஆட, திரண்ட மேகங்கள் வாத்யம்போலே த்வநிக்க, மதுபாநமத்தமான வண்டுகள் இனியஇசைபாடா நின்றுள்ள, ராவணனோடு பொருதஸ்ரமம் ஆறும்படி ஆடல்பாடல்கேட்டுப்போது போக்கியிருக்கலானதேசமாயிற்று.

மூ.—

அரவுநீள்கொடியோனவையுளாசநத்தை' யஞ்சிடாதேயிடவதற்குப்
பெரியமாமேனியண்டமூடுருவப் பெருந்திசையடங்கிட நிமிர்ந்தோன்
வரையின்மாமணியும் மரதகத்திரளும்வயிரமும் வெதிருதிர்முத்தும் [னே
திரைகொணர்ந்துந்தி வயல்தொறும்குவிக்கும் திருக்கண்ணங்குடியுள் நின்ரு

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அரவு	ஸர்ப்பத்தை	பெரிய	பெரிதாய் வளர்ந்த
நீள்கொடி	நீண்டத்வஜத்திலுடை	மாமேனி	பெரியவடிவானது
யோன்	ய துர்யோதநன்	அண்டம்	அண்டத்தில்
		ஊடுருவ	உள்ளே தைக்கும்படி
அவையுள்	அந்தஸபையில்	பெரும் திசை	பெரிய திக்குக்களும்
ஆசநத்தை	பொய்யாஸநத்தை	அடங்கிட	(தன்னிலே) அடங்கும்படியாக
அஞ்சிடாதே	அஞ்சாமல்		
இட	இடும்போது	நிமிர்ந்தோன்	வளர்ந்தவனான க்ருஷ்ணன்,
அதற்கு	அதற்காகவே		

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (வானுளாரித்யாதி) ஆஸுரப்ரக்ருதிகளான ராஜலோகத்தை வென்றபடி அநுஸந்தித்தார்கீழ்; இவ்வளவேயோ? கைவிஞ்சி பெருமிடுக்கனாய், தலைபத்துப் படைத்தவனையும்வென்று லோகரக்ஷணம் பண்ணினானென்று ஏத்துகிறாரென்று ஸங்கதி.

வானுளாரையென்னாதே, "அவரை" என்று விசேஷிக்கையாலே பலிதத்தையருளுகிறார் (குவாலாகவைத்த) என்று; திக்பாலகதயாப்ரமாணப்ரஸித்தரென்று கருத்து. "பானு" என்று - பாநுவென்றாய், அதினர்த்தம் (ஆதித்யன்) என்று. .... (எ)

வரையின்	ஸஹ்யபர்வதத்திலிருக்கிற	உதிர்	உதிர்த்தா நின்றுள்ள
மா	ஶ்ரேஷ்ட்டங்களான	முத்தும்	முத்துக்களையும்,
மணியும்	ரத்நங்களையும்,	திரை	அலைகளானவை
மரதகத்திரளும்	மரகதக் கூட்டங்களையும்,	கொணர்ந்து	கொண்டுவந்து
வயிரமும்	வயிரங்களையும்,	உந்தி	தள்ளி
வெதிர்	மூங்கில்கள்	வயல்தொறும்	கழனிகள்தோறும்
		குவிக்கும்	குவிக்கும்படியான
		திருக்கண்ணங்குடியுள்நின்றானே.	

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (அரவுநீள் கொடியோன்) ஸர்ப்பத்த்வஜனென்னக்கடவதிறே துர்யோதநனை. அவன்றன் ஓலக்கத்தினுள்ளே ஆஸநத்தை "ஜகத்துக்கு வேர்ப்பற்றானவனை அழிக்கப்புகாநின்றோம்" என்று கூசாதேயிட, அதுவே ஹேதுவாகப் பெரியவடிவானது அண்டாவகாசத்தை ஊடுருவ திக்குக்கள் தன்பக்கலிலே அடங்கும்படியாக வளர்ந்தவன். (வரையித்யாதி) ஸஹ்யபர்வதத்திலிருக்கிற ரத்நங்கள், மரதகத்திரள், வயிரமென்கிற ரத்நவிசேஷங்கள், மூங்கிலுதிர்த்த முத்துக்கள், இவற்றை திரைகளானவை தன்னிலடங்காமையாலே கொடுவந்துதள்ளி வயல்களிலே குவியாநிற்கும்.

௯.—

பன்னியபாரம் பார்மகட்கொழியப் பாரதமாபெரும்போரில்
மன்னர்கள்மடிய மணிநெடுந்திண்டேர் மைத்துனர்க்குய்த்தமாமாயன்
துன்னுமாதவியும் சுரபுன்னைப்பொழிலும்சூழ்ந்தெழு செண்பகமலர்வாய்
தென்னவென்றளிகள் முரன்றிசைபாடும் திருக்கண்ணங்குடியுள்நின்றானே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பன்னிய	(பொறுக்கமாட்டாதென்று)சொல்லப்பட்ட	ஒழிய	போம்படி
பாரம்	பூபா(ர)ரமானது	பாரதமாபெரும்போரில்	மஹாபாரதயுத்தத்திலே
பார்மகட்கு	ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்கு	மன்னர்கள்	ராஜாக்கள்
		மடிய	முடியும்படியாக

அநு.—எட்டாம்பாட்டு. (அரவித்யாதி) வானுளாரைநலிந்தவன்றன்னை வென்றபடி சொன்னார்கீழ். இதிலும் ஆஶ்சர்யாவஹமான ஸர்வேஶ்வரனை தன்னையும் வஞ்சிக்கத்தேடின துஸ்ஸபாமத்த்யத்திலே அவ்வஞ்சநத்திலகப்படாதே வளர்ந்தக்ருஷ்ணபதாநத்தை ஸ்துதிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"அவை" என்றதினர்த்தம் -(ஓலக்கம்) என்றது. ... ... (அ)

மணி	மணிமயமாய்	சூழ்ந்து	சூழப்பட்டதாய்,
நெடும்	நீண்டதாய்	எழு	வ்ருத்தியை யடையா நின்ற
திண்	த்ருடமான		
தேர்	தேரை	செண்பகமலர்	செண்பகபுஷ்பத்திலே
மைத்துனர்க்கு	அர்ஜுநனுக்காக	வாய்	
உய்த்த	நடத்தினவனாய்	தென்னவென்று	தென்னவென்று ஸ்வரத்தோடே
மாமாயன்	ஆஶ்சர்யசேஷ்டிதமுடைய எம்பெருமான்	அளிகள்	வண்டுகள்
துன்னு	நெருங்கின	முரன்று	வ்யக்தமாய்
மாதவியும்	மாதவியாலும்,	இசைபாடும்	காநம்பண்ணாநின்ற
சுரபுன்னை	ஸுரபுன்னையினுடையனவான	திருக்கண்ணங்குடியுள் நின்றானே.	
பொழிலும்	சோலைகளாலும்		

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பன்னியவித்யாதி) எல்லாம்பொறுக்கத்தக்க பூமிதானே "என்னால் பொறுக்கப்போகாது" என்று கூப்பிடும்படி விஞ்சினபா(ர)ரமானது ஶ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்கு வாராதபடி மஹாபாரதயுத்தத்திலே ராஜாக்களானவர்கள் முடியும்படியாக அர்ஜுநன்முன்னே நின்று தேரை நடத்தினவன். (மாமாயன்) ஆஶ்சர்யகுண சேஷ்டிதங்களையுடையவன்; நெருங்கினமாதவியும், சுரபுன்னைப்பொழிலும், சுற்றிலேஓங்கின செண்பகங்களையுமுடைத்தாய், அவற்றிலே படிந்தவண்டுகளானவை முரன்று இசைபாடாநின்றுள்ள திருக்கண்ணங்குடியுள் நின்றானே. (௯)

அநு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பன்னியவித்யாதி) தூதுபோகையிலுண்டான ஆஶ்சர்யத்தை யருளிச்செய்தார்கீழ்; அதுக்கும் இசையாத மூர்க்கராகையாலே அவர்களைத் தேர்க்காலாலே அழித்த வாஶ்சர்யத்தை யநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"பன்னிய" என்றது - சொல்லப்பட்ட என்றாய், தாத்பர்யம் (எல்லாமித்யாதி). செண்பகங்களில் வண்டுகள்படிந்தால் முடியுமென்று கவிஸமயஸித்தமேயாகிலும், இங்குதிவ்யதேசத்திலிருக்கையாலேப்ராதிகூல்யமின்றிக்கே அநுகூலித்தமையுண்டாகையாலே அருளுகிறாரென்று திருவுள்ளம். (௯)

மூ.— [ஆ

கலையுலாவல்குல்காரிகை திறத்துக்கடல் பெரும்படையொடும்சென்
சிலையினாலிலங்கை தீயெழச்செற்ற திருக்கண்ணங்குடியுள்நின்றானை
மலைகுலாமாடமங்கையர் தலைவன் மானவேல் கலியன்வாயொலிகள்
உலவுசொல்மாலை யொன்பதோடொன்றும் வல்லவர்க்கில்லை நல்குரவே.

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கலை	பரியட்டமானது	மலைகுலாமாடம்	மலைபோன்ற மாடங்களையுடைய
உலா	நடையாடுகிற	மங்கையர்	திருமங்கையிலுள்ளார் [க்கு
அல்குல்	நிதம்ப ப்ரதேசத்தையுடைய	தலைவன்	ப்ரதாநராய்,
காரிகைதிறத்து	அழகிய பிராட்டி நிமித்தமாக	மானவேல்	அபிமாநஜநகமானவேலையுடைய
கடல்	ஸமுத்ரத்திற் காட்டில்	கலியன்	ஆழ்வார்
பெரும்	பெரிதான	வாயொலிகள்	ஒலிகளையுடைத்தாகவருளிச்செய்தவையாய்
படையொடும்	ஸேனையோடு	உலவு	ஸலக்ஷணங்களான,
சென்று	போய்	சொல்மாலை	சப்தஸந்தர்பமான பாசுரங்களுடைய
சிலையினால்	பாணத்தால்	ஒன்பதோடொன்றும்	இப்பத்தையும்
இலங்கை	லங்கையை [யாக	வல்லவர்க்கு	அப்ய (ப்யஸி) ஸிக்கவல்லவர்களுக்கு [து
தீவழ	நெருப்புக்கிளரும்படி	நல்குரவு	பகவத்தாரித்ர்யமான
செற்ற	அழித்த	இல்லை	கிடையாது (க0)
திருக்கண்ணங்குடியுள்நின்றானை	திருக்கண்ணங்குடி என்னும் திவ்யதேசத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் எம்பெருமான் விஷயமாய்,		

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (கலையித்யாதி) பிராட்டியுடைய பரியட்டப்பண்பிலே தோற்றுப் பெரியபடைவெள்ளத்தோடே முதலிகளோடேசென்று ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்துக்கழியாத ஊரை வில்லாலே அக்நிகிளரும்படியாகச்செற்ற திருக்கண்ணங்குடியுள்நின்றானை. மலைபோலேயிருந்துள்ள மாடங்களையுடைத்தான திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு ப்ரதாநரானவர், பிடித்தார்க்குத் தம்அபிமாநத்தைப்பிறப்பிப்பதானவேலையுடைய ஆழ்வார் ஒலியையுடைத்தாக வருளிச்

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (கலையித்யாதி) (பண்பிலே) அழகிலே. கடலில் காட்டில் பெரியபடையென்று திருவுள்ளம்பற்றி (பெரியவித்யாதி). "படையோடும்" என்ற ச (ஸ) காரார்த்தம் (முதலிகள்) என்றது. உலாவுகை -

செய்தவையாய். (உலவுசொல்மாலை) லக்ஷணங்களில்குறையற்றிருந்துள்ள இப்பத்தையும் அப்யஸிக்கவல்லார்க்கு பக(ஶ)வத்தாரித்ரயமில்லையென்கிறார். .... (க0)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி
ஒன்பதாம்பத்து முதல்திருமொழி முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஒன்பதாம்பத்து இரண்டாந்திருமொழி
பொன்னிவர் ப்ரவேசம்.

வ்யா.—"மன்னர்கள்மடிய மணிநெடுந்திண்டேர் மைத்துனர்க்குய்த்த மாமாயன்" என்று அவனுடைய ஆஶ்ரிதபாரதந்த்ர்யத்தை யருளிச்செய்தார் கீழ்த்திருமொழியில்; இங்கே அவனோடே நினைத்த பரிமாற்றமெல்லாம் பரிமாறலாமென்று திருநாகையிலே போய்ப்புக்கார்; அங்குநிற்கிறவனுடைய பருவத்தையும் மேன்மையையும் வடிவழகையும் ஒப்பனையையும் கண்டார். அவன்பக்கலிலே கிட்டி எல்லாவடிமையும்செய்ய வேணுமென்னும்படியான அபேக்ஷை பிறந்து, அபேக்ஷக்கநுரூபமாக (க) "ஶ்ரேயோ ஹ்யனர்த்தம் - க்ரியதாமிதிமாம் வத" என்றொருவார்த்தை அருளிச்செய்யக் கண்டிலர். விஷயம் ஸந்நிஹிதமாயிருக்க நினைத்தபரிமாற்றம் பெறாமையாலே அவஸந்நராய், அவ்வழகுதான் உருவு வெளிப்பாடாகநலிய, அத்தாலே நலிவுபட்டு கலந்தவன் பேரநின்றவநந்தரம் "அவனழகு மறக்கவொண்ணாதபடி உருவு வெளிப்பாட்டாலே நலிய நோவுபடாநின்றேன்காண்" என்று தோழிக்குச் சொல்லுகிறாளொரு பிராட்டி பாசுரத்தாலே தாம் மநோரதித்த கைங்கர்யம் பெறாதேயிருந்து நோவுபடுகிறபடியைச் சொல்லுகிறாளாயிருக்கிறது. .... *

நாட்டில் நடையாடுகையாய், அத்தால்பலிதம்(லக்ஷணங்களிவித்யாதி)."நல்குரவு" என்றதினர்த்தம் (பகவத்தாரித்ர்யம்) என்றது. ... ... (க0)

ஜீயர்திருவடிகளே சரணம்.

அரு.—பொன்னிவர் மேனியின் ப்ரவேசம். (இங்கே) இவ்விபூதியிலே.

(க) ரா-ஆ-கடு-எ.

மூ.—

பொன்னிவர்மேனி மரதகத்தின்பொங்கிளம் சோதியகலத்தாரம்
மின்னிவர்வாயில்நல்வேதமோதும் வேதியர் வானவராவர்தோழீ
என்னையும்நோக்கியென்னல்குலும்நோக்கிஏந்திளங்கொங்கையும்நோக்குகின்
அன்னையென்னோக்குமென் றஞ்சுகின்றேனச்சோவொருவரழகியவா. [றார்

பதம்.	உரை.
இவர்	இந்த எம்பெருமானுடைய
மேனி	திருமேனியானது
பொன்	பொன்போலிராநின்றது
மரதகத்தின்	மரகதமணியினுடைய
பொங்கு	பரவாநின்ற
இளம்சோதி	இளகியதேஜஸ்ஸையுடைய
அகலத்து	திருமார்விலிருக்கிற
ஆரம்	ஹாரமானது
மின்	மின்போலே இராநின்றது;
தோழீ	ஸகியே!
இவர்	இவர்,
வாயில்	வாயில்
நல்வேதம்	ஸாமவேதத்தை
ஓதும்	உச்சரிக்கிற
வேதியர்	ப்ராஹ்மணரோ ?
வானவர்ஆவர்	தேவராயிருப்பாரோ?

பதம்.	உரை.
	(இவர்)
என்னையும் நோக்கி	என்னையும் குளிரப்பார்த்து
என்	என்னுடைய
அல்குலும்	நிதம்பப்ரதேசத்தையும்
நோக்கி	பார்த்து
ஏந்து	உந்நதமாய்
இளம்	இளமையான
கொங்கையும்	ஸ்தநங்களையும்
நோக்குகின்றார்	கடாக்ஷியாநின்றார்.
	(இது விஷயத்தில்)
அன்னை	மாதாவானவள்
என்நோக்கும்	என்னபார்க்கிறளோ
என்று	என்று
அஞ்சுகின்றேன்	பயப்படுகிறேன்;
ஒருவர்	இவர் ஒருவருடைய
அழகியவா	அழகுஇருந்தபடி(காண்)
அச்சோ	ஆஶ்சர்யம். (௧)

வ்யா.—முதற்பாட்டு.(பொன்னித்யாதி)பொன்னிவரென்றுகிர் வஹிப்பர் பிள்ளையமுதனார், (௧)"எண்ணும், பொன்னுருவாய்" என்னுமாபோலே ஸ்வரூபபரமாக்கி. அன்றிக்கே (பொன்னிவர்மேனி) இவருடைய வடிவைப்பார்த்தவாறே (௨) "சுட்டுரைத்தநன்பொன்னுன் திருமேனியொளியொவ்வாது" என்கிறபடியே நன்றான பொன்னென்னலாயிரா நின்றது. அத்தைநீக்கி உள்ளேபார்த்த

அ௫.—முதற்பாட்டு. மேலுக்கவதாரிகை (அத்தையித்யாதி). (அத்தை) ஆபரணசோபை (யை) யாலுண்டான ஸமுதாய சோபையை. "நல்" என்று

(௧) திருநெ-௧, (௨) தி-வாய்-௩-௧-௨.

வாறே தோற்றுகிறவடிவிருக்கிறபடி. (மரதகமித்யாதி) மரதகத்தினுடைய விஸ்த்ருதமாய் கண்ணாலே முகக்கலாம்படியான புகரையுடைத்தான திருமார்விலேசாத்தின ஆரம் மின்போலேயிராநின்றது. (இவர்வாயில் நல்வேதமோதும் வேதியர்) இவர்வாயிலுச்சரிக்கிறதும் ஸாமவேதமாயிராநின்றது. (வானவர்)(க)"ராஜர்ஷிதேவப்ரதிமௌ" என்னுமாபோலே வடிவழகைப் பார்த்தவாறே ராஜாக்களோடொக்கச் சொல்லலாயிராநின்றார். ஸமாசாரத்தைப் பார்த்தவாறே ப்ராஹ்மணரோடொக்கச் சொல்லலாயிராநின்றார். மேன்மையைப் பார்த்தவாறே தேவர்களோடொக்கச் சொல்லலாயிராநின்றார். விஷயம் குறைவற்றிருந்தது. நீ அப்போது நிற்கப்பெறாததுகாண்குறை.

இப்படி விலக்ஷணமாயிருப்பானொருவன் உன்னோடேவந்து கலந்தானாகில் பிறந்தபடிசொல்லிக்காணாய்; அவன்உன்பக்கல்செய்ததென்னென்ன; நீசெய்ததென்னென்ன; (என்னையுமித்யாதி) மர்மங்களிலே கடாக்ஷியாநின்றார். பார்த்தபார்வை ஒருகால் மாறவைக்கிறிலர். நீ பின்னைச்செய்ததென்னென்ன; (அன்னையென்னோக்குமென்றஞ்சுகின்றேன்) இப்பார்வைக்கு நானும் கூட்டென்று பார்க்கிறாளோ வென்றஞ்சுகின்றேன். (அச்சோ வொருவரழகியவா) அவன்பார்வையும் அவள் பார்வையும் ஆனதாகிறது; அப்போதை அழகிருந்தபடிகாண். .... (க)

விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (இவரித்யாதி). இவ்விபூதியிலே சேதநருடைய கிஞ்சித்காரத்தையும் பாரதந்த்ர்யத்தையும் தததுகுணமான பக்திவிசேஷங்களையுமே பார்த்திருக்குமவனன்றிக்கே யிருக்கச்செய்தேயும், ஸம்பந்தஜ்ஞாநத்திலுறைப்பில்லாமையாலே அவற்றைக் காக்கமாட்டாதே உபாயாத்த்ய(த்ய)வஸாயத்துக்கு அஞ்சிச் செய்ததெல்லாம் ஸ்வரூபவிருத்தமாய் விழுமோவென்னும் பீ(பீ)தியால் இருந்துவிட்டும், அவன் ஸௌந்தர்யத்திலே ஈடுபடும்படியை ஸ்வாபதேசமாகத் திருவுள்ளம்பற்றி அந்யாபதேசத்திலே "தோழி" என்றுஸம்போதிக்கைக்குக்கருத்து (விஷயமித்யாதி).

நோக்குகின்றாரென்று வர்த்தமாநார்த்தம் (பார்த்தவித்யாதி). "நானும் கூட்டு" என்றதால்-என்னிசைவும் ஸாதநமென்று சொல்லுவளோ என்றதாயிற்று. (ஆனதாகிறது) என்றது -இவ்விரண்டுக்குள்ளே எது கார்யகரமாகிறதோ? அது ஆகிறதென்று தோழிக்கு ஸங்கேதமாகச் சொன்னபடி. ... (க)

(க) ராஜர்ஷிதேவப்ரதிமௌ

மூ.—

தோடவிழ்நீலமணம் கொடுக்கும்சூழ் புனல்சூழ்குடந்தைக்கிடந்த
சேடர்கொலென்று தெரிக்கமாட்டேன் செஞ்சுடராழியும்சங்குமேந்
பாடகமெல்லடியார் வணங்கப்பன்மணி முத்தொடிலங்குசோதி [தி
ஆடகம்பூண்டொரு நான்குதோளுமச்சோ வொருவரழகியவா.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தோடு	(இவர்) இதழ்கள்	ஏந்தி	தரித்துக்கொண்டு
அவிழ்	மலராநின்ற	பாடகம்	பாடகமுடையதாய்
நீலம்	நீலமானது	மெல்லடியார்	ஸுகுமாரமான அடி
மணம்	பரிமளத்தை [ய்		களையுடையவர்கள்
கொடுக்கும்	புறப்படவிடாநிற்பதா	வணங்க	திருவடிகளில் விழும்
சூழ்	பரவியிருக்கிற		படியாக [டும்
புனல்	ஜலத்தாலே	பன்மணி	பலவித ரத்நங்களோ
சூழ்	சூழப்பட்டதுமான	முத்தொடு	முத்துக்களோடும்
குடந்தை	திருக்குடந்தையிலே	இலங்கு	ப்ரகாசியாநின்ற
கிடந்த	கண்வளர்ந்தருளுகிற	சோதி	புகரையுடைய
சேடர்கொல்	யுவாக்கள்	ஆடகம்	பொன்னான திருவாபர
			ணங்களை
என்று	என்று	பூண்டு	தரித்துக்கொண்டும்
தெரிக்கமாட்	தெரிந்துகொள்ளமாட்	ஒரு	அத்விதீயமான
டேன்	டுகிறிலேன் (இவர்)	நான்குதோ	நாலுதிருத்தோள்களை
செம்	சிவந்த	ளும்	யுமுடையரா யிரா
சுடர்	தேஜஸ்ஸை யுடைய		நின்றார்.
ஆழியும்	திருவாழியையும்		அச்சோ ஒருவர் அழகியவா.
சங்கும்	பாஞ்சஜந்யத்தையும்		

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (தோடவிழித்யாதி) தோடலரா நின்றுள்ள நீலமானது பரிமளத்தைப் புறப்படவிடாநிற்பதாய் பரந்தபுனலாலே சூழப்பட்டிருந்துள்ள திருக்குடந்தையிலே கண்

அ.—இரண்டாம்பாட்டு. (தோடித்யாதி) தோழியானவள், "நீகண்ட போதே நீராராயிருந்தீர்; உம்மதெவ்வூர்" என்று கேட்டிலையோவென்ன; அவரையாரென்று நான் கேட்கமாட்டிற்றிலேனாகிலும், அடையாளம் சொல்லுகிறேன்; ஆராவமுதாழ்வார் போலேயிருந்தது; அதுக்கடையாளமென்னென்ன; திருவாழி திருச்சங்குகளுண்டென்கிறாளென்று ஸங்கதி.

வளர்ந்தருளின யுவாக்களென்னலா யிராநின்றூர். (செஞ்சுடராழி யும் சங்குமேந்தி) ஒப்பித்துக்கொண்டிராநின்றூர். திருவாழியையும் பாஞ்சஜந்யத்தையும் கையிலேயுடையராயிராநின்றூர்.

(பாடகமெல்லடியார்வணங்க) யுவாக்கள் தங்களொப்பனைகண்டு காலிலே விழும்படியிருக்குமவர்கள் காலிலேவிழும்படி யிராநின்றூர். (பன்மணியித்யாதி) பலரத்நங்கள் முத்துக்கள்இவற்றோடேகூட மிக்கபுகரையுடைத்தான ஆபரணங்களாலே ஒப்பித்துமிராநின்றூர். ஒப்பனைதான் வேண்டாதபடியா யிராநின்றது திருத்தோள்களைக் கண்டவாறே. (அச்சோவொருவரழகியவா) இவ்வழகு நம்மால் பேசப்போகாது. விஸ்மயப்பட்டு விடுமித்தனை. .... (உ)

மூ.—

வேயிருஞ்சோலை விலங்கல்சூழ்ந்த மெய்யமணளரிவ்வையமெல்லாம்
தாயினநாயகராவர் தோழீ தாமரைக்கண்களிருந்தவாறு
சேயிருங்குன்றம்திகழ்ந்ததொப்பச் செவ்வியவாகி மலர்ந்தசோதி
ஆயிரந்தோளொடிலங்கு பூணு மச்சோவொருவரழகியவா (ந)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வேய்	மூங்கிலினுடைய	தாமரைக்கண் கள்	தாமரைபோன்ற கண் கள்
இரும்	விஸ்த்ருதமான	இருந்தவாறு	இருந்தபடி (என்);
சோலை	சோலையையுடைத்	சேய்	உயர்ந்ததுகளாய்
விலங்கல்	மலைகளாலே [தான	இரும்	பரந்திருப்பதான
சூழ்ந்த	சூழப்பட்ட	குன்றம்	மலைகள்
மெய்யம்	திருமெய்யத்திற்கு	திகழ்ந்ததொ ப்ப	விளங்கினுப்போலே
மணளர்	நிர்வாஹகராய்		
இவ்வைய மெல்லாம்	இந்தபூமிப் பரப்படங் கலும்	செவ்வியவாகி	செவ்வையை யுடைத்
தாயின	அளந்துகொண்ட	மலர்ந்த	பரவின [தாய்
நாயகராவர்	ஸ்வாமியாயிராநின்றூர்;	சோதி	புகரையுடைத்தான
தோழீ	ஸகியே		

(தோடலராநின்றுள்ள) தோடு - உயர்த்தியும், கிளர்த்தியும், இளமையு மாய், இங்கு இளமைசொல்லுகிற தென்றருளுகிறூர் (யுவாக்கள்) என்று.

“பாடகமெல்லடியார்” என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (யுவாக்க ளித்யாதி). “ஆடகம்” என்றது - ஹாடகமென்றூய், பொன்னுனவாபரணங் களைச் சொல்லிற்றூக வருளுகிறூர் (பலவித்யாதி). ... ... (உ)

ஆயிரம்தோளொடு	ஆயிரம் திருத்தோளோடு	பூணும்	தோள்வளையும் (உடையராய் இராநின்றார்);
இலங்கு	ப்ரகாசியாநின்ற	அச்சோ ஒருவர் அழகியவா. (௩)	

வ்யா.—மூன்றாம்பாட்டு. (வேயித்யாதி) மூங்கிலினுடைய பரந்தசோலையை யுடைத்தான மலைகளாலே சூழப்பட்ட திருமெய்யத்திலே வந்து சாய்ந்தருளின நிர்வாஹகரானவர். (இவ்வையமித்யாதி) பூமிப்பரப்பையடைய அநாயாஸேந அளந்துகொண்ட ஸ்வாமிகளென்னலாயிராநின்றார் நீர்மைபார்த்தவாறே. (தாமரைக்கண்களிருந்தவாறு) புண்டரீகாக்ஷனாயிரா நின்றாரென்று சொல்லலாயிரா நின்றார்.

(வேயித்யாதி) ஓங்கியிருப்பதாய் பரந்திருப்பதான மலை விளங்கினாப்போலே செவ்வையையுடைத்தாய் மிக்கபுகரை யுடைத்தான ஆயிரம் தோளையுமுடையராய், அத்தோள்கள்தோறும் தோள்வந்தியை யுடையராயிராநின்றார். கீழே நான்கு தோளுமென்னச் செய்தே ஆயிரந்தோளென்கிறது-ஆயிரம்தோளாலல் கண்டநுபவிக்கும் கரணங்கள் அநேகம் கொண்டநுபவிக்க வேண்டும்படி யிராநின்றாரென்கை. (அச்சோவொருவரழகியவா) ஓரொப்பனைவேணுமோ? அவ்வடிவழகுதானே அமையாதோ?. .... (௩)

மூ.—

வம்பவிழும் துழாய்மாலைதோள்மேல் கையனவாழியும் சங்குமேந்தி
நம்பர்நம்மில்லம் புகுந்துநின்றார் நாகரிகர்பெரிதுமிளையர்
செம்பவளமிவர்வாயின்வண்ணம் தேவரிவரதுருவம்சொல்லில்
அம்பவளத்திரளேயுமொப்ப ரச்சோ வொருவரழகியவா. (௪)

அரு.—மூன்றாம்பாட்டு. (வேயித்யாதி) நீரே அதுகண்டபோதே ஒருவரென்றறுதியிட வேண்டாவோ என்ன; ஆராவமுதாழ்வாரைப்போலே இராநின்றாரென்கிறாள். "மெய்யாகச் சொல்லாய்" என்னவே மெய்யமணாளரை நினைத்து அவரே இவளுக்காக வேணுமென்று நிர்ணயித்தவளாகச் சொல்லுகிறாளென்று ஸங்கதி.

நான் "மெய்யாகச்சொல்லாய்" என்ன; நீயும் மெய்யமணாளரென்கிறாய்; இதுவென்; நீ முகம் பார்த்திலையோவென்ன; நாணமொட்டாமையாலே கடைக்கணித்துப் பார்த்தால் தாமரைக்கண்களாயிருந்த வர்ணத்தைக் கொண்டு அவராக வேணுமென்கிறேனென்னுமது தோன்றவருளுகிறார் (புண்டரீகேத்யாதி).

(தோள்வந்தி) தோள்வளைகள். (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வம்பு	பரிமளத்தை	இவர்	இவருடைய
அவிழும்	புறப்படவிடாநின்ற	வாயின்	திருவதரத்தினுடைய
துழாய்மாலை	திருத்துழாய்மாலையை	வண்ணம்	வர்ணமானது
தோள்மேல்	திருத்தோள்களில் (தரியாநின்றார்);	செம்பவளம்	சிவந்த பவளம்போலிரா நின்றது;
கையன	திருக்கையில்	தேவர்	ஸகலருக்கும் ஸ்வாமியானவர்;
ஆழியும்	திருவாழியையும்		
சங்கும்	பாஞ்சஜந்யத்தையும்	இவரது	இவருடைய
ஏந்தி	தரித்துக்கொண்டிரா நின்றார்;	உருவம்	திருமேனியின் ஸ்வரூபத்தை
நம்பர்	விஸ்வஸநீயராய்	சொல்லில்	சொல்லுமளவில்
நம்மில்லம்	நம்முடைய இருப்பிடத்தில்	அம்	அழகிதான
புகுந்து	ப்ரவேசித்து	பவளத்திரளேயும்	பவழக்கூட்டத்தோடு
நின்றார்	நிற்கின்றார்;	ஒப்பர்	ஸாம்யமுடையராயிரா நின்றார்
நாகரிகர்	நாகரிகரான ரஸிகராகவும்,		
பெரிதும்	மிகவும்		
இளையர்	இளம்பருவமுடையராயிரா நின்றார்;		

அச்சோ ஒருவர் அழகியவா. (ச)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (வம்பவிழுமித்யாதி) திருமேனியில்ஸ்பர்ஶத்தாலே பரிமளத்தைப் புறப்படவிடா நின்றுள்ள திருத்துழாய் மாலையைத் தோளிலே யுடையராயிரா நின்றார்; ஐஶ்வர்யஸூசகமான மாலையிருந்தபடி. (கையனவாழியும் சங்குமேந்தி) ஈஶ்வரத்வஸூசகமான திவ்யாயுதங்களைத் தரித்துக் கொண்டிரா நின்றார். (நம்பர்) ஒப்பனையழகைக்கண்டவாறே நமக்குப்பற்றப்படுமவரென்று தோற்றும்படி யிராநின்றார். விஶ்வஸநீயரென்றபடி. (நம்மில்லம் புகுந்துநின்றார்) "நற்சரக்கன்றோ" என்று தேட்டமாயிருக்கிறதில்லை. (நாகரிகர்) நாகரிகராய் பரமரஸிகராயிரா நின்றார்.

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (வம்பித்யாதி) தோழியும் தானுமாய் திருவாழியைப்பேச, அவளும் பா(ு)வநாப்ரகர்ஷத்தாலே முன்னிலையாய் தோற்றக் கண்டதெல்லாம் சொல்லுகிறாளென்று ஸங்கதி.

கேவலம் மாலையென்னாதே "துழாய்" என்றதுக்குக் கருத்து (ஐஶ்வர்யேத்யாதி). எல்லாம் புகுருகைக்கு ஹேது-நாகரிகத்வமென்று விவக்ஷித்துத் தாத்பர்யம் (பரமேத்யாதி).

(பெரிதுமிளையர்) நம்பருவத்தில் விஞ்சியிருப்பதுவுமில்லை. இவர் திருவதரமிருக்கும்படியைப் பார்த்தவாறே சிவந்தபவளமென்னலாம்படியிருந்தது. (தேவரிவர்) இதரவிஸஜாதீயருமாயிருந்தார்; மநிச்சரோடு கூட்டலாயிருக்கிறிலர். (உருவம்சொல்லில்) இவர் வடிவிருந்தபடியைச் சொல்லில் எங்குமொக்கஸ்ப்ருஹணீயமாயிரா நின்றது. (அச்சோவொருவரழகியவா) உபமாநமில்லாத விஷயத்தில் உபமாநம்சொல்லவிருப்போமோ? .... (ச)

மூ.—

கோழியும்கூடலும் கோயில்கொண்ட கோவலரே யொப்பர்குன்றமன்ன
பாழியந்தோளுமோர் நான்குடையர் பண்டிவர்தம்மையும் கண்டறியோம்
வாழியரோவிவர் வண்ணமெண்ணில் மாகடல்போன்றுளர் கையில்வெய்ய
ஆழியொன்றேந்தியோர் சங்குபற்றி யச்சோ வொருவரழகியவா. (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கோழியும்	உறையூரையும்	வாழியரோ	பல்லாண்டுசொல்லப்படுமவரோ?
கூடலும்	மதுரையையும்	இவர்வண்ணம்	இவர்வடிவின்படியை
கோயில்கொண்ட	வாஸஸ்தாநமாகவுடைய	எண்ணில்	சொல்லப்புக்கால்
கோவலரே	இடையர் (ராஜாக்கள்)	மா	பெரிதான
ஒப்பர்	என்றுசொல்லலாயிரா நின்றார்;	கடல்போன்றுளர்	ஸமுத்ரம்போலேஇரா நின்றார்;
குன்றமன்ன	பர்வதத்தோடொத்த	கையில்	ஒரு திருக்கையிலே
பாழி	வலிமையையுடைய	வெய்ய	ஜ்வலியாநின்ற
அம்	அழகிதாய்	ஆழிஒன்று	ஒருதிருவாழியை
ஓர்	அத்வி தீயமான	ஏந்தி	தரித்துக்கொண்டு,
நான்குதோளும்	நான்கு திருத்தோள்களையும்	ஓர்	(ஒருதிருக்கையில்)அத்வீதீயமான
உடையர்	உடையராயிருந்தார்;	சங்கு	பாஞ்சஜந்யத்தையும்
பண்டு	இதுக்குமுன்பு	பற்றி	தரித்துக் கொண்டிரா நின்றார்;
இவர்தம்மையும்	இவரை		
கண்டறியோம்	நாம்பார்த்ததில்லை;		அச்சோஒருவர் அழகியவா. (ரு)

* முலையோமுழுமுற்றும் போந்திலாதாப்போலே, மோவாயுமெழுந்ததில்லையென்று விவக்ஷித்துக்கருத்து (நம்மில்லமித்யாதி). (இருப்போம்) என்று வநந்தரம் "இதுவென்ன ஆஸ்சர்யம்" என்று கூட்டுவது. ... ... (ச)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (கோழியித்யாதி) உறையூரையும் மதுரையையும் வாஸஸ்த்தாநமாகவுடைய கோவலரென்று சொல்லவுமாயிராநின்றார். "கோழி" என்கிறது-உறையூரை. "கூடல்" என்கிறது-மதுரையை. இவற்றை வாஸஸ்த்தாநமாகவுடைய ராஜாக்களென்று சொல்லவுமாயிராநின்றாரென்னவுமாம். முற்பட்ட யோஜநைக்கு அவ்விடங்களில் உகந்தருளி நிற்கிறவர்களைச் சொல்லிற்றாகிறது. (குன்றமித்யாதி)மலையோடொத்த திண்ணியதாயிருக்கிற திருத்தோள்கள் நாலையுமுடையராயிருந்தார். (பண்டிவர் தம்மையும் கண்டறியோம்) இதுக்குமுன்பு கண்டறியாதாராயிராநின்றார்.

(வாழியரோ) பல்லாண்டு பல்லாண்டென்று சொல்லுவது: இவர்வடிவிருக்கும் படியைச் சொல்லப்புக்கால் கடல்போலே யிராநின்றது. ப்ரதிபக்ஷத்தைக் கனலெழக்காய்கிற திருவாழியை ஒருகையிலே ஏந்தி, (ஓர்சங்குபற்றி) தமக்கடங்காத பாஞ்சஜந்யத்தை மற்றைக்கையிலே யுடையராயிருந்தார். (அச்சோ வொருவரழகியவா) இத்தைச்சொல்லி நம்மால்கரையிலே நிற்குமத்தனையல்லது நம்மால் உள்ளிழிந்து பேசப்போகாது. (௫)

மூ.—

வெஞ்சினவேழவெண்மருப்பொசித்தவேந்தர் கொலேந்திழையார்மனத்தை
தஞ்சுடையாளர் கொல்யானறியேன் தாமரைக்கண்களிருந்தவாறு
கஞ்சனையஞ்சமுன்கால் விசைத்தகாளையராவர் கண்டார்வணங்கும்
அஞ்சநமாமலையேயு மொப்ப ரச்சோ வொருவரழகியவா. (௬)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வெம்	(இவர்) க்ரூரமான	ஒசித்த	முறித்தவனை
சினம்	கோபத்தையுடைய	வேந்தர்கொல்	ராஜாவோ?
வேழம்	குவலயாபீடத்தினுடைய	ஏந்திழையார்	தரிக்கப்பட்ட ஆபரணங்களையுடைய ஸ்திரீகளுடைய
வெண்	வெண்மையான		
மருப்பு	தந்தத்தை		

அ௫.—அஞ்சாம்பாட்டு. (கோழியித்யாதி) இவர்நாகரிகரென்றுநின்றாய், இவருடைய நாகரிகத்வம் நீ கண்டபடி யென்னென்றால் சொல்லுகிறாளென்று ஸங்கதி.

கோபாலத்வவிவக்ஷயா அருளிச்செய்து, பூ(பூ)பாலத்வவிவக்ஷயாவருளுகிறார் (கோழியித்யாதி). ... ... (௫)

மனத்தை	ஹ்ருதயத்தை
தஞ்சு	ஆதாரமாக
உடையாளர்	உடையவரோ?
கொல்	(என்னும்படியிராநின்ருர்;)
யான் அறியேன்	நான் அறிகிறிலேன்;
தாமரைக்கண்ங்கள்	தாமரைபோன்றதிருக்கண்கள்
இருந்தவாறு	இருந்தபடி (என்;)
முன்	முன்பு
கஞ்சனை	கம்ஸனை
அஞ்ச	நடுங்கும்படியாக
கால்	திருவடிகளாலே
விசைத்த	உதைத்தவனை
காளையராவர்	யுவாவாகஇராநின்ருர்;
கண்டார்	கண்டவர்களெல்லாரும்
வணங்கும்	வணங்கும்படியான
அஞ்சநமாமலை	அஞ்சநமலைபோலேயேயுமொப்பர்
ஒப்பர்	யுமிராநின்ருர்;

அச்சோ ஒருவர் அழகியவா. (கூ)

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (வெஞ்சினமித்யாதி) வெவ்வியசினத்தையுடைத்தாயிருக்கிற குவலயாபீடத்தினுடைய கொம்பை முறித்து, அச்செயலாலே பெண்பிறந்தார்க்கு தநமான நெஞ்சுகளை எழுதிக்கொண்டராஜாக்களென்றுசொல்லலுமாயிராநின்ருர். (ஏந்திழையாரித்யாதி) ஒப்பித்திருக்கிற பெண்களுடைய நெஞ்சைத் தமக்கு அபாஶ்ரயமாக வுடையவர்போலே யிராநின்ருர். (யானறியேன்) என்னுலொன்றும் சொல்லலாயிருக்கிறதில்லை, (தாமரைக்கண்களிருந்தவாறு) அதுதன்னை நோக்காலேதெரிவியாநின்ருர்; நானும் என்னுடைமையும் நீ இட்டவழக்கன்ருே வென்ருப்போலே யிராநின்றது, நோக்கைப்பார்த்தவாறே.

அநு.—ஆறும்பாட்டு. (வெஞ்சினமித்யாதி) கோவலரென்று க்ருஷ்ணன் கீழேப்ரஸ்துதனானவாறே, அவனுடைய ஆண்பிள்ளைத்தனத்தையும்சொல்லி ஈடுபடுகிருளென்று ஸங்கதி.

(அபாஶ்ரயமாக) என்றது-பெண்களின்நினைவேதனக்கு நிர்வாஹகமென்று அவர்களுக்குத் தன்னை எழுதிக்கொடுத்தவனென்றபடி. "வேந்தர் கொல்" என்றும், "தஞ்சுடையாளர்கொல்" என்றும்சொன்னஸம்ஶயத்துக்குத் தாத்பர்யம்-பெண்களை ஸ்வாதீநமாக்கிக் கொண்டவனே? அன்றிக்கே பெண்களுக்குத் தான் பரதந்த்ரனே ? என்று நிஶ்சயிக்கப் போகாமையாலே, அத்தாலே, "யானறியேன்" என்கிருளென்று விவக்ஷித்து அருளுகிருர் (என்னுலித்யாதி). இப்படி கோடித்வயத்தைச் சொல்லிஸம்ஶயிக்கைக்கு ஸாமாந்யதர்மங்களென்னென்ன; நாயகபாவையும்,பருவத்தில் துடிப்பும்,வடிவுமென்கிருரென்று விவக்ஷித்துத்தாத்பர்யம் (அதுதன்னையித்யாதி வாக்யசதுஷ்டயத்தாலே). ... ... (கூ)

(கஞ்சனை) ப்ரபலப்ரதிபந்தகங்களைப்போக்க வல்லரென்று தோற்றும்படியா யிராநின்றார், பருவத்தைப்பார்த்தவாறே. (கண்டாரித்யாதி) ஓர் அபி (ஷி) ஸந்தியின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே (க) "ഒമ്ഷ്സ്ഥര പ്രതി പേദിരേ- அவஶா: ப்ரதிபேதிரே" என்கிற படியே கண்டாரைத் தன்வசமாக்கித்தன்காலிலே விழவிட்டுக்கொள்ள அஞ்ஜநகிரி போலேயுமிராநின்றார். (அச்சோவொருவரழகியவா) வாக்குக்குஅவிஷயமான விஷயத்திலே நான் எத்தைச்சொல்லுவது. .... (சு)

மூ.—

பிணியவிழ்தாமரை மொட்டலர்த்தும் பேரருளாளர் கொல்யானறியேன் [ம்
பணியுமென்னெஞ்சமிதென்கொல் தோழீபண்டிவர்தம்மையும் கண்டறியோ
அணிகெழுதாமரை யன்னகண்ணு மங்கையும் பங்கயமேனிவானத்து
அணிகெழுமாமுகிலேயு மொப்ப ரச்சோ வொருவரழகியவா. (எ)

பதம்.	உரை.
பிணி	முகுளீபாவமாகிற கட்டானது
அவிழ்	அவிழும்படி
தாமரைமொட்டு	தாமரை புஷ்பத்தை
அலர்த்தும்	விகஸிக்கப்பண்ணும் ஸூர்யனைப்போலே
பேரருளாளர் கொல்	பெரியக்ருபையுடையவரோ?
யான்அறியேன்	நான் அறிகிறிலேன்; (இவரை)
என்நெஞ்சம்	என்னுடைய மநஸ்ஸானது
பணியும்	வணங்காநின்றது;
தோழி	ஸகியே
இதென்கொல்	இதென்னமோ?
பண்டு	இதற்குமுன்பு
இவர்தம்மையும்	இவரை

பதம்.	உரை.
	கண்டறியோம் நாம்கண்டதில்லை;
கண்ணும்	(இவருடைய) திருக்கண்களும்
அணி	அழகிதாய்
கெழு	நெருங்கின
தாமரையன்ன	தாமரைபோலிராநின்றது;
அம்	அழகிதான
கையும்	திருக்கைகளும்
பங்கயம்	தாமரைபோலிராநின்றது;
மேனி	திருமேனி விஷயத்தில்
வானத்து	ஆகாசத்தில்
அணி	அழகாய்
கெழு	நெருங்கியிராநின்ற
மாமுகிலேயுமொப்பர்	நீலமேகம்போன்றவராயிராநின்றார்.
	அச்சோஒருவர் அழகியவா. (எ)

அநு.—எழாம்பாட்டு. (பிணியித்யாதி) தோழியானவள் நீ இப்படி கண்ணன் கண்ணிலும் சொல்லிலும் ஈடுபடாநின்றாய்; எனக்கு முன்னிலையாக

(க) பார-உத்யோ.

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (பிணியித்யாதி) ஆதித்யன தன்னுடைய உஷ்ணகிரணங்களாலே தாமரைகளிலுண்டான பூவை அலர்த்தக்கடவனாயிருக்குமிறே. அங்ஙனன்றிக்கே க்ஷீணபாபரானவர்களுடையஹ்ருதயகமலத்துக்கு விகாஸத்தைப்பண்ணிக்கொடுக்கும்பெரியகருணையை யுடையராயிராநின்றார். (யானறியேன்) என்னால்இவர்படி பரிச்சேதிக்கலாயிருக்கிறதில்லை. (பணியுமென்நெஞ்சம்) என்பக்கலொரு நினைவின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே என்னெஞ்சானது வணங்கி நில்லாநின்றது. (இதென்கொல்தோழி) உன்னையறியாமை வருவதொரு நன்மைஇல்லையிறே எனக்கு. நாம் இவரிடையாட்டம் நினைத்தறிவுதோமோ? (பண்டிவரித்யாதி) பழைமையாலே செய்கிறதொன்றும சொல்லவுமாயிருக்கிறதில்லை.

(அணியித்யாதி) திரளச் செறியப்பூத்த தாமரை யென்னலாயிருக்கிறது - திருக்கண்களும் அணைக்கக் கணிசிக்கிறகைகளும். (மேனியித்யாதி) வடிவைப் பார்த்தவாறே மேகசகலங்களன்றிக்கே எல்லா மொன்றாகத்திரண்டு வர்ஷிக்கையிலே ஒருப்பட்ட மேகம்போலே யிராநின்றது. (அச்சோவொருவரழகியவா) விஸஜாதீயத்துக்கு ஸஜாதீயங்களிலே சிலவற்றைச் சொன்னவிடம்; என் சொன்னேனானேம். .... (௭)

அவன்தோற்றிக்காணேன்; உனக்கிது பாவநாப்ரகர்ஷமாகவேணும்; இது உனக்கு வருகைக்குக் காரணமென்; சேர்க்குமவளான எனக்குத் தெரியாதபடி வந்தவழியென்னென்ன; அவர்தம்முடைய பரிபூர்ணக்ருபையாலே என் நெஞ்சை வசீகரித்தாராகவேணும், என்று பேரருளாளரென்றபடியைப்பேசி ஈடுபடுகிறாளென்று ஸங்கதி.

"மொட்டலர்த்தும்" என்னவமைந்திருக்க "பிணியவிழ்" என்று விசேஷித்ததுக்கு - வ்யாதிபோனதாமரை; கேவலம் தாமரையன்று என்கிற வழியாலே தாத்பர்யம் (ஆதித்யனித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). அன்றிக்கே "பிணி" என்று-கட்டாய், அது-அவிழும்படி மொட்டலர்த்தும் ஸூர்யஸத்ருசனான பேரருளாளனென்று அருளிச்செய்து, அர்த்தாந்தரம் (அங்ஙனன்றிக்கேயித்யாதி). என்னவுமாம்.

"அச்சோ" என்றது-விஷாதத்துக்கு ஸூசகமென்று விவக்ஷித்தருளுகிறார் (விஸஜாதீயத்துக்கித்யாதி). ... ... (௭)

மூ.—

மஞ்சுயர்மாமதி தீண்டநீண்டமாலிருஞ்சோலை மணாளர்வந்தென்
நெஞ்சுள்ளும்கண்ணுள்ளும்நின்றுநீங்கார்நீர்மலையார் கொல்நினைக்கமாட்டேன்
மஞ்சுயர்பொன்மலைமேலெழுந்த மாமுகில்போன்றுளர்வந்துகாணீர்
அஞ்சிறைப்புள்ளுமொன்றேறிவந்தா ரச்சோவொருவரழகியவா.

பதம்.	உரை.
மஞ்சு	மேகபதத்தளவும்
உயர்	உயர்ந்திருப்பதாய்,
மாமதி	சந்த்ரன்
தீண்ட	ஸ்பர்சிக்கும்படி
நீண்ட	உந்நதமான
மாலிருஞ்சோலை	திருமாலிருஞ்சோலை மலையில்
மணாளர்	ஸுகாநுபவம் பண்ணு
வந்து	தாமேவந்து [மவர்
என்	என்னுடைய
நெஞ்சுள்ளும்	ஹ்ருதயத்தினுள்ளும்
கண்ணுள்ளும்	கண்களிலும்
நின்று	நியதமாய்நின்று
நீங்கார்	க்ஷணமும் பிரிகிறிலர்;
நீர்மலையார் கொல்	திருநீர்மலையை வாஸமாக வுடையவர் போலே யிராநின்றார்;

பதம்.	உரை.
நினைக்கமாட்டேன்	(இவரை) நான்பரிச் சேதிக்கமாட்டுகிறி [லேன்,
அம்	அழகான
சிறை	சிறகுகளையுடைய
புள்ஒன்று	பெரியதிருவடியின்
ஏறி	வீற்றிருந்து [மேலே
வந்தார்	எழுந்தருளுகிற இவர்
மஞ்சு	மேகபதத்தளவும்
உயர்	உந்நதமான
பொன்மலை	பொன்மலையிலே
எழுந்த	கிடந்த
மாமுகில்போன்றுளர்	பெரியமேகம்போலே இராநின்றார்
வந்துகாணீர்	(நீங்களும்) வந்துபாருங்கோள்.

அச்சோ ஒருவர் அழகியவா. (௮)

அநு.—எட்டாம்பாட்டு. (மஞ்சித்யாதி) தோழியும் தானுமாய் இப்படி பேரருளாளரின்படி சொல்லாநிற்கச்செய்தே, மற்றைத்தோழிமாரும் தாய்மார் அயலகத்தாரெல்லாரும் "இதுவென்னம்புதுமை" என்று விஸ்மயப்பட்டு இவளை நிஷேதிக்க ஒருப்படவே, எம்பெருமானும் திருவடி திருத்தோளிலேறி வருவதாகத்தோற்ற, அத்தைக்கண்டு "இவர் தெற்குத்திருமலையிலும் வந்தாரோ? நீர்மலையிலும் வந்தாரோ" என்று சொல்லாநிற்கச்செய்தே அணித்தாகக்கொண்டு பேரருளாளர்தானென்று, வந்து காணுங்களென்றுஎல்லாரையும் அழைக்கிறாளென்று ஸங்கதி.

வ்யா.— எட்டாம்பாட்டு. (மஞ்சித்யாதி) மேகபதத்தளவும் செல்ல ஓங்கி, சந்த்ரன் வந்து தீண்டும்படியான ஓக்கத்தையுடைத்தான திருமலையை வாஸஸ்த்தாநமாகக்கொண்டு அங்குத்தைக்கு போ(ஸ்ரீ)க்தாவானவர். (வந்தித்யாதி) அங்குத்தைக்குக் கடவராயிருக்கிறவர் தாமே வந்து என்னுடைய ஸர்வ கரணங்களையும் விரும்பி க்ஷணகாலமும் விடுமவரா யிருக்கிறிலர்; திருநீர் மலையை வாஸஸ்த்தாநமாக வுடையவர் போலே யிராநின்றார்; என்னால் பரிச்சேதிக்கலாயிருக்கிறிலர்.

(மஞ்சுயரித்யாதி) மேகபதத்தளவும் செல்ல ஓங்கி யிருப்பதொரு பொன்மலையிலே படிந்ததொரு மேகம்போலேயிராநின்றார். இங்கு பொன்மலையாயிருக்கிறார்தாம் ஆரென்னில்; அஞ்சிறைப் புள்ளூ மொன்றேறி வந்தார் வந்து காணீர் - என்னை விலக்கப்பார்க்கிற நீங்களும் வந்து காணுங்கோள், உங்களாலே தான் விடலாமாகில். (அச்சோவொருவரழகியவா) திருவடி திருத்தோளிலேயிருந்தால் இருக்கு மழகுதான் இப்படியேயோ?

மூ.—

எண்டிசையு மெறிநீர்க்கடலு மேழுலகு முடனே விழுங்கி [ன்
மண்டியோராலிலைப்பள்ளிகொள்ளுமாயர்கொல் மாயமறியமாட்டே
கொண்டல்நன்மால்வரையேயுமொப்பர் கொங்கலர்தாமரைக்கண்ணும்வாயும்
அண்டத்தமரர்பணியநின்று ரச்சோவொருவரழகியவா. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
எண்திசையும்	எட்டுத்திக்குக்களிலும்	ஓர் ஆலிலை	ஒரு ஆலந்தளிரிலே
எறி	பரவாநின்ற	பள்ளிகொள்	ஶயநித்துக்கொண்டி
நீர்	ஜலஸம்ருத்தியையுடைத்தான	ளும்	ருக்கிற
கடலும்	ஸமுத்ரங்களையும்	ஆயர்கொல்	ஆஶ்சர்ய பூதரென்று தோற்றவிராநின்றார்;
ஏழுலகும்	ஸப்தலோகங்களையும்		
உடனே	ஒரேகாலத்தில்		
விழுங்கி	விழுங்கி திருவயிற்றிலே வைத்து	மாயம்	(இவருடைய) மாயையை
		அறியமாட்டேன்	அறிகிறிலேன்; [யை
மண்டி	(ஒருவராலும்) எழுப்பவொண்ணாதபடி		

" அச்சோ " என்றது - ஹர்ஷத்திலேயாக்கியருளுகிறார் (திருவடியித்யாதி).

கொண்டல்	மேகத்தோடேயும்	கொங்கலர்	பரிமளப்ரசுரமான
நல்	அழகிய	தாமரை	தாமரைபோலே யிரா நின்றது;
மால்	பெரிதான	அண்டத்தமர	நித்யஸூரிக ளெல்லாரும்
வரையேயும்	மலையோடேயும்	பணியநின்றார்	ஆஸ்ரயிக்கும்படியிரா [நின்றார்;
ஒப்பர்	ஸத்ருஶராயிரா நின்றார்;	அச்சோ ஒருவர் அழகியவா.	(க)
கண்ணும்	(இவருடைய) திருக் கண்களும்		
வாயும்	திருவதரமும்		

அவ.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (எண்டிசையுமித்யாதி) முகத்திலே விழித்தவாறே ஆபத்ஸகரென்று தோற்றும்படி யிரா நின்றார்.

வ்யா.-திக்குக்களெட்டிலும்வந்து அலையெறியா நின்றுள்ள கடலும், எல்லா லோகங்களையும் ஒருகாலே திருவயிற்றிலே வைத்து மௌக்த்த்யத்தாலே ஒருவராலெழுப்பவொண்ணாதபடி ஒருபவனை ஆலந்தளிரிலே பள்ளிகொள்ளுகிற ஆஶ்சர்யபூத னென்று தோற்றும்படி யிரா நின்றார். கண்டவாறே இவருடைய அக(ஃ)டித க(ஃ)டநா ஸாமர்த்த்யம் எனக்குத் தோற்றா நின்றது. ஆகிலும் ஆஶ்சர்யங்கள் எனக்குத் தெரிகிறதில்லை.

(கொண்டலித்யாதி) வடிவைப் பார்த்தவாறே மேகம்போலேயும் (க)"நின்ற குன்றத்தினைநோக்கி நெடுமாலேவா" என்கிறபடியே மலைபோலேயும் சொல்லலாயிரா நின்றார். (கொங்கலரித்யாதி). பரிமளத்தைப் புறப்பட விடா நின்றுள்ள தாமரைபோலே யிரா நின்றது திருக்கண்களும் திருவதரமும். (அண்டத்தமரர் பணிய நின்றார்) மேன்மையைப்பார்த்தவாறே நித்யஸூரிகளும் வந்து ஆஶ்ரயிக்கும்படி யிரா நின்றார். (அச்சோவொருவரழகியவா) மேன்மையையுடையார் கிட்டுகிற விஷயமென்று நமக்குக்கைவாங்கலா யிருக்கிறதில்லை வடிவழகைப் பார்த்தவாறே. .... (க)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (எண்டிசையுமித்யாதி) எல்லாருமொரு மிடறாய், இவளை அலைக்கப்பார்த்த ஆபத்திலே திருவடிமேலேறி வந்து தோற்றினவாறே ஆபத்ஸகனென்றுதோற்றி, இது இவனுக்கு ஆபால்யஸித்தமென்று நின்றாளென்னும் ஸங்கதியை ஸ்புரிப்பிக்கிறார் (முகத்திலேயித்யாதி).

"மண்டி" என்றதினர்த்தம் (எழுப்ப வொண்ணாதபடி) என்றது.

(க) தி-வாய்-ச-ச-ச.

மூ.—

அன்னமுங்கேழலும் மீனுமாய வாதியை நாகையழகியாரைக்
கன்னிநன்மாமதிள் மங்கைவேந்தன்காமருசீர்க்கலிகன்றிகுன்று
இன்னிசையால் சொன்ன செஞ்சொல்மாலையேழுமிரண்டுமோரொன்றும் வல்
மன்னவராயுலகாண்டு மீண்டும்வானவராய்மகிழ்வெய்துவரே. [லார்

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.
அன்னமும்	ஹம்ஸரூபியாயும்
கேழலும்	வாராஹரூபியாயும்
மீனும்	மத்ஸ்யரூபியுமாய்
ஆய	ஆகாநின்ற
ஆதியை	ஜகத்காரண பூதனை
நாகை	திருநாகையிலே
அழகியாரை	அழகியானாய் எழுந்தருளியிருக்கிற எம்பெருமான் விஷயமாக
கன்னி	(ஒருகாலும்) அழிவில்லாததாய்
நல்	அழகியதாய்
மா	பெரிதான
மதிள்	மதிளையுடைய
மங்கை	திருமங்கைக்கு
வேந்தன்	நிர்வாஹகராய்,
காமரு	எல்லாரும் ஆசைப்படும்படியான
சீர்	ஸ்ரீவைஷ்ண ஸ்ரீயையுடைய
கலிகன்றி	ஆழ்வார்,
குன்று	ஒன்றாலும் குறைவில்லாமல்

பதம்.	உரை.
இன் இசையால்	இனிய இசையாலே
சொன்ன	அருளிச்செய்த
ஏழும்	ஸ்வாநுபவரூபமான ஏழுபாட்டாயும்
இரண்டும்	பரோபதேசரூபமான இரண்டு பாட்டாயும்
ஓர் ஒன்றும்	பலஶ்ருதிரூபமான ஒருபாட்டாயுமுள்ள
செஞ்சொல் மாலை	ஶப்த ஸந்தர்பரூபமான இப்பத்தையும்
வல்லார்	அப்யஸிக்க வல்லவர்கள்
மன்னவராய்	ராஜாக்களாய்
உலகு	இவ்வுலகங்களையெல்லாம்
ஆண்டு	அநுபவித்து
மீண்டும்	பிறகு
வானவராய்	நித்யஸூரிகளாய்
மகிழ் வெய்துவரே	ஆநந்தமடைவர்கள்.

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (அன்னமித்யாதி) இழந்த வேத சக்ஷுஸ்ஸை மீட்டுக்கொடுக்கைக்கிடான அன்னமாயும், ஶ்ரீவராஹ புராணத்தை யருளிச்செய்தும், மத்ஸ்யபுராணத்தை யருளிச்செய்தும், இப்படி தன்னைப்ராபிக்கைக்கு வழியிட்டுக் கொடுத்த ஜகத்

காரண பூதனானவன், திருநாகையிலே தன்னழகாலே விடவொண்ணாதபடி பண்ணிக்கொண்டு நின்றானாயிற்று. (கன்னியித்யாதி) அரணாகப்போரும்படியாய், தர்ஸநீயமாய், பரப்பையுடைத்தான மதிளையுடைய திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு ப்ரதாநராய் எல்லார்க்கும் ஸ்ப்ருஹைபண்ணவேண்டும்படியான ஶ்ரீவைஷ்ணவஶ்ரீயையுடைய ஆழ்வார், ஒன்றும் குறையாதபடி இனிய இசையாலே அருளிச்செய்த. (செஞ்சொல்மாலையேழு மிரண்டுமோரொன்றும்) தம்மால் அளவிடவொண்ணாமையால் பிறித்தநுபவிக்கிறார். இத்தை அப்ப்யஸிக்க வல்லவர்கள் இங்கும்கோலினப(ஃ)லங்களும் பெற்று. இது தன்னின் பலமான நித்யஸூரிகளோடொருகோவையாய் இனியராகப் பெறுவர்கள். .... (கo)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி

ஒன்பதாம்பத்து இரண்டாந்திருமொழி முற்றிற்று.

ஒன்பதாம்பத்து மூன்றாந்திருமொழி

தன்னை ப்ரவேசம்.

வ்யா.—நாயகனோடே இயற்கையில்கலந்து பிரிந்து அந்தபிரிவோ

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (அன்னமித்யாதி) உயிர்த்தோழியும் தானுமாய் அநுபவித்தது எழுபாட்டும், எல்லாரையும் குறித்து இரண்டுபாட்டும், பலஶ்ருதி ஒருபாட்டுமாய், இந்த பாட்டின்படியை அநுஸந்தித்து அநக(ஃ)தமாகப் பத்தென்று சொல்லமாட்டாதே விப(ஃ)ஜித்தருளிச் செய்கிறாரென்கிறார் (தம்மாலித்யாதி). ... ... (கo)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அரு.—தன்னைநைவிக்கிலேன் ப்ரவேசம்: திருநாகையழகியாரை உருவு வெளிப்பாட்டில்கண்டு தோழியும் தானுமாய், அழகிலே ஈடுபட்டிருக்கச்செய்தே, தோழி இவளை அந்யபரதையாலே ஆஶ்வாஸிப்பிக்கக் கோலி, புஷ்பாபசயத்தாலே உத்யாநங்களிலே ஸஞ்சரிப்பிக்க; திருப்புல்லாணியெம்பெருமான்வந்து நிரவதிக ஸம்ஶ்லேஷத்தை யுண்டாக்கி, இது-ஸாத்மிக்க வேண்டிப் பிரிந்தானென்று ஸங்கதி.

டே அவன்வர அபேக்ஷிதமாயிருக்க, அவன் வரக்காணாமையாலே ஆற்றாமை கரைபுரண்டு நோவுபடுகிறாளொருபிராட்டி, இனிநாம் அவன்றான்வந்து மேல்விழுந்து கலக்கக்கடவனென்று முறை பார்த்திருந்தண்டது அமையும்; இனி ஸ்வலாபத்துக்குநாமேயாகிலும் ப்ரவ்ருத்திப்போமென்று கொண்டு, தன்னுடைய ஸ்த்ரீத்வப்ரயுக்தமான நாண், மடம், அச்சம் துடக்கமானவற்றைப் பொகட்டு, நம்ஸ்வரூபத்தையுமழித்து அவன்றனக்கும் ஸ்வரூபஹாநியைப் பண்ணியாகிலும் முகத்தேவிழிப்போமென்றுகொண்டு அவனிருந்த விடத்தேறப்போக ஒருப்பட்டவித்தைக் கண்டதோழியானவள் "இது உன் தலைமைக்குப்போராதுகாண்" என்று ஹிதம்சொல்ல; அவளையும் அவளுக்குமுன்னே பிற்காலிக்கிற நெஞ்சையும் பார்த்துப் பின்னையும் மீண்டுநின்று அங்கேபோகவொருப்பட்டபடியை நெஞ்சோடும், அந்த நெஞ்சுஉதவாதபோதும் உதவிக்கார்யம் செய்யும்தோழியோடுமொகக் கூட்டுகிறாள். இவள் தான் புறப்படுப் போகையாகிறது அதிஸாஹஸமிறே. ப்ராணரக்ஷணம் ஒருதலையாலல் மர்யாதைகளைப் பார்த்திருக்கலாம்படியாயிராதிறே. ஸ்வரூபம் நோக்குகைக்காக இங்கேயிருந்து நோவுபடுமதிற்காட்டில் அங்கே போமது ஸ்வரூபஹாநியேயாகிலும், பின்னையும் விழுக்காட்டில் ஸ்வரூபத்தோடேசேர்ந்து தலைக்கட்டும். ஆனபின்பு அங்கேபோய் அநுபவிப்

வித்த்யர்த்தம் கூட்டிக்கொண்டுபின்பு(நாயகனோடே)இத்யாதியை அநுஸந்திப்பித்து, (பிரிவோடே) என்றது-பிரிவாலே யென்கை. "பிரிவோடே இருந்து" என்று கூட்டவுமாம்; (தோழியானவள்) என்றது - "மங்கைநல்லாய்" "போதுமாதே" என்றவற்றைப்பற்ற. (கூட்டுகிறாள்) என்றது-தாமொருப்பட்டபடியை அறிவிக்கிறாளென்கை. தோழியானவள் விலக்குவானென்? சேர்க்குமவளன்றோவென்ன வருளுகிறார் (இவள் காணவித்யாதி) நாயகிதானெல்லாரும் காண இப்படி ஸாஹஸம்பண்ணலாமோ வென்ன; (ப்ராணரக்ஷணமித்யாதி). எந்தஅவஸ்த்தையிலும் மர்யாதை தப்புகை ஸ்வரூபஹாநியன்றோவென்ன; அத்தலையில் வைலக்ஷண்யமடியாக வந்ததாகையாலே ஸ்வரூபாநுகுணமாமென்கிறார் (ஸ்வரூபமித்யாதி). இவளொருப்பட்டவளவிலே அவனேவருமென்று தாத்பர்யம். இவளொருப்பாட்டை அவனறியுமோவென்ன; தன் வைலக்ஷண்யத்தைத் தானறிந்தவனாகில் அத்தாலே இவ

போமென்று அத்யவஸிக்கிறாள்; அவன் இத்தலையில் பருவமறிந்திலனாகிலும் தன்வைலக்ஷண்ய மறிந்திருக்குமே. .... *

மூ.—தன்னைநைவிக்கிலேன் வல்வினையேன் தொழுதுமெழு
பொன்னைநைவிக்கு மப்பூஞ்செருந்தி மணநீழல்வாய்
என்னைநைவித்தெழில் கொண்டகன்ற பெருமானிடம்
புன்னைமுத்தம் பொழில்சூழ்ந்தழகாய புல்லாணியே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வல்வினையேன்	கொடியபாபத்தைப் பண்ணின நான்	நைவித்து	ஸம்ஶ்லேஷந்தால் சிதிலமாக்கி
தன்னை	என்னை	எழில்கொண்டு	வண்ணத்தை அபஹ
நைவிக்கிலேன்	அழிக்கப் பண்ணுகிறிலேன்;	அகன்ற	பிரிந்த[ரித்துக்கொண்டு
		பெருமான்	எம்பெருமானுக்கு
பொன்னை	(ஓமநஸ்ஸை) பொன் ஸ்வரூபத்தையும்	இடம்	வாஸஸ்தாநமான
		முத்தம்	முத்துபோலிருக்கிற புஷ்பங்களையுடைய
நைவிக்கும்	அழியப் பண்ணும்படியான,	புன்னை	புன்னைமரங்களுடைய
		பொழில்	சோலைகளாலே
அப்பூம் செருந்தி	பரப்புமாறப்பூத்த செருந்தியினுடைய	சூழ்ந்து	சூழப்பட்டு
		அழகாய	அழகிதான
மணம்	பரிமளிதமான	புலலாணியே	திருப்புல்லாணி என்கிற திவ்ய தேசத்
நீழல்வாய்	நிழலிலே	தொழுதும்	தொழுது [தை
என்னை	என்னை	எழு	உஜ்ஜீவிக்கப்பாராய்.

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (தன்னை நைவிக்கிலேன்) நான் தானாக மாட்டேனே, தான் எல்லாமென்னை நைவித்தானாயிறே யிருக்கிறது. என்னை நைவித்து எழில் கொண்டமையுண்டிறே. (தன்னை நைவிக்கிலேன்) செயலுக்குச்செயல்செய்யத்தட்டில்லையிறே. நான்அதுமாட்டுகிறிலேன். தான்கலக்கைக்கும் ஸம்பாவனை யுண்டாம்படி பிரிந்து படுத்தின பாட்டை நான்முடிந்து தன்னை நிராஸஞம்படி பண்ண

ளொருப்பாட்டையறிந்து, இவள்தானே வரவிராதே தானேபற்றிவருமென்னவருளுகிறார் (அவனித்யாதி). ... ...

அந.—முதற்பாட்டு. (தன்னையித்யாதி) நெஞ்சே அவனை நைவிக்கிலேனென்னவேண்டியிருக்க, "தன்னை" என்றத்தாலே நிரங்குசஸ்வாதந்த்ர்யம் தோற்றுமென்று விவக்ஷித்துத் தாத்பர்யம் (நானித்யாதி). தாத்பர்யாங்

வல்லேனிறே, நான்அது செய்கிறிலேன். தான்கலந்து இத்தலையை அழித்தானாகில் நான்பிரிந்து தன்னை அழிக்கவல்லேனிறே. அதுவும் செய்யமாட்டுகிறிலேன். அதாகிறது - இவள் தன் ஜீவநத்திலே நசையறுகையிறே. (தன்னைநைவிக்கிலேன்) நான் ஜகதுபஸம்ஹாரம் பண்ணுகிறிலேன். என்னை நைவித்தானென்று தன்னை நைவித்தால் பின்பு ஆருண்டு; இவள் அவனை நைவிக்கையாகிறது - தான் முடிகையிறே. நீருக்குப்போக குடமுடைந்தாரைப்போலே அவர் வரக்கொள்ள, இத்தலை வெறுந்தரையாயிருக்குமன்று அவரைக் கிடையாதே.

(வல்வினையேன்) முடிந்து பிழைக்கவேண்டியிருக்க ஜீவித்திருக்க வேண்டும்படியான மஹாபாபத்தைப் பண்ணினேன். து꞉க்க ஹேது-பாபம்; ஸுகஹேது - புண்யம், இப்போது ஸுகமாவது - முடிகையிறே. முடிந்து ஸுகிக்க வொண்ணாதபடி பரார்த்தமாக ஜீவிக்கவேண்டும்படியான மஹாபாபத்தைப் பண்ணினேன். (வல்வினையேன்) என்னால் ஆற்ற வொண்ணாதபடியான பாபத்தைப்பண்ணினேன். அதாகிறது-தொட்டதெல்லாம் அத்தலையிலே சென்று தாக்கும்படியாயிராநின்றதே. ஏதேனுமொன்றையிட்டு என் ஆற்றாமையைப் பரிஹரிக்கவல்லேனிறே. அத்தலைக்கு ஸ்வரூபஹாநியாய்த் தலைக்கட்டாதொழியப் பெற்றேனாகில், வஸ்து அவனுக்கு

தரம் (தான் கலந்தித்யாதி). (கலந்து) என்றவநந்தரம் "பிரிந்து" என்று கூட்டுவது. (பிரிந்து) என்றவநந்தரம் "கலந்து" என்று கூட்டுவது. தன் ஜீவநத்தில் நசையறுகையாவது - தனக்கு ஜீவநமாக அவன் முகத்தைப் பாராதிருக்கை. பிரிந்த வ்யஸநத்தாலே மேல்விழுந்து அவன் வரும்போது கிட்டநின்று முகம் மாறவைக்கில்அவன்நையச் சொல்லவேண்டாவிறே என்று கருத்து. நைவிக்கை-கலசிப்பிக்கையாய், அதுக்கு இரண்டு தாத்பர்யமருளிச் செய்து, நைவு-ஸ்வரூபநாசகமாகவிவக்ஷித்து பலிதார்த்தம் (நான்ஜகதித்யாதி வாக்ய சதுஷ்டயத்தாலே) எத்தால் என்னை முடிக்கவேணுமென்று கலந்தாலும், முடியாதேயிருந்து அவனை நோக்கப் பார்ப்பதித்தனைபோக்கி, நான் முடியமாட்டேனென்றதாயிற்று.

சிலயத்நங்கள் பண்ணப்போகாத படியான பாபமென்றர்த்தாந்தரம் (என்னாலித்யாதி). முடியவும் யத்நிக்கவும் போகாதே யிருப்பானென்னென்ன; (வஸ்துவித்யாதி). இப்போது பாரதந்த்ர்யத்தை து꞉க்காதிக்யத்தாலே

இஷ்ட விநியோகார்ஹமாய் அற்றபின்பு இனிநம்மால் செய்யலாவ துண்டோ ? பாவியேன்; பாரதந்த்ர்யத்தோபாதி பொல்லாதில்லை கிடீர்; (க) "ஸ்வாதந்த்ர்யம் - திகஸ்து பரவஶ்யதாம்" என்னக்கடவ திறே. இவள்தான் முன்பெல்லாம் ஸ்வாதந்த்ர்யம் புருஷார்த்த மென்றுபோலேகாணும் நினைத்திருப்பது. அது புருஷார்த்தமாவது ஒருவனுக்கே; இங்ஙனன்றாகில் ஸ்வரூபாந்யதாபாவம் - புருஷார் த்தமென்கிறதன்றே. இப்போது ஒரு ஹேதுவாலேயிறே இப்பார தந்த்ர்யம் பொல்லாதென்கிறது. ஸ்வதந்த்ரரான சக்ரவர்த்திபோல் வார்க்கன்றோ நினைத்தாப்போலே முடியலாவது.

(தொழுதுமெழு) முடிகை - ஸ்வதந்த்ர க்ருத்யமானால் ஜீவிக் குமது பாரதந்த்ர்ய க்ருத்யமாயிருக்குமிறே. முடிந்து பிழைக்கப் பெறாவிட்டால் அத்தை நோக்குவார்க்கொருதா(ா)ரகத்ரவ்யம் வே ணுமே. (உ) [நித்யாஞ்ஜலிபுடாஹ்ருஷ்டாः-நித்யாஞ்ஜலிபுடாஹ்ருஷ்டாः]"உ ண்டுபசிகெட்டது" என்னுமாபோலே. [நம இத்யேவவாதிந:-நமஇத்யேவ வாதிநः] "நமோநமः" என்னுதபோது தங்கள் மூச்சடங்கும்படியா

அதிகரிக்கையாலே பூர்வத்தில் நிலைதன்னை யருளுகிறார் (இவளித்யாதி). ஸ்வாதந்த்ர்யம் - புருஷார்த்தமன்றோவென்ன (அதுவித்யாதி). இப்போது இருவர்க்கும் ஸ்வாதந்த்ர்யமே புருஷார்த்தமாகலாகாதோ வென்ன (இங்ங னன்றாகிலித்யாதி). அவனுக்கு ஸ்வாதந்த்ர்யமும், இவளுக்குப் பாரதந்த்ர்ய மும்ஸ்வரூபமாகையாலே ததந்யதாபாவம் இருவர்க்கும் அபுருஷார்த்தமென்று கருத்து. ஆனால் அந்த ஸ்வரூபாநுரூபமான பாரதந்த்ர்யத்தைப் பொல்லா தென்பானென் னென்ன (இப்போதித்யாதி).(ஹேதுவாலே) என்றது-முடிய வும் யத்நம்பண்ணவு மொண்ணாமையாலே யென்கை. மேலுக்கவதாரிகை (ஸ்வதந்த்ரேத்யாதி). (முடியலாவது) என்றவநந்தரம் "ஆகையாலே நாம் தொழுவோம் வா என்கிறார்" என்று கூட்டுவது.

ஆனால் தொழுகையும் ஸ்வாதந்தர்யக்ருத்யமாகாதோவென்ன; (முடி கையித்யாதி). தொழுகை ஜீவந ஸாதநமோவென்ன (முடிந்தித்யாதி). தொ ழுகைதா(ா)ரகமோவென்ன(நித்யேத்யாதி).வாசிகமான தொழுகையும்தாரக மாமோவென்ன; "நமஇத்யேவவாதிந:- நமஇத்யேவ வாதிநः" என்னுமது - தா ச்சீலயே ணிநிப்ரத்யயமாகையாலே. அதுக்குத்தாத்பர்யம்(நமோநமஇத்யாதி). நமோவென்கை தாரகமாகிலும் அம்ருதம்போலே ஸக்ருத்ஸேவ்யமா யிருக்க

(க) (உ) பார-சாந்தி-௩௩௭-௪0.

யிருப்பார்கள். ஸாதநபுத்த்யாசொல்லிவிறே ஒருகால் அமைவது. அங்குஇதுதானே யாத்ரையாயிருக்குமே. (எழு)"இத்தனைஸாஹஸத்துக்கு நான்இசையேன்" என்றுஇருந்ததாயிற்று நெஞ்சு. "கெடுவாய் இதுஸாதநாம்ஶத்தில் அந்வயியாது; இது ஆற்றாமைக்கு உடலாம்காண், கடுகப்புறப்படு" என்கிறாள். அதாகிறது-தேஹயாத்ரையிலே அந்வயிக்கும்படி தொழுகிற தொழுகையன்றே? ஜீவிக்கைக்குத்தொழுகிற தொழுகையே. இனித் தன்ஜீவநத்துக்காகத்தான் தொழுகையும் விநாஶத்துக்கு உடலாகவென்றே நெஞ்சு நினைத்திருப்பது. அத்தை அநுஸந்தித்து நெஞ்சு தரைபட்டுக்கிடக்க, "இங்ஙனன்றுகாண் வா" என்று கையைப்பிடித்தெடுக்கிறாள்.

(பொன்னை நைவிக்குமப்பூம் செருந்தி மணநீழல்வாயென்னை நைவித்து) அந்நிலத்திலே கலந்து பிரியவல்லவனுக்கு இனி வரத்துண்டோ? நாம்போமித்தனை போக்கி. கெட்டேன்; அந்நிலத்திலேயும் கலப்பாருண்டோ? அவன்தான் பழிகொண்டானென்னலாம்படியாயிற்று, அந்த தேஶஸ்வபாவந்தானிருக்கும்படி. (பொன்னை

லாகாதோவென்ன (ஸாதநேத்யாதி).ஸர்வேஶ்வரனை ஸாதநமென்றெண்ணித்தொழும்போது ஸக்ருத்தாயிருக்குமத்தனைபோக்கி, ஆராவமுதமாக அவனை எண்ணித்தொழும்போது தொழுகை மாறாதிறேயென்று கருத்து. அவ்விபூதியிலே அப்படியே யாகிலும், நாம் இங்கே இருந்து தொழுதுவிட்டால் ஸாதநமாயேபர்யவஸிக்குமென்று நெஞ்சுக்குக்கருத்தாக "எழு" என்கிறாரென்று விவக்ஷித்தருளுகிறார் (இத்தனையித்யாதி).

என்னைக் கைப்பிடித்தெடுக்கிறதென் ? அவன் உன்னை கைப்பிடித்துக் கொடுபோகில் போகக்கடவோமென்று நெஞ்சு சொல்ல, "பொன்னையித்யாதி சொல்லுகிறாள்" என்று விவக்ஷித்து வர்ணித்ததுக்குத்தாத்பர்யம். அந்நிலத்திலே கலந்தவனே வராவிட்டால் நாமும் போகாதிருக்குமத்தனையன்றோ? நாம் போவானென்னென்னவருளுகிறார் (கெட்டேனித்யாதி). அவன் * ஓர் பெண்கொடியை வதை செய்தானாகில், நாமும் ஒரு * நிவாஸவ்ருக்ஷத்தை அடியறப்பண்ணலாமோ? நம்மைப்பிரிந்து வரவும் மாட்டாதே அடியற்றமரம் போலே தரைக்கிடை கிடக்கிறபடி பாராயென்று தாத்பர்யம். நிரதிசயபோக்யமான தேசத்திலே நீங்களிருவரும்கலந்தால், அப்போது நீதானே அவனை நைவிக்கமாட்டாதே போவானென்னென்ன; அப்போது போகவல்ல விதக்த்

நைவிக்குமித்யாதி) ஒருகார்யபுத்திபண்ணியிருப்பார்க்கன்றோ ஆறியிருக்கலாவது. சுவடறிந்து பிரிந்தார்க்கும் தரிக்கப்போமோ? ஒரு ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகள்போல்வார்க்கன்றோ அவன்றானே வருமளவும் ஆறியிருக்கிறோமென்று தரிக்கலாவது. பழையார் பாடாற்றவல்லது - புதியார்க்கும் ஆற்றப்போமோ? (க) [ஆருயிர் பட்டதெனதுயிர் பட்டது] என்னக்கடவதிறே; "அஸாதாரணரான நித்யஸூரிகளில் ஒரு திருவடி திருவநந்தாழ்வான்போல்வார்தான் பட்டார்களோ? நான்பட்டபடி" என்கிறாரென்றாயிற்று. இதுக்கு ஜீயரருளிச்செய்யும்படி;-இதுதன்னை ஆழ்வார்பாடாநிற்க, எம்பெருமானார்- "அங்கு ஆருயிர்பட்டது, இங்கு எனதுயிர்பட்டது" என்றருளிச்செய்தார்."ஆழ்வார்களுடைய அநுபவத்தையாகில் ப்ராப்யமாகச் சொல்லுகிறதும், ஆசைப்படுகிறதும்; அதுக்கவ்வருகே, ஓரேற்றம் சொல்லுவாரைப்போலே சொல்லுவானென்" என்று நான் ஜீயரைக்கேட்க, நவோடையான ஸ்த்ரீக்கு பர்த்தாவினுடைய கரஸ்பர்ஶமுண்டானால் வேர்ப்பது விடுவதாமாபோலே, அநுபவத்தில் புதுமையாலே படுகிற அலமாப்புக்காணுமென்றருளிச் செய்தாராகப்பிள்ளை அருளிச்செய்வர்.

(பொன்னைநைவிக்கும்) நற்சரக்கை அழிக்கை அந்நிலத்துக்கு ஸ்வ

தையாயிருந்தேனன்றென்று அதுக்குத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (ஒருவித்யாதி). (கார்யபுத்தி) நைவிக்கவேணுமென்கிற புத்தி.எனக்குஅது இல்லை அப்போதென்றுகருத்து. இருபத்தைந்து ஸம்வத்ஸரம் காட்டோடு நாட்டோடுவாசியறகலந்துசுவடறிந்தவள் (உ)"தத்ஸ்ய ஸத்ருஶம் பவேத் - தத்தஸ்யஸத்ருஶம்பவேத்" என்னவில்லையோவென்ன வருளுகிறார் (ஒரு ஸ்ரீஜநகேத்யாதி). புதியார்க்கு ஆறியிருக்கப் போகாதபடி ஈடுபடுத்துமோ வென்ன (ஆருயிரித்யாதி). ஆரென்று ஸாமாந்யோக்தி, திருவடி முதலானாரைக் காட்டுமோவென்ன; (இதுக்கித்யாதி). *விண்ணுளாரிலும் சீரியரான முமுக்ஷுக்களுக்கும், நித்ய முக்தருக்கும் அநுபாவ்ய விஷய மொத்திருக்க,நித்யர்க்கு ஏற்றமுள்ளதாகக் கோலி, அதிலும் தமக்குப் பெருமையுள்ளதாகவே அதுக்குக் கருத்தென்று திருவுள்ளம்பற்றி சங்கிக்க, அதுபுதுமையின் கார்யமென்று பரிஹரித்தஜதிஹ்யத்தையருளுகிறார் (ஆழ்வார்களுடைய வித்யாதி).

"பொன்னை மாற்றழிவிக்கும் செருந்திப்பூ" என்று சப்தார்த்தமாய் தாத்பர்யம் (நல்லித்யாதி). ஒன்றைச்சொன்னது எல்லாவற்றுக்கு முபலக்ஷண

(க) தி-வாய்-கூ-சு-கூ. (உ) ரா-ஸு-நகூ-நo.

பாவங்காணும். தலைமையாகப் பேர்பெற்றவற்றை யெல்லாமழிக்கை அவ்வூரில் பதார்த்தங்களுக்கெல்லாம் பணி. அசேதநமான செருந்தி கேவலவர்ணஸாம்யமாத்ரத்தைக்கொண்டு பொன்னை யழித்தால்(க) "துல்யஶீலவயோவ்ருத்தாம்- துல்யஶீலவயோவ்ருத்தாம்" என்றுகொண்டுபெருவத்துக்குஅபிமாநித்திருப்பாரைப் பரமசேதநன் அழிக்கச் சொல்லவேணுமோ? ஸர்வதாஸாம்யமுடையாரைஅங்குள்ளாரழிப்பர்களாயிற்று. தான் புருஷோத்தமனானவிதுகொண்டு *நாரீணாமுத்தமையானஇவளை அழித்தானாயிற்று. செருந்தி பொன்னைஅழித்தது; இவன்இவளைஅழித்தான். நாயகன்றான்இவள்தன்னை "பொன்னே" என்றுபோலேகாணும் வ்யபதேசிப்பது. (உ) "உமிழ் பாலை கடந்தபொன்னே" என்னக்கடவதிறே. (அப்பூஞ்செருந்தி)(௩) "வ்ருக்ஷேவ்ருக்ஷே ச பஶ்யாமி-வ்ருக்ஷேவ்ருக்ஷேச பஶ்யாமி" என்னுமாபோலேகலந்தபோதை அங்குத்தை போக்ய(போக்ய)தை - இப்போதுகூட நெஞ்சிலேவடிம்பிடுகிறபடி. அந்தபோக்யதைஇப்போதுங்கூடவந்து தோற்ற நின்றதுகாணும். (பூம்செருந்திமணநீழல்வாய்) பரப்புமாறப் பூத்திருப்பது, பரிமளம் மிக்கிருப்பது, நிழல் செய்திருப்பதாயிருக்கிறபடி. நிறமும் மணமும் நிழலும் இவையெல்லா முண்டாயிருக்கிறபடி. ஓரிந்த்ரியங்கொண்டு ஒதுங்க நிழலில்லைகிடீர், ஸர்வேந்த்ரியாபஹாரக்ஷமமானதேசம். சக்ஷுரிந்த்ரியத்துக்கு நிறம், க்ரா(க்ரா)ணேந்த்ரியத்துக்கு-மணம், ஸ்பர்ஶேந்த்ரியத்துக்கு நிழல்.

(நீழல்வாயென்னை நைவித்து) ஒருவர்க்கொருவருண்டான ஏற்றங்கொண்டு கார்யமில்லை; நிழலே அழிக்கவற்று. நிழலிடத்

மென்கிறார் (தலைமையித்யாதி). மேலெழுந்து நீச்சத்தாலே அமுக்கும் செருந்தியை த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லப்போமோ வென்ன வருளுகிறார் (அசேதநேத்யாதி). அசேதநமானது அசேதநத்தையும், பரமசேதநன் பரமசேதநத்தையும்நைவிக்குமென்று அறிந்தமர்யாதை எது, அநியமேநநைவிக்கலாகாதோ வென்ன (ஸர்வதேத்யாதி வாக்ய சதுஷ்டயத்தாலே). நாட்டில் பொன்னுகக்கீழருளிச்செய்து, பொன்னானவளை நைவிக்கும் செருந்திநிழலிலேதானும் என்னை நைவித்தானென்கிறாளென்று யோஜநாந்தரம் விவக்ஷித்து, இவள் பொன்னுகைக்கு உபபத்தியருளுகிறார் (நாயகனித்யாதி). "அப்பூம்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (வ்ருக்ஷேயித்யாதி).

"என்னை" என்று தன்னைப்போரப்பொலியச் சொன்னதுக்குபா(பா)வம்

(க) ரா-ஸு-கக-டு. (உ) திருவி-உகூ. (௩) ரா-ஆ-௩கூ-கச.

தென்னை நைவித்து - "கடலைத்தரைகண்டேன்" என்னுமாபோலே என்னுடைய ஸ்த்ரீத்வாபிமாநத்தைப் போக்கித்தான் கிட்டினால், நான் தன்னைநினைத்திருந்ததெல்லாம் போய், அத்தலை இத்தலையாம் படிமாறாடப்பண்ணி. கலக்கைக்கு எதிர்த்தலையில்லாதபடி அழித்து. கலப்பார்க்கு எதிர்த்தலைதான் வேண்டாவோ? முன்பெல்லாம்இவள் கையிலே அவன்றான் அழிந்திறேபோந்தது. யுத்தத்திலே ஜயாபஜயங்கள் வ்யவஸ்த்திதமல்லாதாப்போலேயாயிற்று ஸம்போகத்திலும். (என்னைநைவித்து) ஒருமிதுநமாய் பரிமாறாநின்றால், அதில் இனிமை இரண்டுதலைக்கும் ஒத்திருக்க வேண்டியிருக்க, தாம்அதில் அந்வயியாதாராயிருந்தபடி. "நைவித்து" என்றதுதான் ஸம்ஶ்லேஷத்துக்குப்பேர். (நைவித்தெழில் கொண்டு) கொன்று கிழிச்சிறையறுத்துக்கொடுபோவாரைப்போலே விதி நிஷேதங்களுக்கு ஆஶ்ரயமில்லாதபடி அழித்தாயிற்றுக்கொண்டு போயிற்று. (அகன்ற) இனி அவஶ்யம் பிரிவு அபேக்ஷிதமிறே. உத்தேஶ்யம் கைபுகுந்தால் கடலோடத்தட்டில்லை. (பெருமானிடமித்யாதி) முத்தரும்பின புன்னைப்பொழிலாலே சூழ்ந்தழகிய புல்லாணி. .... (க)

மூ.—உருகிநெஞ்சே நினைந்திங்கிருந்தென் தொழுதுமெழு
முருகுவண்டுண்மலர்க் கைதையின்நீழலில்முன்னொருநாள்
பெருகுகாதன்மை யென்னுள்ளமெய்தப் பிரிந்தானிடம்
பொருதுமுந்நீர்க்கரைக்கே மணியுந்து புல்லாணியே. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நெஞ்சே	மனமே	உருகிஎன்	உருகி என்னப்ரயோஜநம்;
இங்குஇருந்து	இங்கேஇருந்து	முருகு	தேனை
நினைந்து	நினைத்து	உண்	புஜியாநின்ற

(கடலையித்யாதி). "மணநீழல்வாய் என்னெழில் கொண்ட" என்றத்தாலே ஸம்ஶ்லேஷம் ஸித்தமன்றோ? "நைவித்து" என்று சொல்லவேணுமோவென்ன (ஒருமிதுநமித்யாதி).இத்தால் போக(𑌭𑍋𑌗)தசையில் ஸ்வபாரதந்த்ர்யத்தை அழித்து போக(𑌭𑍋𑌗)த்தைஎனக்குரஸிப்பித்தானென்றதாயிற்று. விதிநிஷேதங்களுக்கு)என்றது-அவனேவரக்கடவனென்று அத்த்யவஸித்திருக்கக்கடவனென்றதுக்கும், ஸ்வப்ருவ்ருத்தி பண்ணக்கடவனல்லனென்றதுக்கு மென்கை. (இனி) என்றவநந்தரம் "அவனுக்கு" என்றுசேஷம். (கடலோடுகை)சாடு(𑌶𑌾𑌟𑍁). பொன்னுண்டானால் கப்பல் வர்த்தகம் பண்ணுகையும், பொன்னான தன்னைப்பெற்றால் திருப்புல்லாணியிலேகிடக்கையுமென்கை.(க)

வண்டு	வண்டுகளையுடைய	எய்த	அடையும்படி பண்ணி
மலர்	புஷ்பத்தையுடைத்தா	பிரிந்தான்	பிரிந்தவனான எம்பெ
கைதையின்	தாழையினுடைய [ன		ருமானுக்கு
நீழலில்	நிழலிலே	இடம்	வாஸஸ்தாநமாய்,
முன்	முன்பு	பொருது	பொருந்தியிருக்கிற
ஒருநாள்	ஒரு திநத்திலே	முந்நீர்	ஸமுத்ரமானது
என்	என்னுடைய	கரைக்கே	கரையின் அருகு
உள்ளம்	மநஸ்ஸானது	மணி	மணிகளை [துமான
பெருகு	பெருகாநின்ற	உந்து	தள்ளாநின்றிருந்துள்ள
காதன்மை	அபிநிவேசத்தை	புல்லாணியே தொழுதெழு.	(உ)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (உருகியித்யாதி). நெஞ்சே இங்கே யிருந்துஉருகியென்? நெஞ்சேஇருந்துநினைத்தென், அவனை உருக்குதல், நாம் வலித்திருத்தல் செய்யலாமிடத்திலே யிருக்கவேண்டாவோ? (க) "ஊர்த்வம் மாஸாந்ந ஜீவிஷ்யே- ஊர்த்த்வம்மாஸாந் நஜீவிஷ்யே" என்றிருப்பார்க்கு (உ) "நஜீவேயம் க்ஷணமபி - நஜீவேயம் க்ஷணமபி" என்றிருப்பாரைக் கண்டவாறே தரிக்கலாமிறே. (நெஞ்சே இங்கேயிருந்துருகியென்)(இங்கிருந்தென்) இது ஆறியவிருந்து அழிகிறோம். (தொழுதெழு) உருகாமல்நினைக்கும்போதைக்குஇதுவேவேணும். (முருகுவண்டுண்மலர் கைதையின்நீழலில்) அங்குள்ள திர்யக்குக்களுமகப்பட அபிமதலாபத்தாலே செருக்கி வர்த்தியாநிற்குமா

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (உருகியித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே "தொழுதெழு" என்று கையைப்பிடித்தெழுப்ப, நெஞ்சுதன்ஸ்வபாவத்தாலே (௩) "உருகுமால் நெஞ்சம்" என்கிறபடியே நினைந்துஉருகாநிற்க, இந்த உருக்கத்துக்கு ப்ரயோஜநமில்லை, போகக்கடவோம் வா" என்று தேற்றுகிறானென்று ஸங்கதி.

"இங்கு" என்றதுக்கு ப்ரதிகோடியான வர்த்தம் (அவனையித்யாதி). அங்கு போனால் வலித்திருக்கலாமோ வென்ன (ஊர்த்த்வமித்யாதி). அளவுபட்டப்ரேமமுடைய பிராட்டி விஷயத்தில் தானே அளவற்றப்ரேமமுடைய நாயகனை பெருகு காதலுடையனாய் கண்டிருந்தால், இனி நமக்கொருநாளும் பிரிவு வாராதென்று வலித்திருக்கலாமென்று தாத்பர்யம். (கண்டவாறே) என்றவாறே "நமக்கு" என்று சேஷம். தொழுதால் உருகாமலிருக்கலாமென்றறியலாம்படி யென்னென்ன வருளுகிறார் (முருகுஇத்யாதி). தாத்பர்யமருளி

(க) ரா-ஸு-௩௲-௬௭. (உ) ரா-ஸு-௬௬-௧0. (௩) தி-வாய்-௯-௩-௪.

யிற்று. தேனை புஜியாநின்றுள்ள வண்டுகளையுடையதான மலரை யுடைத்தான தாழைநிழலின் கீழே. அங்குள்ளார்க்கும் ஸம்போக மாதல், அநுக்கநந்தரமான மதுபாநமாதலாய்ச் செல்லாநிற்குமா யிற்று. அநந்தரமான ஸம்ஶ்லேஷத்துக்கு ப(ப)லாதா (தா) நம் பண்ணுகிறபடி. அவை முன்புகலப்பதுபின்பே ஒருகலவிக்கு உறுப் பாக வாயிற்று. அவன் கலக்குமது-பின்பு பிரிந்து ஆற்றுமையை விளைப்பித்துக் கண்டுகொண்டிருக்கைக்காகவாயிற்று. (முன்னொரு நாள்) பாவியேனதுவுமொருநாளே. (நாள்) நாயகன்றன்னைக் கண்டாப்போலே யிருக்கிறது காணும் கலந்து பிரிந்தவற்றை நாளை நினைத்தவாறே. இன்றுபோலன்றிறே.

(பெருகுகாதன்மை யென்னுள்ள மெய்தப் பிரிந்தானிடம்) என்னுடைய ஹ்ருதயமானது மிக்ககாதலையுடைத்தாம்படிபண்ணி தன்னைக்கொண்டுகடக்கநின்றுனுயிற்று. (பெருகுகாதல்) (க)“அத னில் பெரியவென்னவா” என்னுமாபோலே விபு (பு) த்வத்துக்கு அவ்வருகாம்படியாயிருக்கை. அணுவஸ்துவிறே விபு(பு)வஸ்துவை விளாக்கொலை கொள்ளுகிறது. அப்படியே யிருக்குமிறே ஸங்கோச மற அவன் பண்ணிக்கொடுத்தவாறே. பிரிகிற தமக்கும் அதுண்டா கில் பிரியானிறே. இன்னம்காதல்தானே பெருகித்தலைமறிந்ததில்லை. (பிரிந்தான்) இதுக்கு முன்புத்தைத் திருநாமங்களறியாளாயிற்று. தானறிந்தபோதுகண்டத்தையிறே இவள்சொல்லுவது. †[அங்கமலக் கண்ணன்] என்னுமாபோலே - கறுத்திருக்கும், வெளுத்திருக்கு மென்னுமாபோலே, இதுவுமொருநிரூபகம். (பொருது முந்நீர் கரைக்கே மணியுந்து புல்லாணியே) உத்தேஶ்யஸித்திக்கு இருந்த

சப்தார்த்தம் (தேனையித்யாதி). வண்டானபோதே தேனையுண்கை ஸித்த மாயிருக்க “முருகுண்” என்று விசேஷிக்கையாலே ப(ப) லாதா(தா)நார்த்த மென்று தோன்றுகையாலே, பலஹாநிக்கு நிமித்தம் ஸம்ஶ்லேஷமாக வேணு மென்று விவக்ஷித்துத்தாத்பர்யம் (அங்குள்ள வித்யாதி வாகயத்வயத்தாலே). “ஒரு” என்று விசேஷித்ததுக்கு ஈடொட்டிலே தாத்பர்யமருளி “மனனே” என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (நாயகனித்யாதி).

(ஸங்கோசமற) ஜ்ஞாநஸங்கோசமற. “பெருகு”என்றவிடத்தில் வர்த்த மாநார்த்தம் (இன்னமித்யாதி). (உத்தேஶ்யம்) என்றது - முத்தும் மணியும். நாயகி-உத்தேஶ்யமாயிருக்க, பொருள் உத்தேஶ்யமாகப் பிரிவு சொல்லுவ

(க) தி-வாய்-௧௦-௧௦-௧௦. †(பா) அகல்கண்ணன்.

விடம் விட்டுப்போக வேண்டாததேசம். "பொருளவையில் பிரிகிறேன்" என்றவனுக்குக் கண்ணழிவு சொல்லவொண்ணாத தேசம். கீழ்ப்பாட்டில் சொன்னஒளிமுத்தமுந்தானிருக்கிறபடி.(உ)

மூ.—ஏதுசெய்தால் மறக்கேன்மனமே தொழுதுமெழு
தாதுமல்கு தடம்சூழ்பொழில் தாழ்வர்த்தொடர்ந்துபின்
பேதைநின்னைப் பிரியேனினி யென்றகன்றானிடம்
போதுநாளுங்கமழும் பொழில்சூழ்ந்த புல்லாணியே. (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மனமே	நெஞ்சே	இனி	"இனிமேல்
ஏதுசெய்தால்	எந்த வ்யாபாரம் செய்தால்	பிரியேன்	பிரியமாட்டேன்"
		என்று	என்று சொல்லி
மறக்கேன்	(இவரை) மறக்கக்கடவேன்;	பின்	பின்பு
		அகன்றான்	பிரிந்தவனானஎம்பெருமானுக்கு
தாது	தாதுகளாலே		
மல்கு	வ்யாப்தமான	இடம்	வாஸஸ்தாநமாய்
தடம்	தடாகங்களாலே	போது	புஷ்பங்கள்
சூழ்	சூழப்பட்ட	நாளும்	திநந்தோறும்
பொழில்	சோலைகளுடைய	கமழும்	மலர்ந்துபரிமளத்தைப் புறப்படவிடா நின்றுள்ள
தாழ்வர்	பர்யந்தங்களிலே		
தொடர்ந்து	(என்னை) தொடர்ந்துகொண்டு	பொழில்	சோலைகளாலே
பேதை	பேதையான	சூழ்ந்த	சூழப்பட்ட
நின்னை	உன்னை	புல்லாணியே	தொழுதுமெழு. (௩)

துண்டோ வென்ன; நாயகிக்கு ப்ரீத்யர்த்தமாக முத்தும் மணியும் கொண்டு வந்து பூட்டவேணுமென்று பிரிகை யொன்றுண்டு, அதுக்கும் அவகாசமில்லாத தேசமென்று நெஞ்சுக்குச் சொல்லுகிறாரென்று தாத்பர்யம் - (பொருளவையிலித்யாதி). (பொருளவையில்) பொருளுக்காகப் பிரியும் பிரிவுகளில். மணியுண்டானால் முத்துக்காகப் பிரியலாமென்னுமபடி கீழ்ப்பாட்டில் அதுவுமுண்டென்று ஸூசிதமாயிற்றென்கிறார் (கீழித்யாதி). புன்னை மொட்டை முத்தாகச்சொன்னத்தாலே, இதுவே முத்தென்று தாத்பர்யம்; அன்றிக்கே கடல்கரையாகையாலே முத்தங்களாலே ஸம்ருத்தங்களான புன்னைப்பொழிலென்றர்த்தாந்தரம் விவக்ஷித்தாரென்னவுமாம். "இலங்குமுத்தும் பவளக்கொழுந்தும்" என்றுநிகமத்தில் கீழ்ச்சொன்னத்தை உபஸம்ஹரிக்கையாலே, முதற்பாட்டிலும் பொழிலிலுண்டானமுத்துக்களும்பரபாக(ரு௦ஜ)த்திலொளிபெற்றிருக்கை விவக்ஷிதமென்று திருவுள்ளம்பற்றி (ஒளி முத்து) என்கிறது.

வ்யா.—மூன்றாம்பாட்டு. (ஏதுசெய்தால் மறக்கேன்மனமே) நினைக்க வொண்ணாமையன்றிக்கே மறக்க வொண்ணாதென்கிறது. நாட்டார் தந்தாமுடைய அபிமதரைப் பிரிந்தால் கூடினபோது மறக்கமாட்டாராய், பிரிந்தபோது நினைக்கமாட்டாரா யிருப்பர்கள். இங்கு அங்ஙனன்றிக்கே பிரிவில் மறக்கவொண்ணாதபடியா யிராநின்றது. இனி அவர்கள்படியன்றிக்கே நம்மது விஸஜாதீயமாயிருந்த பின்பு கிட்டினல்தான் மறக்கலாமாகில் பார்ப்போம், போந்துகாண் யென்கிறாள். இவள்படி வ்யாவ்ருத்தமாயிறே யிருப்பது. (மனமே) பேறு இழவுகளிரண்டாலும்வரும் வ்யஸநா²ப்ப்ய(ஷு)தயங்களுக்கு உன்னைக் கொண்டிறே அநுபவிப்பது. (தொழுதெழு) மறக்கைக்கும் தொழவேணும் போலேகாணும். ஏதேனுமாக அபிமத லாபம் தொழுகையாலல்ல தில்லையாயிருந்தது.

(தாதுமல்குதடஞ்சூழ் பொழில்தாழ்வர்) பூக்களுதிர்த்த தாதாகிற படுக்கையிலேயாயிற்றுக்கலந்து பிரிந்தது. பூக்களுதிர்த்த தாதுகள் மிக்கிருந்துள்ள தடாகங்களாலே சூழப்பட்ட பொழில் பர்யந்தங்களிலே. ஒத்த நிலங்களிலே யென்றபடி. (துடர்ந்து) (க) "రామస్తు సీతయాసార్ధం విజహార బహూన్ ఋతూన్- ராமஸ்து ஸீதயாஸார்த்தம் விஜஹாரபஹூந் ருதூந்" என்னுமாபோலே போக (भोग) ஸ்ரோதஸ்ஸில் இவள்போனபோனவகைதோறும் வடிம்பிட்டுக்கொண்டு

அரு.— மூன்றாம்பாட்டு. (ஏதித்யாதி) நெஞ்சானது "நீ என்னை உருகிநினைந்து இங்கிருந்தென்" என்றுநின்றாய், நீ மறந்திருந்தால் நானும் மறந்து உருகாதிரேனோ வென்ன; நான் மறக்க வேண்டிலும் அங்கு போகவேணும் வாவென்கிறாளென்று ஸங்கதியை ஸூசிப்பிக்கிறாள் (நினைக்கவித்யாதி). கீழ்ப்பாட்டில் நினைத்தமட்டிலே உருகப்பண்ணுகையாலே நினைக்க வொண்ணாமை சொல்லிற்று. இதில்மறக்கவொண்ணாமை சொல்லிற்றென்று கருத்து.

(வ்யாவ்ருத்தமாயிறே) என்றது-கிட்டில் ஆநந்தாதிசயத்தாலே பாரவஶ்யத்தை யுண்டாக்கு மென்றபடி. (அப்ப்யுதயங்களுக்கு) என்றவநந்தரம் "ஹேதுவாகையாலே" என்று சேஷம். தொழுதால் மறக்கலாம் என்றத்தைப் பதாரூடமாக்கியருளுகிறார் (மறக்கைக்கு மித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே).

"கலந்து" என்னாமல் "துடர்ந்து" என்கையாலே இவள் அவனை ஸ்வாதீநமாக்க வேணுமென்று, எதிர்விழி கொடாநிற்கவும் விடாதே மூடியத் துடர்ந்

(க) ரா-பா-௭௭-உஅ.

வந்தானாயிற்று. இவளுக்கு ஒருவகையால் ஓரேற்றமுண்டாம்படி பண்ணிற்றிலன். எவ்வளவாகக் கலந்து பிரிந்தால் இவளை இழக்கலாவது; அவ்வளவும் கலந்து விட்டானாயிற்று.

(பின்பேதை நின்னைப்பிரியேனினி யென்றகன்றான்) வ்யதிரேகத்தில் இவள் உளளாகா ளென்னலாம்படி கலந்துவைத்துத்தன்னைக் கொண்டுபின்னை அகன்றானாயிற்று. (நின்னை) கலக்கப் பொறுப்பாரையன்றோ பிரிவது. உன் ஸௌகுமார்யம் கண்டுவைத்துத் தான் பிரிவனோ? (பிரியேனினி யென்றகன்றான்) கடுகப்பிரிந்துகொடுநின்றால் இடிவிழுந்தாரைப்போலே இவள்முடிந்துகொடுநிற்குமென்று பார்த்து, பிரிவுஸாத்மிக்கைக்காக வ்யதிரேகமுகத்தாலே பிரிவை ப்ரஸங்கித்தானாயிற்று. அதாகிறது - "இவன் அந்த ஸம்ச்லேஷ ஸமயத்தில் சொன்னவார்த்தையாகாதே இது" என்று ப்ரத்யபி(ஞ)ஜ்ஞைபண்ணித் தரிக்கைக்காக; இங்ஙனன்றாகில் ஸம்ச்லேஷத்துக்கு உறுப்பான பாசுரமன்றே இது. "இயற்கையில் கலவிக்கு முன்பும் உண்டுடுத்துத்திரிந்தவளன்றோ இவள்" என்றிராதே கிடாய், உன்சுவடறிந்தபின்பு "இனி பிரிந்துஆற்றமாட்டேன்காண்" என்றிலளாயிற்று. இவள்தான் இங்ஙனே வருந்திக் கொடுகிடந்து

தாரென்னுமது தோன்றுகையாலே பலித்தது (இவளுக்கித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே).

"துடர்ந்து அகன்றான்" என்றத்தாலே ஆநந்தர்யம் தோற்றச் செய்தேயும் "பின்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (வ்யதிரேகத்திலித்யாதி). அகலுமவன் பிரியேனென்று சொல்லுவானென்னென்ன (கடுகவித்யாதி). பிரியேனென்று வ்யதிரேகமுகத்தாலே சொன்னால் பிரிவு ஸாத்மிக்குமோ? போய்வருகிறேனென்று சொல்லிப்போனாலன்றோ ஆறியிருப்பதென்ன (இவனித்யாதி). ஸம்ச்லேஷ தசையில் பொய் சொல்லி விட்டானென்று பின்பு தானே அறிந்திருந்து தரிக்கலாமென்று சொன்னானென்கை. (க)"அகலகில்லேன்" என்னுமாபோலே "பிரியேன்" என்றது ஸம்ச்லேஷரஸாநுபவத்தில் உந்மஸ்தகதையாலே சொன்ன பாசுரமானாலோ வென்ன; அங்ஙன் சொல்லவொண்ணாதே; மேலே அகன்றானென்றிருக்கையாலே என்றத்தையருளுகிறார் (இங்ஙனித்யாதி). ஆனால் இவள் அப்போதே யறிந்து பிரிவு வாராதபடி அவனை விலக்க வொண்ணாதோ வென்ன; பேதையாகையால் அறிய மாட்டிற்றிலளென்கிறார் (இயற்கையிலித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). இயற்கையில் புண

(க) தி-வாய்-௬-௰-௰.

துஃக்கப்படாளித்தனையாயிற்று; இவள்பேதையாயிற்று. இவன் ருன் முக்தகண்ட்டமாகப் பிரியேனென்றாலும், "அதுதானும் கலவி யிலே ஒருப்ரகாரமோ" என்றிருக்குமாயிற்று இவள். "பிரிவு" "கலவி" என்கிற இவற்றுக்கு வாசியறியாளாயிற்று.

(பேதை) வயஸ்ஸால்வந்த இளமை. போக (ஆ॰ᵏX) த்தில் வந் தால் முற்றியிருக்குமிறே. இனித்தான் விலக்ஷணவிஷயங்கள், எதிர்த்தலைதன்னையுமுண்டாம்படி பண்ணிபிறே புஜிப்பது. (பிரியே னினியென்றகன்றான்) சொலவுக்குச் சேராதசெயலைச் செய்தான். இப்படி கலந்துவைத்துப் பிரியுமது ஒரு சைதந்யக்ருத்யமன்றிறே. பாவியேன், என்ஆற்றாமை கண்டால் கூடவிருக்கவன்றோ வடுப் பது. இவன்றான் அணைத்தகையை நெகிழ்த்தே வார்த்தைசொல்லு வது. அப்போது உடம்பில் பிறக்கும் வைவர்ண்யம் காணுமே. இதுகண்டால் போகலாமோ? இவள்தான் பிரிவறியாளே யாகிலும் தன்கார்யம் செய்கை தவிராதே. தன்னால் தகையலாவதன்றிறே. (என்றகன்றான்) பாவியேன் இவற்றிலேஒன்றே அமையாதோ? இது

ர்ந்துவளருகையாலே, பிரிவில் வ்யுத்பத்தியில்லாமையாலும் அறியாளேயென் று பரிஹாராந்தரமருளுகிறார் (இவன்றானித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே).

பிரிவறியாதவள் கலவியில்ரஸந்தானறிவாளோ? இவன்கலக்கைக்கென்னவ ருளுகிறார்(வயஸ்ஸாலித்யாதி). இப்படிபோக(ஆ॰ᵏX)ரஸத்தில் முற்றியிருக்கும வளானால் இவன்றான் அகலுவானென்னென்ன (இனித்தானித்யாதி). போ கம் ஸாத்மிக்கைக்காகப் பிரிந்தானென்று கருத்து. பிரியேனென்றது - பிரி வை ப்ரஸங்கிக்கவேண்டி வ்யதிரேகமுகேந சொன்னானென்று இதெல்லாம் தாத்பர்யமருளிச்செய்து, "பிரியேன்" என்றது ப்ரீத்யதிசயோக்திதானே யாகத்திருவுள்ளம்பற்றி தாத்பர்யம் (சொலவுக்கித்யாதி). சேராமையை உப பாதிக்கிறார் (இப்பாட்டிலித்யாதி). சைதந்யக்ருத்யந்தானேதென்ன (பாவி யேனித்யாதி). ஆற்றாமைகாண ப்ரஸக்தி யென்னென்ன (இவனித்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே). பேதைக்கு வைவர்ண்யம் பிறக்குமோவென்ன (இவள் தானித்யாதி). இனிப்பிரியேன் என்றத்தாலே; இப்போது பிரிகிறேனென்று சொன்னதாயிற்றென்று மூன்றும் தாத்பர்யம் விவக்ஷித்து, உக்த்யநுஷ்ட்டா நங்களுக்குச்சேர்த்தியுண்டானதாய், இரண்டும் வேணுமோவென்கிறாளென்று தாத்பர்யமருளுகிறார் (பாவியேனித்யாதி). பிரியேனென்று சொல்லி அகன் றவன் நாம் அங்குப்போனால்தான் போக(ஆ॰ᵏX)ம் ஸாத்மிக்கும்படி அவன்

தான் இரண்டாயிரம் பிரிவுபோலேயிருக்கிறதுகாணுமிவளுக்கு. பிரியேனென்று சொன்னபோதே பிரிந்தானேயிறே. பின்னைப்போனது மிகை. (போதுநாளும் கமழும் பொழில் சூழ்ந்த புல்லாணியே) பரிமளம் ஸாத்மிக்கும்படியான தேசமாயிற்று. நித்யவஸந்தமான தேசம். .... (ரு)

மூ.—கொங்குண்வண்டே கரியாகவந்தான் கொடியேற்குமுன்
நங்களீசன் நமக்கே பணித்தமொழி செய்திலன்
மங்கைநல்லாய் தொழுதுமெழு போயவன்மன்னுமூர்
பொங்குமுந்நீர்க்கரைக்கே மணியுந்து புல்லாணியே. (ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கொங்கு	தேனை	செய்திலன்	செய்யவில்லை;
உண்	புஜியாநின்ற	மங்கைநல்லாய்	தோழியே? (நீ),
வண்டே	வண்டே	அவன்	அந்த எம்பெருமான்
கரியாக	(ஸம்ஶ்லேஷத்துக்கு) ஸாக்ஷியாம்படி	போய்	சென்று [கிற
வந்தான்	எழுந்தருளினான்;	மன்னும்	நித்யவாஸம் பண்ணு
கொடியேற்கு	பாபியான அடியேன்	ஊர்	திவ்யதேசமாய்
முன்	முன்பு [விஷயத்தில்	பொங்கு	பொங்காநின்ற
நங்கள்	நமக்கு	முந்நீர்	ஸமுத்ரமானது
ஈசன்	ஸ்வாமியாயிருந்தவன்	கரைக்கே	கரையின் அருகே
நமக்கே	நம்விஷயத்திலேயே	மணி	மணிகளை
பணித்த	அருளிச்செய்த	உந்து	தள்ளாநின்றிருந்துள்ளதுமான
மொழி	பாசுரத்தின்படி		புல்லாணியே தொழுதுமெழு. (ச)

வ்யா.— நாலாம்பாட்டு. (கொங்குண்வண்டே கரியாகவந்

கலந்துவிடாதிருப்பானோவென்னும் ப்ரஸங்கத்திலே "போதுநாளுமித்யாதி" என்று விவக்ஷித்துத்தாத்பர்யம் (பரிமளமித்யாதி). போது-புஷ்பம், நாளும் கமழுகையால் பலிதம் (நித்யேத்யாதி). ... ... (ரு)

அரு.— நாலாம்பாட்டு (கொங்கித்யாதி). கீழ் மூன்று பாட்டாலும் தானும் நெஞ்சுமாகத்தொழப்போக ஒருப்பட்டபடி சொல்லிற்று. இப்படி ஸஹ்ருதயமாக ஒருப்பட்டவாறே தோழியானவள், "இதென்னபுதுமை, என்னையுமறியாதே ஒருவன்வந்து கலந்ததுண்டோ? எது புறப்பட நினைத்தாய்" என்று தடுக்க, அவளைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறாளென்று ஸங்கதி.

"வண்டே" என்று அவத(?)ரிக்கையாலே நீ அறியாயென்றது பலி

தான்) தானும் யானுமேயாம்படிக்கீடாக வந்தான். தன்வளையத்திலே மதுபாநம் பண்ணுகிறவண்டே சான்றாம்படி வந்தான். உபவாஸக்ருஶர் முகம்பார்த்து வார்த்தை சொல்லார்களிறே ஸூகமே ஜீவித்திருக்குமிவர்கள். அவை உண்டுடுத்து ஸூகமே காலம்போக்குகிறனவிறே. "நக்குண்டார் நாவிழார்" என்று அவன்பக்கலிலே ஜீவித்தவை நமக்காக வார்த்தைசொல்லுமோ? (கொடியேற்கு). ஸஸாக்ஷிகமான ஸம்ஶ்லேஷத்துக்கு மன்றாடும்படியான பாபத்தைப் பண்ணினேன்.

நீ அநுபவித்த இதுக்கும் பிறரை ஸாக்ஷி கேட்கவேணுமோ? அமையும்; நீதானே சொல்என்ன; (முன்நங்களீசன் நமக்கேபணித்த மொழிசெய்திலன்) ஸம்ஶ்லேஷஸமயத்தில் நம்மைத் தனக்காக்கி எதிர்த்தலையில்லையாம்படி கலந்தவன், நமக்குச்சொன்னபாசுரத்தின்படி செய்கிறிலன் ; கடவவர்களே விலங்கிநின்றால் பின்னை நிவாரகரில்லையிறே. (நமக்கேபணித்த)(க)[ఆనృశంస్యం పరో ధర్మ స్త్వత్త ఏవ మయాశ్రుతః- ஆந்ருஶம்ஸ்யம்பரோதர்மஸ்த்வத்த ஏவ மயாஶ்ருதஃ] கலக்கிறபோது சொல்விற்றொரு வார்த்தையுண்டு. அதாகிறது - "சிலரோடே சிலர் கலந்து பிரிந்தால் பின்னைஅவர்கள்படும் வ்யஸநம் கண்டால் நான்பொறுக்கமாட்டேன்காண் ; இதுகாண்என்ப்ரக்ருதி

த்ததென்று திருவுள்ளம்பற்றி தாத்பர்யமருளுகிறார் (தானுமித்யாதி). வண்டுதான் உண்டாயிருக்க, தானும் யானுமே யென்கிற தென்னென்ன வருளுகிறார் (தன்னித்யாதி). (சான்றாம்படி)ஸாக்ஷியாக. அந்த வண்டுதான் க(ஃ)டக்ருத்யம் செய்யாதோ வென்னும் ப்ரஶ்நத்திலே "கொங்குண்" என்று விசேஷணமென்று விவக்ஷித்ததுக்குக் கருத்தருளுகிறார் (உபவாஸேத்யாதி). குறைவற்றார் குறைவாளரை நோக்கக்கடவரென்று முண்டே; தயையாலே பாராதோ வென்ன ; கொங்குபதவாஸநாபலிதமான உட்கருத்தருளுகிறார் (நக்குண்டாரித்யாதி).

(நீதானே) என்றவநந்தரம் "இனி செய்யத்தக்கதேது" என்றுசேஷம். "நங்கள்" என்று சொல்லும்படி கலந்த கலவியைத்திருவுள்ளம்பற்றி யருளுகிறார் (ஸம்ஶ்லேஷேத்யாதி). "ஈஶன்"என்றதுக்குக்கருத்து (கடவவித்யாது). கீழ்ப்பாட்டிலே "பேதை நின்னைப் பிரியேன்" என்றத்தையுட்கொண்டு த்ருஷ்டாந்தம் தாத்பர்யம் (ஆந்ருஶம்ஸ்யமித்யாதி). பிராட்டியோடு ... ஶ

(க) ரா-ஸூ-௩-அ-௨௧.

யிருக்கும்படி" என்றுகொண்டு சொல்லிவைத்தானாயிற்று. பிரிந்து இவள் நோவுபடும்போது "இதுவன்றோ இவன் சொன்னது" என்று கொண்டுப்ரத்யபிஜ்ஞைபண்ணித்தரிக்கைக்காக. இதுதான் ஓராளின் வாயிலே இட்டுநீட்டுகையன்றிக்கே, அவர்தம்வாயாலே சொல்ல நான் என்செவியாலே கேட்டேனென்கிறாள். "அவன் சொன்னபடி தப்ப நின்றானேயாகிலும், அவனிருந்தவிடத்தே சென்றுகிட்டுவது நம் பருவத்துக்கும் போராதுகாண்" என்று தோழிசொல்ல;

(மங்கை நல்லாய் தொழுதுமெழு) ஓம்காண், உன் பருவம் நோக்கி அழகிதாகவுண்டாயிறே, கடுகப் புறப்படாயென் கிறாள். தன்னுடைய பருவம் அழியாநின்றபின்பு, நீ பருவம் நோக்குகிறோமென்றிருக்கிறத்தால் ப்ரயோஜநமென்? (க). "వయోஉస్యాహ్యతివర్తతే - வயோஸ்யாஹ்யதிவர்ததே," என்றாரிறே. [న మేదుఃఖం ప్రియాదూరే న మేదుఃఖం హృతేతివా । ఏతదేవాஉనుశోచామి - நமே துஃக்கம் பிரியாதூரே நமே துஃக்கம் ஹ்ருதேதிவா। எததேவாநு ஶோசாமி] "மைதிலிநம்மைப்பிரிந்துதூரத்திலேவர்த்தியாநின்றாள்" என்றதுக்கு வெறுக்கிறேனுமல்லேன்; "இனி வலியரக்ஷஸ்ஸாலே பிரிவுபிறந்தது; இனிஎங்ஙனே நாம் ஸாதிக்கும்படி" என்றதுக்கு வெறுக்கிறேனுமல்லேன்; அதாகிறது-கடக்கவிருந்தாளாகில் கடலை அணைசெய்து நாலுபயணம் உள்ளே எடுத்துவிட்டுத் தீருகிறது; இன்பிரிவுக்கு ஹேதுபூதனை பையலைக்கிழங்கு கொடுத்துப் போக டத்தீருகிறது, அக்காரியம்; நான் இதொழிந்த அல்லாதவற்றுக்கு வெறேன்; இது ஒன்றுக்குமே நான்மோஹிப்பது. அது ஏதென் னில் [வயோஸ்யா ஹ்யதிவர்ததே] இவைபோலேகாலம், என்னம் பால் மீளவிடலாவ தொன்றன்றே? அணைக்குக் கிழக்குப்பட்ட நீரை மீட்கப்போகாதிறே.

(போயவன்மன்னுமூர்) போய்தொழுதுமெழு என்னுதல்;

ம்ஸ்யமே எனக்குப் பரம தர்மமென்றாப் போலே, இவளோடும் சொன்னானெ ன்று கருத்து. மேலுக்கவதாரிகை (அவனித்யாதி). அழகியதாக உண்டா யென்கிறதென்? நம்பருவத்துக்குக் குறையென்னென்ன வருளுகிறார் (தன் னடையே யித்யாதி). இப்பருவம் ஸம்ஶ்லேஷிக்கைக்கு உறுப்போ? பிரிந்து பாழே போக்குகைக்கு உறுப்போ? என்கிறாளென்று ஸங்கதி.

பருவத்துக்காக க்லேசித்த பேருண்டோவென்ன (வயஇத்யாதி - போகா திறே). என்னுமளவும்.

(க) ரா-யு-ரு-ரு.

அவன் போய் மன்னும் ஊரென்னுதல். அவ்விடம் ஆர்த்தரில்லாத விடம்போலே காணும்; அவன் நித்யவாஸம் பண்ணுமிடத்தில் ஆர்த்தரில்லையிறே. (பொங்குமுந்நீர் கரைக்கே மணியுந்து புல்லாணியே) ஆர்த்தர்க்கு உத்தேஶ்யம் சென்று பெறவேண்டாதே, இருந்த விடத்தே கொடுவந்து தள்ளும் தேசமாயிற்று. பாவியேன்; அத்தேசத்தின்படி அவனுக்குமுண்டாகப் பெற்றிலோமே?. .... (ச)

மூ.—உணரிலுள்ளம் சுடுமால் வினையேன் தொழுது மெழு
துணரிநாழல் நறும்போதுநம் சூழ்குழல் பெய்து பின்
தணரிலாவி தளருமெனவன்பு தந்தானிடம்
புணரியோதம் பணில மணியுந்து புல்லாணியே. (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
உணரில்	நினைத்தவாறே	தணரில்	பிரியில்
உள்ளம்	ஹ்ருதயமானது	ஆவி	ப்ராணன்
சுடும்	சுடாநின்றது ;	தளரும்	அழிந்துவிடும்;"
வினையேன்	(இப்படிப்பட்ட)பாபத்தைப் பண்ணி	என	என்னும்படியான
ஆல்	கஷ்டம்; [னேன்.	அன்பு	ப்ரீதியை
துணரி	பூங்கொத்துக்களையுடையதான	தந்தான்	கொடுத்தவனான எம்பெருமானுக்கு
நாழல்	கோங்குமரங்களின்	இடம்	வாஸஸ்த்தாநமாய்,
நறும்	செவ்வியதான	புணரி	ஸமுத்ரத்தினுடைய
போது	புஷ்பங்களை	ஓதம்	அலைகளானவை
சூழ்	முடித்திருந்துள்ள	பணிலம்	சங்கங்களிலுண்டான
நம்	நம்முடைய	மணி	முத்துக்களை
குழல்	கேசபாரத்தில்	உந்து	தள்ளாநின்றுள்ளதுமான
பெய்து	சுற்றி		
பின்	"பின்பு		

புல்லாணியே தொழுதுமெழு. (ரு)

மன்னுமிடமென்னாதே "ஊர்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (அவ்விடமித்யாதி). அவ்வூர்க்கு ஆர்த்தியில்லாமைக்கு ஹேதுவென்னென்ன; மன்னுதலென்றருளுகிறார் (அவன்நித்யேத்யாதி). ஆர்த்தரில்லாமைக்கு ஹேது "முந்நீர்மணியுந்துகை" என்று விவக்ஷித்துத் தாத்பர்யம் (ஆர்த்திக்கித்யாதி). (ச)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (உணரிலித்யாதி). தோழியானவள் ப்ரியபரையாகையாலே தடுக்கமாட்டாதே யிருக்க, நெஞ்சானது நினைத்து உருகியும் போகாதே, மறந்துமிராதே முன் நடந்த ஸம்ஶ்லேஷ ரஸத்தைத்தோழி

வ்யா—அஞ்சாம்பாட்டு. (உணரிலுள்ளம் சுடுமால்) கேழமற க்கவொண்ணுதென்றதே - இங்கு நினைக்க வொண்ணுதென்கிறது. மறத்தல் நினைத்தல் இரண்டாயிறே இருப்பது. அவை இரண்டும் அரிதாகாநின்றது. காலக்ஷேபத்துக்காக நினைக்கில் அது தான் ஆஶ்ரயத்தை வேவியாநின்றதாயிற்று. (உணரில்) என்கிறது-வருந்திநினைக்கிலென்கிறதல்ல; நினைந்தவாறே நெஞ்சு சுடாநின்றதென்கை. (வினையேன்) ஜீவநத்வாரமானவைதானேபாத (ಬಾಧ) கமாம்படியானபாபத்தைப்பண்ணினேன்; (க)"ಸಮಾದ್ವದಶ ಶ್ರಾಹಂ- ஸமாத்வாதஶதத்ராஹம்" என்றுகொண்டு வ்ருத்தமானது தன்னை ...ய ஸ்மரித்து தரித்தார்கள்கிடீர் சிலபாக்யா (ಭಾಗ್ಯ) திகர். (தொழுதுமெழு)எல்லாவளவிலும்இதுவேணுமாயிற்று. போக்கடி அறவறுதித்தையே பற்றக்கடவதாயிருக்குமிறே. (துணரிகாழல் நறும்போது நஞ்சூழ் குழல் பெய்து) பூங்கொத்துக்களையுடைத்தான நாழலினுடைய செவ்விப்பூக்களைப் பறித்து முடித்திருந்துள்ள குழலிலே சுற்றி (உ) "ಅತ್ರೋಪವಿಶ್ಯ ಸಾ ತೇನ ಕಾನನೇ ಪುಷ್ಪ ರಲಂಕೃತಾ- அத்ரோபவிஶ்யஸா தேநகாபிபுஷ்பை ரலங்க்ருதா" என்னக்கடவதிறே.

(பின்தணரிலாவி தளருமென வன்புதந்தானிடம்) இப்படி அவன் பண்ணுகிற விருப்பத்துக்கு நாம் விஷயபூதராகாதவன்று இரண்டாஶ்ரயமும் அழியுமென்னும்படியாயிற்றுப் பரிமாறினபடி. " தணரில் " என்றது - பிரியிலென்றபடி ; தாழ்க்கிலென்னுதல். (அன்புதந்தானிடம்) இதெல்லாவற்றாலும் கூடச்செய்ததாயிற்று;

யும் நீயுமாக வ்ருத்தகீர்த்தநம் பண்ணிக்கொண்டு தரித்திருக்க வொண்ணுதோ? நாம் தாமே புறப்பட்டுப் போகை நங்கார்யத்துக்குடலாமோ வென்ன; அப்படி நினைத்திருக்கவும் போகிறதில்லையே என்று விஷண்ணையாய்ச் சொல்லுகிறுளென்று ஸங்கதியை ஸூசிப்பிக்கிறுர் (கேழித்யாதி).

"கேழ்" என்றது-மூன்றும்பாட்டிலென்கை. இரண்டாம்பாட்டிலே "தானே நினைந்திங்கிருந்தென்" என்று நினைக்கவொண்ணுமையும் சொல்லிற்றேயென்ன வருளுகிறுர் (காலக்ஷேபேத்யாதி). "சுடும்" என்கிறதென்? பத்துமாஸம் பிராட்டி வ்ருத்த கீர்த்தநத்தாலே தரித்திருக்கவில்லையோ வென்ன; "பாவியேன்" என்கிறுளென்று விவக்ஷித்துத் தாத்பர்யம் (ஜீவநேத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே).

(க) ரா-ஸு-கூ-கஎ. (உ) வி-பு-ரு-கா-௩ரு.

இத்தலையில் அன்புக்கு க்ருஷிபண்ணினனாய்நின்ற வத்தலே. (புணரி யோதம் பணில மணியுந்து புல்லாணியே) கடலில் திரைகளானவை சங்குகளின்ற முத்தைக்கொடுவந்து தள்ளாநிற்குமாயிற்று. உத்பத்திகாலத்திலே காணலாய், பின்பு அறிவார் கையிலே இட்டுப்பரீக்ஷிக்கவேண்டாதேயிருக்கை. திரைக்கிளர்த்திகளிலே அறையுண்டு வழிகளிலே ஈனுமாயிற்று. அன்றியே சங்குகளையும் மணிகளையும் தள்ளாநின்றிருந்துள்ள புல்லாணியே என்னவுமாம். .... (௫)

மூ;—எள்கிநெஞ்சே நினைந்திங்கிருந்தென் தொழுது மெழு
வள்ளல் மாயன் மணிவண்ண னெம்மான் மருவுமிடம்
கள்ளவிழும் மலர்க்காவியும் தூமடல் கைதையும்
புள்ளுமள்ளல் பழனங்களும் சூழ்ந்த புல்லாணியே. (௬)

பதம்.	உரை.
நெஞ்சே	மனமே
நினைந்து	(எம்பெருமானை) நினை [த்து
எள்கி	ஈடுபட்டு (உருகி)
இங்கு	இவ்விடத்தில் [ஜநம்;
இருந்துஎன்	இருந்து என்ன ப்ரயோ
வள்ளல்	உதாரனாய்,
மாயன்	ஆஶ்சர்ய சேஷ்டித முடையனாய்,
மணிவண்ணன்	நீலமணிபோன்ற வடிவழகையுடையனாய்,
எம்மான்	எனக்கு ஸ்வாமியுமான எம்பெருமான்
மருவும்இடம்	விரும்பி நித்யவாஸம் பண்ணுமிடமாய்,
கள்	மதுவானது
அவிழும்	ஸ்ரவியாநின்ற [தான
மலர்	புஷ்பங்களையுடைய
காவியும்	செங்கழுநீராலும்,
தூ	வெளுத்திருக்கிற
மடல்	மடல்களையுடைய
கைதையும்	தாழையாலும்,
புள்ளும்	பலவகைப்பட்ட பக்ஷிகளாலும்,
அள்ளல்	சேற்றையுடைய
பழனங்கள்	மருதநிலங்களாலும்
சூழ்ந்த	சூழப்பட்டதுமான
புல்லாணியேதொழுதுமெழு. (௬)	

(பணிலத்தினுடைய) சங்கினுடைய. மணிமுத்தென்று விவக்ஷித்தருளுகிறார் (கடலிலித்யாதி). முத்தென்று சொல்லாமே, "பணிலமணி" என்று சொல்லுகைக்கு ப்ரயோஜந மென்னென்ன வருளுகிறார் (உத்பத்தியித்யாதி). பிறக்கச்செய்தே சங்கிலிருந்தும், பிறந்தபடிகண்டால் ஜாதிமுத்தென்றறியலாம். அதுக்காக இப்படியருளுகிறாரென்று கருத்து. (௭)

அ௩.—ஆறும்பாட்டு. (எள்கியித்யாதி) நினைக்கில் உள்ளம் சுடுமென்னநின்றாய்; அவனுடைய ஸௌந்தர்ய குணங்களை அநுஸந்தித்தால் வருவனெ

வ்யா;—ஆரும்பாட்டு. (எள்கிநெஞ்சே நினைந்திங்கிருந்தென்) ஈடுபட்டு நினைக்கவேண்டும்படியான இங்கிருந்து ப்ரயோஜநமென்? நினைக்கவென்று புக்கால் சாலப்பணிப்படவேண்டும்படியா யிருக்குமாயிற்று. (தொழுது மெழு) நினைக்கையே துடங்கி பணிப்படவேண்டுமிடத்தை விட்டு, காயிகமான வ்யாபாரம் பண்ணலாம் தேசத்தேறப்போருநீ. (வள்ளல் மாயன் மணிவண்ணனெம்மான் மருவுமிடம்) அவன் நித்யவாஸம் பண்ணுதவிடத்தில் நினைக்கவுமரிது. அவன் நித்யவாஸம் பண்ணுமிடத்தில் காயிகவ்யாபாரமும் பண்ணக்குறையில்லை. (வள்ளல்) ஸம்ஶ்லேஷஸமயத்தில் தன்னை எனக்கு ஸர்வஸ்வதாநம் பண்ணினவன். (மாயன்) இப்போதுமுறைகெட்டுத்தானிருந்தவிடத்தே செல்லவேண்டும்படி அப்போது அப்படிபரிமாறினவன். (மணிவண்ணன்) இவை ஒன்றுமில்லையேயாகிலும் விடவொண்ணுதபடியான வடிவழகையுடையவன். (எம்மான்) அவ்வடிவழகைக்காட்டி என்னை அநந்யார்ஹமாக எழுதிக்கொண்டவன்.

(கள்ளவிழும்மலர்க்காவியும்) அவன் நித்யவாஸம் ண்ணுகிறவிடத்தே சென்ருல் அவனுக்கும் நமக்கும் நினைத்தபடி பரிமாறலாம்படியான ஏகாந்தஸ்த்தலம் கிடீர்; செவ்வியழிவதற்கு முன்பே பறிக்கவேணுமென்று மேல்விழுந்து பறித்து ஒருவர்க்கொருவர் எறிய, அதுமேலேபட்டு மதுவானது பாயாநிற்கக்காணலாயிருக்கிற செங்கழுநீரும், அதாகிறது - ஸந்தாநநிக்ரியைக்கு யோக்யமாயிருன்று தேறியிருக்கலாமென்றுமீளவும் நெஞ்சைத்தேறப்பண்ண; அந்தகுணங்களும் ஈடுபடுத்தும், அத்தாலே போயல்லது தீராதென்கிருளென்று ஸங்கதி.

(பணிப்படும்) என்றது-ஒரோகுணந்தானே "எத்திறம், எத்திறம்" என்னப்பண்ணுமென்கை. அங்கு போனல்தான் ஈடுபடுத்தாதோ அவன் குணங்களென்ன; அவை ப்ரீதியை விளைத்து கைங்கர்யத்திலே மூட்டிவிடும்; அத்தால் ஸத்தை பெறலாமென்னு மபிப்ராயத்தாலே "தொழுதுமெழு" என்கிருளென்று தாத்பர்யமருளுகிருர் (நினைக்கையேயித்யாதி). "எம்மானிடம்" என்னுதே "மருவும்" என்றதுக்குத்தாத்பர்யம். (அவனித்யாதி). (அப்படி பரிமாறுகை) தாழநின்று பரிமாறுகை.

கைதை பதத்தாலே ஸகண்டகமாய், உயர்ந்திருக்கை தோற்றுகையால், அத்தை ஆசைப்பட்டால் அதுக்கு அவன் தோள்படி கொள்ளலாமாகையால்,

க்கை. (தூமடல் கைதையும்) வெள்ளை மடலையுடைத்தாய், இவளு க்கு ஸ்ப்ருஹைபண்ணி மேல் விழலாம்படியான தாழையும், இவன் தோள் கொடுக்க எறிப்பறிக்கலாம்படியாயிருக்கை. (புள்ளும்) நாநாவர்ணங்களையும் நாநாவான பேச்சுக்களையுமுடையவானபக்ஷிக ளைக்கண்டு “ இதன் பேர் என்? இதன் பேர் என் ” என்று இவள் கேட்க, அவன் அவற்றின்பேர்சொல்லலாம்படியான புள்ளும். (அள் ளல் பழனங்களும்) இவள் தன் செல்வாலே வளைவதறியாதே நீர் நிலங்களிலே புக்கு அங்கே அளறுபாய்ந்து நின்றால், அவன்கைக் கொடுத்தேற விடும்படியான நிலங்களையுமுடைத்தான புல்லாணி யைத் தொழுதுமெழு. .... (௬)

மூ.—பரவிநெஞ்சேதொழுதுமெழு போயவன்பாலமாய்
இரவுநாளுமினிக்கண்டுயிலா திருந்தென்பயன்
விரவிமுத்தம்நெடுவெண்மணல் மேற்கொண்டுவெண்டிரை
புரவியென்னப்புதம்செய்து வந்துந்துபுல்லாணியே. (௭)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நெஞ்சே	மனமே	வெண்திரை	வெளுத்த அலைகளான
போயவன்பால	பிரிந்துபோன. அந்த	புரவிஎன்ன	குதிரைபோல் [வை
மாய்	எம்பெருமான் பக்	புதம்	தாவுதலை
பரவி	ஸ்துதித்து [கல்	செய்து	செய்து கொண்டு,
இரவுநாளும்	இரவும் பகலும்	முத்தம்	முத்துக்களோடே
இனி	இனிமேல்	விரவி	கலசி
கண்துயிலாது	கண்ணுறக்கமில்லாமல்	நெடு	அதிகமான
இருந்து	இருந்து	வெண்மணல்	வெளுத்தமணற்களை
பயன்என்	என்ன ப்ரயோஜநம் ;	மேல்கொண்டு வந்து	மேலேகொண்டுவந்து
		உந்து	தள்ளாநின்றுள்ள
		புல்லாணியேதொழுதுமெழு.	(௭)

அத்தாலே நாயகனுடைய வஸ்யதை காணலாம்படி தோற்றுமென்று விவ க்ஷித்துத் தாத்பர்யம் (வெள்ளையித்யாதி). செல்வு-ஸம்பத்து, அல்லலறியாத செல்வப்பெண்ணென்கை. ... ... (௬)

அரு.—எழாம்பாட்டு. (பரவியித்யாதி) அவனுடைய ஔதார்யாதிகுணங் களை அநுஸந்தித்து நாம் ஈடுபட்டுத்தொழப்போனால் பழியாகாதோவென்ன; நாம் அவ்வூரைப்பரவி எத்தி காலக்ஷேபார்த்தமாகப் போவோமென்கிறா ரென்று ஸங்கதி.

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (பரவிநெஞ்சே தொழுதுமெழு) அக்ரம மான பேச்சுக்களைச்சொல்லி அடைவுபாராமல் தொழலாம்படியான தேசத்தேறப்போரு. (போயவன்பாலமாய்) போய்த்தொழுது மெழு என்னுதல்; போயவன் பக்கலிலே நெஞ்சைவைத்தென்னு தல். (இரவுநாளுமினிக்கண்டுயிலா திருந்தென்பயன்) இரவும் பகலு மிருந்து இனிக்கண்ணுறங்காதொழிகிறத்தாலென்ன ப்ரயோஜந முண்டு.(க)"அநித்ரஸ்ஸததம்ராம:-அநித்ரஸ்ஸததம்ராம:" என்று இவ னிருக்குமதுகேட்டு, அதடியாகநாம் (௨)"நசமேஸ்தி-நசமேஸ்தி நித்ரா" என்றிருக்குமன்றன்றோ அபிமதஸித்தியுள்ளது. அவன் ருசிமுன்னாக இத்தலைருசிபண்ணுமன்றிறே ப(ங)லத்தோடே வ்யாப்தமாவது. அவனுடையருசியிறே பேற்றுக்குடலாகத் தலைக் கட்டுவது. இவனுடைய ருசிஅவனுடைய விரஹத்துக்குடலாமத் தனை.

ஆனால் பின்னை அவனுக்கு இரக்கமில்லை யென்கிறதோ வென்னில்; ஓம்; அப்படி சொல்லக்குறையில்லையிறே, இப்போது அவன் வாராமையாலே. இல்லையாகில், வருகைக்கு சக்தியில்லை யென்னுதல், சிலர்க்குப் பரதந்த்ரனென்னுதல் சொல்லவொண்ணு திறே; முறைகெட்டுச் சொல்லவேண்டும்படியான தசைபிறந்தால், முறையுடைய அவனுக்கு வரக்குறையென்? தொழுதுமெழு என்று கொண்டு பழியாகிறதோ?. (விரவிமுத்தம் நெடுவெண்மணல் மேற் கொண்டு வெண்டிரைபுரவியென்னப்புதம்செய்து வந்துந்து புல்லா

(போயவன் பக்கலிலே) என்றது-என்னை விட்டுப்போனவன் பக்கலி லேயென்கை. இனி இங்கேஇப்படியிருந்தால் தான் ப்ரயோஜநமுள்ளதென் னென்னவருளுகிறுர் (அநித்ர இத்யாதி). நாம் இங்கே இருந்தே கண்துயிலா திருந்தால், இத்தை அவன் கேட்டுக்கண்ணுறக்க மற்று ஆற்றுதானுய், நம்மு டைய பலத்தைத் தாராஞேவென்ன (அவனித்யாதி). புருஷார்த்தம் இவன தானுல் இவனுடைய ருசியே யன்றோ பலத்துக்கு முந்துறவேண்டுவதென்ன (அவனுடையவித்யாதி). பின்புதான் இவனுடைய ருசிக்கு ப்ரயோஜநமென் னென்ன வருளுகிறுர் (இவனுடையவித்யாதி).

வாராமையாலே இவருக்கு இரக்கமில்லையென்று நிர்ணயித்தால், இனி அவனுடைய ருசியால் இரக்கமுண்டாகில் பழியென்னென்னவருளுகிறுர் (தொழுதுமித்யாதி). நம்ஸ்வரூபாநுகுணமாக காலக்ஷேபார்த்தம் போய்

(க) ரா-ஸு-ங-கூ-௨௪. (௨) ரா-ஸு-ங-௨-க௦.

ணியே) முத்தோடே கூடவெளுத்த மணற்கலந்து கீழ்மண் கொண்டு மேல் மண்ணெறியும்படி வெளுத்த திரைகளானவை, குதிரை தாவுமாபோலே தாவிவந்து தன்னாகின்றுள்ள புல்லாணியைத் தொழுதுமெழு; இருவர்க்கும் ஒன்றுகொண்டே போதுபோக்கலாம்படியான தேசத்தேறப்போவோம். .... (எ)

மூ.—அலமுமாழிப்படையுமுடையார் நமக்கன்பராய்ச்
சலமதாகித்தகவொன்றிலர் நாம்தொழுதுமெழு
உலவுகானல்கழியோங்குதண் பைம்பொழிலூடிசை
புலவுகானல் களிவண்டினம்பாடு புல்லாணியே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அலமும்	ஹலமென்கிற திவ்யாயுதத்தையும்	களி	(மதுபானத்தால்) [கிற செருக்கி வர்த்திக்
ஆழிப்படை	திருவாழி என்கிற திவ்யாயுதத்தையும்	வண்டினம்	வண்டுகள் கூட்டமா
உடையார்	உடையரான எம்பெரு[மான்	உலவு	ஸஞ்சரியாநின்ற[னது
நமக்கு	நம்திறத்தில்	கால்	தென்றலை யுடையதாய்,
அன்பராய்	ஸ்நேஹிப்பார் போன்றவராய்	நல்	நலமான
சலமதாகி	கபடத்தை யுடையவராயாகி	கழி	உப்புக்கழிக்கரையில்
தகவுஒன்றுஇலர்	இரக்கமும் கூடவின்றிக்கே இராநின்[றார்;	ஓங்கு	உந்நதங்களாய்
நாம்	நாம்	தண்	குளிர்ந்து (ஸ்ரமஹரங்களான)
புலவுகானல்	பிரிந்தாரிரங்குமிடமான கடற்கரை (நெய்தல்)நிலத்தில்	பைம்பொழில் ஊடு	பரந்த சோலைகளின் நடுவில்
		இசை	கானத்தை
		பாடும்	பாடாநின்றுள்ளதுமான
		புல்லாணியே தொழுதுமெழு.	(அ)

வணங்கினால், அவன் பழிசொல்ல வழியுண்டோவென்று கருத்து. (இருவர்க்குமொன்றுகொண்டே)என்றதுக்கு- திரைக்கிளப்பத்தின் போக்யதையிலே அவன் அந்வயித்திருந்தால், நாமும் அத்தையே போக்யமாகப்போதுபோக்கினால், ஒருவருக்கும் பழியிட அவகாசமில்லையென்று கருத்து. ... (எ)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (அலமுமாழிப் படையுமுடையார் நமக்கன்பராய்ச் சலமதாகி) நிரபேக்ஷரான இவர் ஓர் அடியிலேயிறே யென்றுபாராதே, நமக்கு ஸ்நேஹிப்பாரைப்போலே ச(ஞ)லத்தைப் பண்ணினாராயிற்று. (அலம்) ஹலத்தைச் சொன்னபடி. இத்தை திவ்யாயுதமாகச் சொல்லக்கடவதிறே. (நமக்கன்பராய்ச்சலமதாகி) ஸர்வர்க்கும் ப்ராப்யரான தாம், நம்மைத் தமக்கு ப்ராப்யராகக் கொள்ளுவாரைப்போலே ஸ்நேஹத்தைப் பண்ணினாராயிற்று. (தக வொன்றிலர்) பரிபூர்ணரானநாம், ஒருஸ்த்ரீவிஷயமாக ச(ஞ)லத்தைப் பண்ணினோமேயென்கிற இரக்கமும் கூடவின்றிக்கே இருந்தாராயிற்று. (நாம்தொழுதுமெழு) நாம் நிர்த(ஞ)யராகவொண்ணுதே? (க)[ఛత్రచామరపాణిస్తు లక్ష్మణో రాఘవానుజః-சத்ரசாமரபாணிஸ்து லக்ஷ்மணோ ராகவாநுஜ:]இளையபெருமாள் ஒருகையாலே சத்ரத்தைப் பிடித்து, மற்றைக்கையாலே சாமரங்களையும்பிடித்துப் பணிமாறும் போது, சக்ரவர்த்தியாண்ட பரப்பில் அதுக்கு ஓராளில்லாமையன்றிறே. அடிமையில் கலித்தனமிருக்கிறபடி. ப்ரியமாகாதவன்று

அரு.— எட்டாம்பாட்டு. (அலமுமித்யாதி). நெஞ்சானது நாம் காலக்ஷேபார்த்தமாக அவ்வூரைத் தொழப்போனால் பழியாகாதே என்று நின்றாய்; நாம் இங்கே விரஹக்லேசப்பட்டுப்போனால் அவனைக் கண்டமட்டிலே மேல் விழவேண்டிவரும்; அதுக்காகப்போனால் அது ஸாதநமாய் விழுமாகையால் அவனே வரப்பார்த்திருக்குமத்தனையென்ன ; (இவரித்யாதி). (ச(ஞ)லம்) கபடம். தகவிலரென்னுதே, "தகவொன்றிலர்" என்கிறதின் கருத்தருளுகிறார் (பரிபூர்ணேத்யாதி). முதல் நிரபேக்ஷராய், பின்புகபடஸ்நேஹம்பண்ணி இப்படி பண்ணினோமென்கிறதுமில்லாதவரை நாம் தொழுதால் தானென்னப்ரயோஜநமென்ன; (நாமித்யாதி). அவன் கபடஸ்நேஹம் பண்ணினேயாகிலும், அவன்க்ருத்ரிமனென்றுபோய் தொழாதேயிருக்கவேண்டினமை நம்பக்கல் கூடாதேயென்கை. நெஞ்சில் வன்மையின்றிக்கே தொழுதால் நிரபேக்ஷனுக்கு ப்ரயோஜநமாகையால் வ்யர்த்தமன்றோவென்ன; நம்ஸ்வரூபலாபமுண்டாகையே ப்ரயோஜநமென்று ஸத்ருஷ்டாந்தமுபபாதிக்கிறார் (சத்ரேத்யாதி). (கலித்தனம்) பசியனுகை. நமக்கு ஸ்வரூபம் அத்தலைக்கு ப்ரீதிவிளைவிக்கையன்றோ ? அவன் நிரபேக்ஷனுயிருக்கத்தொழுதால் அவனுக்கு ப்ரீதிவிளையும்படியென்னென்ன (ப்ரியமித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). அவன்

(உ) ரா-அ-கக-நஉ.

இவனுக்கு இது ப்ராப்யமாகாதே. இவன் அவனுக்கு உகப்புச்செய்த தாலேயிறே இவனுக்கு ஸ்வரூபஸித்தி. (க) "ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி - ப்ர ஹர்ஷயிஷ்யாமி" யிலேயிறே இவன்றனக்கந்வயம்.

(உலவுகானல்கழி) ஸஞ்சரியாநின்றுள்ள தென்றலையுடைத் தான நல்லகழியென்னுதல்; அன்றிக்கே ஓடாநின்றுள்ள கால்க ளுண்டு - நீரோட்டங்கள்; அவற்றையுடைத்தான நல்லகழியென்னு தல்; (ஓங்குதண்பைம்பொழில்) வைமாநிகரைப்போலே யிருக்கை. ஆகாசாவகாசமடையும்படியாய், ப்ரமஹரமாய் பரந்திருந்துள்ள பொழிலிலே. (புலவுகானல்) அக்கடல்கரையின் நாற்றமானது தட்டாதபடிக்கீடாகச் சோலைமேலே உயரவிருக்குமாயிற்று வண் டினங்களானவை; தேவர்கள் ஸம்ஸார வெக்காயம்தட்டாமலிருக்கு மாபோலே. மதுபாநமத்தமாய்க்கொண்டு செருக்கிவருகிற வண் டினங்களானவை அதுக்குப் போக்குவீடாக அங்கேயிருந்து இசை பாடாநிற்குமாயிற்று. இசைகேட்டால்பொறுக்கும்படியானதேசத் தேறப்போவோமென்றபடி. .... (அ)

மூ;—ஓதிநாமம் குளித்துச்சிதன்ஞ லொளிமாமலர்ப்
பாதநாளும்பணிவோம் நமக்கேநலமாதலில்
ஆதுதாரானெனிலும் தருமன்றியுமன்பராய்ப்
போதுமாதே தொழுதுமவன்மன்னு புல்லாணியே. (௯)

நிரபேக்ஷனாயிருக்கச்செய்தேயும் இவன் தொழுதல்லது நிற்கமாட்டாதே தொழுதால், அது அவனுகப்பை விளைப்பிக்க, அத்தால் இவனுக்கு ஸ்வரூபம் நிறம்பெறுமென்றதாயிற்று. உக்தார்த்தஸம்வாதம் (ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமியிலே யிறே) என்றது.

காற்றாகவும் கால்வாயாகவும் இரண்டர்த்தம் (ஸஞ்சரியா நின்றுள்ள வித் யாதி). "புலவுகானல்களில் வண்டினமானது-உலவுகானல் கழியிடத்தில் ஓங்குதண்பைம்பொழிலூடிசைபாடும் புல்லாணி" என்றந்வயம் திருவுள் ளம்பற்றி," புலவு" பிரிவாய், தத்ஸம்பந்தியான கானலுண்டு - கடல் கரை யாவது, பிரிந்தார் இரங்குவது நெய்தல்நிலமாய், அங்கிருக்கிறவண்டினங்கள் பொழிலிலேமேலேபோய்ப் பாடுகைக்கு நிமித்தமருளுகிறார் (அக்கடலித்யாதி). நாமும் அத்தேசத்தில் போய் இரக்கமுண்டாய், பாட்டுக்கேட்டு ஸுகிக்கலா மென்கிற நினைவாலே இப்படி விசேஷித்தாளென்று உட்கருத்தை யருளு கிறார் (இசையித்யாதி). ... ... (அ)

(க) ஸ்தோத்ரர-௪௯.

பதம்.	உரை.
மாதே	பெண்ணே!
நமக்கே	நமக்கே
நலமாதலில்	புருஷார்த்தமாகையால்
குளித்து	(நாம்) ஸ்நாநம் செய்து
நாமம்	(அவனுடைய) திருநாமத்தை
ஓதி	சொல்லி,
உச்சிதன்னால்	ஶிரஸ்ஸினால்
ஒளி	ப்ரகாசியாநின்ற
மா	ஶ்லாக்யமான
மலர்பாதம்	திருவடித்தாமரைகளை
நாளும்	தினந்தோறும்
பணிவோம்	தொழக்கடவோம்;
ஆது	யாதொரு நலத்தையும்

பதம்.	உரை.
தாராமெனினும்	(அவன்) கொடாமல் போனாலும்
தரும்	(இந்த ஸாதநாநுஷ்டாநம்) கொடுக்கும்
அன்றியும்	அதுவுமன்றிக்கே
அன்பராய்	பக்தராய்
போதும்	போவோம்;
அவன்	அந்த எம்பெருமான்
மன்னும்	பொருந்திவர்த்திக்கிற
புல்லாணியே	திருப்புல்லாணி யென்கிற திவ்யதேசத்தையே
தொழுதும்	தொழுவோம். (க)

அவ;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (ஓதிநாமமித்யாதி) செய்யக்கடவ தல்லாதனவெல்லாம் செய்து பெறக்கடவோம். புருஷார்த்தம் - ஸ்வயத்நஸாத்ய மென்றிருப்பார் படுவதெல்லாம் படக்கடவோம்.

வ்யா;—(ஓதிநாமம்) வாயாலே திருநாமங்களைச் சொல்லக்கட வோம் (குளித்தித்யாதி) (க)"ஆங்கோணைகள்செய்து" என்னக்கட வோம் ... அவன் எதிரே வாராநின்றால், நாம் ப்ரணயிநீ பதிறே. அதாகிறது-

அா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (ஓதிநாமமித்யாதி). கீழ்ப்பாட்டில் நெஞ்சு
நாமேபோய்த்தொழுகை-ஸாதநமாய் பர்யவஸிக்கும், அவனே வரக்கண்டிரு
போமென்னச் செய்தேயும் அவன் வாராமையாலே, அவனுக்குத்தகவொன்று
மில்லை; போயல்லது தீராதென்று துணிந்தவாறே நெஞ்சறிந்த தோழியா
வள் நம்ஸ்வரூபத்துக்குச் சேராதவற்றை நாம்செய்கையாவதென்னென்ன;
சேராதவையாகிலும் செய்வோம் வாவென்றழைக்கிறாளென்று ஸங்கதி.

திருநாமஸங்கீர்த்தநத்தைச் சொன்னது தேஶவாஸாதி ஸாதநாந்தரங்க ளுக்கெல்லா முபலக்ஷணமென்று கீழ்ச்சொன்னத்தை விவரிக்கிறார் (புரு ஷார்த்தமித்யாதி). "குளித்து, நாமம்ஓதி உச்சிதன்னால் நாளும் ஒளிமாமலர்ப் பாதம் பணிவோம்" என்று நாம்செய்த தகவையல்லாதவை செய்தால் நம க்குக் கார்யஹாநி இத்தனைபோக்கி, அவனுக்கு ஹாநியென்னென்ன வருளு கிறார் (யாமித்யாதி). (ப்ரணயிநியாயிற்கை) என்றது-ஸ்வார்த்த கர்த்ருத்வ

(க) தி-வாய்-டு-௩-க.

ப்ராய் நிற்கையன்றிக்கே, கும்பிட்டுக் கொடுநிற்கக் கடவோமென்கி ருள். (ஒளிமாமலர்ப்பாதம்) திருவடிகளில் போக்ய(ஃ)தைகண் டால்வணங்கத்தான் போகாதுபோலேகாணும். அதாகிறது-அநுப விக்கக்காலம்போருமத்தனையன்றி, முறையுணர்ந்து திருவடிகளிலே விழுகைக்கவஸரமில்லை. ப்ராப்யமென்றிருக்கை தவிர்ந்து, ப்ராபக த்வ புத்தி பண்ணுவோம். (நாளும் பணிவோம்) ஸாதநவிச்சேதத் தில் ப(ஃ)லவிச்சேதம் வருமென்றிருப்பார் படுவதெல்லாம் படக் கடவோம்.

(நமக்கேயித்யாதி) இனி அத்தலைக்கு நன்மைபார்க்குமதெ ல்லாம் தவிர்ந்து, நமக்கேநன்மைபார்க்குமத்தனை. (நமக்கேநலமாத வில்) இதுக்கு முன்புநம் இழவுகளும் பாராதே அவனுக்கே நன்மை பார்த்துப் போவோமிறே. (ஆதுதாரானெனிலும் தரும்) எல்லாம் செய்தாலும், அவனை "ப (ஃ) க்திலப்பயனன்று" என்னவொண் ணுதே. "ஒன்றும்தாரேன்" என்று இவன் ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணி யிருந்தாலும், பக்திலப்ப்யனென்கிற வசநத்தை மாற்றவொண் ணுதே. (அன்றியுமன்பராய் போதும்) அவன் ப (ஃ) க்தி பண்ண விருக்குமது தவிர்ந்து, இனிநாம் பக்தராய்ப்போவது. பேறு நம்ம தானுல் அதுக்கீடான ஸாதநமும் நம்தலையிலேஆகவேண்டாவோ?

போக்த்ருத்வங்களை விட்டுத்த(ஃ) தேகபோக்யையாயிருக்கை. (கும்பிடுகை) என்றது - ஸ்வபோக(ஃ)ஸித்த்யர்த்தம் ஸ்வயம் ஸாதநம்பண்ணுகை. இத் தால் அவனுடைய நிரபேக்ஷ போக்த்ருத்வங்களும், நிரபேக்ஷாபாயத்வமும் குலையுமென்றதாயிற்று. போக்யதையாலே வணங்கப் போகாதாகில் "பணி வோம்"என்று நீ சொல்லும்படியென்னென்ன (ப்ராப்யமித்யாதி).

"ஆதலில் நமக்கேநலம்" என்றந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றி அவதாரணர்த் தம் (இனியித்யாதி). இத்தனைநாளும் அவனுக்கு நன்மைதேடினநாம் இப் போது தவிருவானென்னென்ன (இதுக்கித்யாதி). நாம்அவன் திருவடிகளிலே உபாயபுத்திபண்ணி பணிந்தால், அவன்மிறுக்குப்பண்ணிணுனென்னும், அந்த நலம் தமக்கு அவன் தராநின்ருனுகிலும் அவன் தரும்படி பண்ணிவைக்கும், "அன்றியுமன்பராய்ப்போவோம்" என்று சொல்லுகிருனென்று விவக்ஷித்துத் தாத்பர்யம் (எல்லாமித்யாதி). அன்பராய் என்றதுக்கு வ்யாவர்த்த்யபூர்வகம் தாத்பர்யம் (அவனித்யாதி). நாமானுல் நமக்கு ஸ்வரூபத்துக்குச் சேராதே யென்ன; நமக்கே நலமென்றத்தைக் கடாக்ஷித்தருளுகிருர் (பேறித்யாதி).

(மாதேயவன் மன்னுபுல்லாணியே) அவனை ஓரிடத்தே பதிகொண்டிருக்கப்பண்ணுகிறதென்? அவன் எதிரே கிளர்ந்து வரும்படி காம்போதும். இவள்செய்கிறவை இவளுக்கு ஸ்வபாவமென்றிருக்கிலன்றோ இவனுக்கு ஆறியிருக்கலாவது. ஸாதநமென்று புத்தி பண்ணினால் பின்னை அவனுக்கு அங்குதொங்க வொண்ணுதிறே.

(ஓதிநாமமித்யாதி) அவன்பண்ணின ப(ஃ)க்திகொண்டு பெறலாமென்றிருந்தோம். அதல்லவிறே ஶாஸ்த்ரங்களில் சொல்லுகிறபடி. இனி ஶாஸ்த்ரோக்தமான பக்த்யாத்யுபாயங்களைக் கண்ணழிவற அநுஷ்ட்டித்து அவனைப் பெறக்கடவோமென்கிறாள். அவனுடைய அங்கீகாரத்தாலே பெறலாமென்னும் விஶ்வாஸம் கொண்டிருந்தோம். அது - கார்யமாகாதபின்பு இனி ஏதேனுமொரு க்ரியாமாத்ரத்தைப்பற்றுமத்தனையிறே. (ஓதிநாமம்) எல்லாம் செய்தாலும் (க) "ஸததம் கீர்த்தயந்த:- ஸத்தம் கீர்தயந்த:" என்கிறதுக்கு ஒரு ப(ஃ)லமின்றிக்கே இராதிறே. (குளித்து) அவன் விஷயீகாரத்தாலே பெறுமது தப்பிற்றே. இனி ஸாதநாநுஷ்ட்டாநம் கொண்டே பெறவேண்டியிருந்ததே? அவை அநுஷ்ட்டிக்கும் போது அதிகாரிகளாகவேணுமே. அதுக்கீடாகக்குளிக்கக்கடவோம். உறுவியிருந்த நம் தலைகளைக்கொண்டு அவனைப் பணியக்கடவோம். (ஒளிமாமலர்ப்பாதம்) ப்ராப்யமானதுவே - ப்ராபகமென்றிருக்குமதுதவிர்ந்து, இத்தை நம்தலையிலேஏறிட்டுக்கொள்ளக் கடவோம்; அதுக்கீடாக இரண்டாகாரமுண்டேயாகிலும் போக்யமான ஆகார

அன்புதானுமிவளுக்கு ப்ராப்பநதியில் புகுமென்று அவன் தாராதிராஞேவென்ன வருளுகிறார் (இவளித்யாதி).

"ஒளிமாமலர்ப்பாதநாளும் பணிவோம்" என்றதுக்கு "போக்யதாபுத்தி பண்ணமல், ப்ராபகத்வபுத்தி பண்ணிப்பணிவோம்" என்று ஸ்வகதஸ்வீகாரரூபப்ரபத்தியும் சொன்னதாக விவக்ஷித்து ஒருயோஜனை அருளிச்செய்து, போக்யதா புத்தியாலே ப்ராப்யமென்று நினைத்து தத்ஸித்த்யர்த்தம் கேவலம் ஸாதநாந்தரங்களையே பண்ணுவோமென்கிறுளென்று யோஜநாந்தரம் விவக்ஷித்துப் பாட்டுக்குத் தொகுத்தபாவமருளுகிறார் (அவன்பண்ணின வித்யாதி). (அவன்பண்ணின) என்றது - அவன் நமக்குண்டாம்படி பண்ணின ஸாத்த்யபக்தியென்கை. ஶாஸ்த்ரங்களிலே சொல்லுகிற ஸித்தஸாதநத்தையே பற்றவொண்ணுதோவென்ன (அவனுடைய வித்யாதி). (எல்லாம் செய்தாலும்) அவன் எட்டாபடுத்திலும்.

(க) கீ.கூ-கச.

மொன்றுமே உள்ளதென்று நினைத்திருக்கக் கடவோம்.

(இனிநாளும்பணிவோம்) தேஹயாத்ரையில் அந்வயிக்குமன்றிறே அவ்வடைவு, தப்பினவன்றைக்கு ப்ரத்யவாயமின்றிக்கேயொழிவது. "கெடுவாய்! அரைக்ஷணம் தாழ்க்குங்காட்டில் குணதிகவஸ்துவை இங்ஙனே அழிக்கலாமோ?" என்று தோழிசொல்ல. (நமக்கே நலமாதலில்) ஓங்காண்; இதுக்குமுன்படங்க அவ்விஷயத்தை நோக்கியுண்டாயிற்றே; இனியுள்ள காலமெல்லாம் நமக்கே நன்மைபார்க்கக்கடவோம். (க)"[Sanskrit quotation]- தத்தஸ்யஸத்ருஶம்பவேத்" என்றிருந்து நாம்ஜீவித்தது அமையும். (ஆதுதாராளெனிலும்)எல்லாம்செய்தாலும்இவனால் (உ)"[Sanskrit quotation]-பக்த்யாத்வநந்யயா ஶக்ய:" என்கிறத்தைத் தவிர்க்க வொண்ணாதே. தன்னையேபற்றிப் பெறவிருப்பார்க்கன்றோதன்னைக்கொடாதொழியலாவது. (அன்றியுமன்பராய்) அதெல்லாம்கிடக்க,நமக்குத்தான் பேற்றுக்கு வழிஇதுகாண். தந்திலனாகில் தவிருகிறான். நம் ஸ்வரூபத்தை அழித்துக்கொடுநின்றால் பின்பு அவன் ஜீவிக்கும்படி காண்கிறோம். இவ்வன்புதனக்கு உபயாகாரத்வமுண்டிறே. அதில் 'இப்போது ப்ரகரணத்துக்குச் சேரும்படியாக ஸாதநத்திலே கொள்ளவமையும். இவள் இப்படி பாரிக்கச்செய்தேயும் பிற்காலித்தாள்போலே காணுமவள். (மாதேபோது) என்கிறாள். (அவன் மன்னுபுல்லாணியே) எல்லாம் செய்தாலும் அவன் ஆஸநத்தைக் கிளப்பும்போது நம் ஆற்றாமைவேணுங்காண். .... (க)

மூ.—இலங்குமுத்தும் பவளக்கொழுந்து மெழில்தாமரைப்
புலங்கள்முற்றும் பொழில்சூழ்ந்தழகாய புல்லாணிமேல்
கலங்கலில்லாப் புகழான் கலியனொலிமாலை
வலங்கொள் தொண்டர்க்கிடமாவது பாடில்வைகுந்தமே.

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

தோழியானவள் ஹிதபரையாய், இவள் ஸ்வரூபத்தைப் பேணவேணுமென்று பிரிவில் கண்டவளவில், நம்மைஸ்வரூபத்தைப் பேணிவாராதே மன்னியிருக்கிறானே; இனி நாம் என் செய்வோம்; ஸாதநாந்தரங்களைவிட்டும், ஆற்றாமை அவரறியும்படி ஸ்வரூபாநுரூபமாகத் தொழுவோம் வா என்கிறார்களென்று விவக்ஷித்து "அவன் மன்னு" என்றுவிசேஷித்ததுக்குக் கருத்து (எல்லாமித்யாதி). ... ... (௬)

(க) ரா-ஸு-௩௧-௩௦. (உ) கீ-௧௧-௫௪.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
இலங்கு	ப்ரகாசியாநின்ற	புகழான்	கீர்த்தியை யுடைய ரான
முத்தும்	முத்துக்களையும்	கலியன்	ஆழ்வார் (அருளிச்செய்த)
பவளக்கொழுந்தும்	பவளத்துளிர்களையும்	ஒலிமாலை	சப்ததஸந்தர்பரூபமான இப்பாசுரங்களில்
எழில்	அழகிய	வலங்கொள்	ஏதேனுமொரு விதமாக அந்வயித்த
தாமரைப்புலங்கள்	தாமரைப் பொய்கைகளையுமுடைய	தொண்டர்க்கு	பக்தர்களுக்கு
பொழில்	சோலைகளாலே	இடமாவது	வாஸஸ்த்தாநமாவது
முற்றும்	எங்கும்	பாடு இல்	துக்கரஹிதமான
சூழ்ந்து	சூழப்பட்டதாய்	வைகுந்தமே	வைகுந்த மாநகரம்.
அழகாய	அழகிதான		
புல்லாணிமேல்	திருப்புல்லாணிவிஷய		
கலங்கல்இல்லா	கலக்கமில்லாத [மாய்		

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (இலங்குமுத்தும் பவளக்கொழுந்தெழில் தாமரைப் புலங்கள் முத்தும் பொழில் சூழ்ந்தழகாயபுல்லாணிமேல்) இந்த தேசமிவலக்ஷண்யமாயிற்று இவர்தம்மை இங்ஙன் கவிபாடுவித்தது. உஜ்ஜ்வலமாகாநின்றுள்ள முத்தும், அழகிய பவளக்கொழுந்தும்; தன்பரப்புமாறச் செவ்விபெற அலர்ந்ததாமரைப் பொய்கைகளையுமுடைத்தான சோலைகளாலே சூழப்பட்ட திருப்புல்லாணி மேலேயாயிற்றுக் கவிபாடிற்று. (கலங்கலில்லாப் புகழான்) கவிபாடினவர் தம்முடையஸ்வபாவமிருக்கிறபடி. பரஹிம்ஸைபண்ணித் திரியுமதிற்காட்டில் அஹங்காரகர்ப்பமான க்ரியாகலாபங்களாலே பெறவிருக்குமது நன்றாயிற்று. அதுதன்னையும் கழித்து அவன்றன்னாலே அத்தைப் பெறுமதே நன்றாகச்சொல்லி அத்

அரு.— பத்தாம்பாட்டு. (இலங்கித்யாதி) (பொய்கைகளை) என்றது-தாமரைக்குளங்களென்கிறது. புலங்கள்தாமரைவயலாய் "எழில்தாமரை" என்கிற விசேஷணப(உ)லத்தாலே* கம்பீராம்பஸ்ஸமுத்பூதத்வம்சொல்லவேண்டுகையாலே லக்ஷணாவ்ருத்தியாலே வயலுக்கருகிருந்த பொய்கைகளைச் சொல்லிற்றென்றபடி. ஆழ்வார்(க) "[Grantha] – தத்தஸ்ய ஸத்ருஶம்பவேத்" என்றாப்போலே அவனைவரப்பார்த்திராதே கலங்கித்தாமேதொழுகையோடே புறப்படும்படி கலங்கியிருக்க, இவருக்குக் கலக்கமில்லாதமை எங்ஙனேயென்ன; (பரஹிம்ஸையித்யாதி). (அவன்றன்னாலே பெறுகையாவது) அவன்தர

தையும் கீழிலவையோடொக்கக்கழித்து, ப்ராப்யத்தில்த்வரையாலே வந்த அலமாப்பையுடையராகையாலே வந்தபுகழாயிற்று; புகழுக்குக் கலக்கமில்லாமையாகிறது இவ்வளவும் வருகையாயிற்று.

(கலியனொலிமாலை) (௧) "முநிப்ரணீதம்- முநிப்ரணீதம்" என்னுமாபோலே ஆப்தவசநமாயிருக்கை. (வலங்கொள் தொண்டரித்யாதி) இப்பத்துப்பாட்டையும் அதிகரிக்கவுமாம்; அன்றிக்கே ஒருபாட்டை அதிகரிக்கவுமாம். அதில் அர்த்தாநுஸந்தாநம் பண்ணவுமாம்; அதில் இசையை அப்யஸிக்கவுமாம். இவ்விசைதன்னை ஒருவன் பாடாநின்றால் அதில் அஸஹமாநனைமதின்றிக்கே யொழியவுமாம். ஏதேனும் ஓராகாரத்திலே அந்வயமே வேண்டுவது; அவர்களுக்கு வாஸஸ்த்தாநமான தேசம்- துக்ககந்தரஹிதமான நித்ய விபூதியே. இத்தை இங்கே அப்யஸிக்க, அவர்கள் இங்குத்தைத் தனிமைதீர, அர்ச்சிராதிமார்க்கமே அங்குள்ளார் கொண்டாடப்போய், நித்யவிபூதியிலேபுக்கு நித்யாநுபவம் பண்ணப்பெறுவர். .... (௧௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி
ஒன்பதாம்பத்து மூன்றுந்திருமொழி முற்றிற்று.

பெறுதலைப் பார்த்திருக்கக் கடவோமென்றுறியிருந்து, தன் ஸ்வரூபத்தைப் பேணியிருக்கை யென்றபடி.

"வலங்கொள்ளுகை"-வளையவருகையாய், ஏதேனுமாக ஓரந்வயமுண்டான தொண்டர்க்கு, இடமாவது-வைகுந்தம். இனிபாடினார்க்கு, இல்லைகுந்தமே. அதில் விவாதமில்லையென்று விவக்ஷித்து அருளுகிறார் (இப்பத்தித்யாதி).

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அ௫;—காவார்ப்ரவேசம். கீழில் திருமொழியில் புல்லாணியைத் தொழப்போக ஒருப்பட்டவள்போய் அநுபவிக்கவொண்ணுதோ?. நேர்பட்டதுதப் ரேஷ்ணுதிகளைச் சொல்வானென்னென்னும் சங்கையாலே ஆற்றாமையின்

(௧) ரா-பா-உ-சச.

ஆழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

ஒன்பதாம்பத்து நான்காந்திருமொழி

காவார் ப்ரவேசம்.

வ்யா.—காவார்ப்ரவேசம். திருப்புல்லாணியேறப்போகவேணு மென்றுகொண்டு உத்யோகித்துக் கால்நடைதாராமல் தளர்ந்து, உண்ணப்புக்கவன் சோற்றிலே தோஷதர்சநம்பண்ணினால் "எல்லா முண்டு சமைந்தோம்" என்னுமாபோலே தொடங்கினதெல்லாம் அழகிதாகத் தலைக்கட்டினோமென்று, கண்ணால்கண்டபக்ஷிகளைத் தூது விடுவது, முன்புள்ளார் நோவுபட உதவினபடி சொல்லுவது, பந்துக்கள் ஹிதவசநம் கேளாதபடியான தசையைச் சொல்லுவதாய்த் தலைக்கட்டுகிறது. .... *

மூ.—காவார் மடல்பெண்ணை யன்றிலரிகுரலும்
ஏவாயினூடியங்கு மெஃகிற் கொடிதாலோ
பூவார் மணங்கமழும் புல்லாணிகைதொழுதேன்
பாவா யிதுநமக்கோர் பான்மையே யாகாதே. (க)

பதம்.	உரை.
மடல்	மடலையே நிரூபகமாகவுடைய
பெண்ணை	பனைமரங்களிலிருக்கிற
அன்றில்	அன்றில் பக்ஷிகளுடைய
காவு	சோலைகளிலே
ஆர்	நிறைந்திருக்கிற
அரி	தழுதழுத்த
குரலும்	த்வநியும்,
ஏவாயின்	காமசரங்களால் ஏவப்பட்ட புண்வாயின்
ஊடு	மத்யத்தில்
இயங்கும்	ஸஞ்சரிக்கிற
எஃகில்	வேலைக்காட்டில்

பதம்.	உரை.
கொடிது	கொடிதாய் பாதியா நின்றது
ஆல்	கஷ்டம்;
பூ	பூக்களில்
ஆர்	ஸம்ருத்தமான
மணம்	பரிமளத்தால்
கமழும்	மணம்மிக்கிருந்துள்ள
புல்லாணி	புல்லாணியென்கிற திவ்யதேசத்தை
கைதொழுதேன்	(ஆசைப்பட்டு) பணிந்தேன்.
பாவாய்	ப்ரதிமைபோன்ற ஸகியே!
இது	இதுவானது
நமக்கு	நமக்கு
ஓர்	ஒரு
பான்மையே ஆகாதே	ஸ்வபாவமாய் விட்டதே?

மிகுதியால் போகமாட்டாதே, கைக்கொடுக்கிற தோழியும் ஸ்தப்தையாகப் படுகிறுளென்று ஸங்கதி யருளுகிறார் (திருப்புல்லாணி யித்யாதி).

அவ.—முதற்பாட்டு. (காவாரித்யாதி) பிரிந்த நிலத்தில் இருக்கவொண்ணுதொழிவது; போகத்தொடங்கினதேசத்திலேபோய்ப் புகவொண்ணுதொழிவது; நம்தசை இருந்தபடி என்? என்கிறாள்.

வ்யா.—(காவார்மடல்பெண்ணை யன்றிலரிகுரலும்) தாய்மார் ஹிதவசநத்துக்குமேலே இதுவும்வேணுமோ? (அன்றிலரிகுரலும்) அன்றிலினுடைய ப்ரணயகத்க(ஃ)தமான பேச்சென்னுதல்; அரிகுரலென்னுதல்; (க) "என்னுடைய நெஞ்சுக்கோரீர் வாளாமென் செய்வேன்" என்னுமாபோலே. ஒன்றே ஆற்றவொண்ணுதிருக்க, எங்குமதுவேயாவது. ஒருமடலே எங்குமொக்கச் சோலைசெய்திருக்கிறபடி. மடற்பெண்ணையையுடைத்தான சாவிலே ஆர்ந்த அன்றிலென்னவுமாம். லங்கையடைய ராக்ஷஸரென்னுமாபோலே. தார்மிகராயிருப்பார் வைத்த தண்ணீர்ப் பந்தலிலே வழியடிக்காரர் ஒதுங்குமாபோலே, மடலெடுத்தாகிலும் பிழைக்க நட்டபனையிலே அன்றில்வந்து குடிபுகுந்தது. ப்ரபந்நரும் பலியாததசையிலே செய்யுமதொன்றிறே அவன் தன்ஸ்வரூபத்தோடு சேரச்செய்யாவிட்டால் இவன் தன்ஸ்வரூபத்தை அழித்தாலும் பெறப்பார்க்குமே.

அரு.—பாட்டுக்குத்தொகுத்த பா(ஞ)வ மருளுகிறார் (பிரிந்தவித்யாதி). முதற்பாட்டு. (காவாரித்யாதி) "குரலும்" என்கிற ச(ஃ)காரம்-அநுக்த ஸமுச்சயமாகத் தாத்பர்யம். (அரி) என்றது இருளாய், அத்தாலே அவ்யக்தமானபடியைவிவக்ஷித்துப்பலிதார்த்தம் (ப்ரணயகத்கதமான) என்று. அரிகிற குரலென்று அர்த்தாந்தரம் (அரிகிறவித்யாதி). மடலையே நிருபகமாகவுடைய பெண்ணையிலே இருக்கிற அன்றிலின் குரலானது காவெல்லாம் ஆர்ந்திருக்கிறதென்று, "காவார்" என்றத்தைக்குரலுக்கு விசேஷணமாக்கியருளுகிறார் (ஒன்றே இத்யாதி). (அதுவே)-குரலே. காவுபோலேயான மடலென்று மடலுக்கு விசேஷணமருளுகிறார் (ஒருவித்யாதி). அன்றிலுக்கே விசேஷணமாக்கி மூன்றும் யோஜனை (மடலித்யாதி). பனைபானபோதே மடலுண்டாயிருக்குமே, மடலென்று விசேஷித்ததுக்குக் கருத்தென்னென்ன வருளுகிறார் (தார்மிகரித்யாதி). கீழ்ச்சொன்ன வர்த்தத்தை உபஸம்ஹரித்துக்கொண்டு மடலெடுக்கை தண்ணீர்போலே தாரகமோவென்னும் சங்கையைப் பரிஹரிக்கிறார் (மடலித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). ஸ்வரூபஹாநிவாராதோ? அது

(க) பெரி-தி- மடல்-அரு.

(ஏவாயினூடியங்கும்) காமசரங்களாலே புண்பட்டிறே உடம்படையக்கிடக்கிறது. ஸுப்ரஹ்மண்யன் கையில்வேல், ஸ்ரீபரசுராமாழ்வான் கையிலம்பு, இவற்றாலே துளைப்புண்டமலைகளிலே பக்ஷிகள் ஸஞ்சரிக்குமாபோலேயாயிற்று. அம்புவாய்களைப் புதுப்புண்செய்துகொடு காணும் போகிறது. (எஃகிற்கொடிதாலோ) எஃகிலேக்காட்டிலென்னுதல்; எஃகுபோலேயென்னுதல். இத்வநியாற்றும்போது வேலிலேவைத்து ஆற்றவேண்டும்படியிருக்கை. லௌகிகாக்நியிற்காட்டில் நரகாக்நி கொடிதாயிருக்குமிறே.

(பூவார் மணங்கமழும் புல்லாணி கை தொழுதேன்) பரிமளம் அஸஹ்யமாகாததேசம் தேடிப்புக அழகிதாக ஆசைப்பட்டேன். விரோதியான இந்நிலத்தைவிட்டு ப்ராப்ய தேசத்திலேபோய்ப்புக அழகிதாகக்கோலினேனென்கிறாள். (பாவாய்) இதற்குத்தான் இவள் சொல்லுகிறது-இவளுடைய பாரவஶ்யம் கண்டு †தானிழந்து இவள் வ்யாபரிக்கவேண்டும்படியாயிற்று அவள் இருக்கிறது. (க) [யாமுடைத் துணையென்னும் தோழிமாரும்] நாமமாத்ரமேகாணுமுள்ளது. நாயகன்பிரிந்ததுக்கு நோவுபடுமித்தனை இவளுக்குள்ளது. இவளாற்றாமைக்கும் அவன்வாராமைக்கும் இரண்டுக்கும் நோவுபடவேணுமே அவளுக்கு. இதுஒருபாசுரமிட்டுச் சொல்லவொண்ணாது காணும். பிரிந்தநிலத்தில் இருக்கவொண்ணாதே ஒழிவது. ப்ராப்ய தேசத்திலேபோய்ப்புக வொண்ணாதொழிவது; உசாத்துணையின்றிக்கே ஒழிவதான தசையிறே நமக்கு; இழவில் வந்தால் இருவர்க்கு மொத்திருக்குமிறே.

செய்யும்படி என்னென்ன வருளுகிறார் (அவனித்யாதி).

ஏவப்பட்ட புண்வாயினுடைய, ஊடு-மத்யத்திலே, இயங்கும்-ஸஞ்சரிக்கும், எஃகில் கொடிதாலோ என்றதுக்கு ஸத்ருஷ்டாந்தமாகத் தாத்பர்யம் (காமசரங்களித்யாதி).

ஸ்வாபதேசம் (விரோதீத்யாதி). "தோழி" என்னாதே மரப்பாவையாக்கிச் சொன்னதுக்குக்கருத்து (இதற்கித்யாதி). (தானிழந்து)தான்பாரவஶ்யத்தை தான்விட்டு. எடுத்த பாசுரத்திலே "என்னும்" என்றதுக்குக் கருத்து (நாயகன் பிரிந்ததுக்கு நோவுபடுமித்யாதி). (அவன் வாராமைக்கும்) என்றதுக்கு இருவருமாயிருக்குமிருப்புத் தனக்கு உத்தேஶ்யமாகையாலே வாராமையால் தனியே இதுவுமொருதுக்கம் இவளுக்குண்டென்று கருத்து.

(க) தி-வாய்-௧-௯-டு. † (பா) தானிருந்து.

(ஓர்பான்மையே யாகாதே) மாருடி வருவதுமன்றிக்கே இது ஸ்வபாவமாய் விட்டதே. நித்யஸூரிகள் நித்யாநுபவம் பண்ணு நின்றூர்கள். இவ்வருகுள்ளார் விஷயங்களிலே அந்யபரராகா நின்றூர்கள். மூன்றும் விபூதியாகப்பண்ணி விட்டதாகாதே நோவுபடுத்துகைக்கு நம்மையென்கிருள். .... (க)

மூ.—முன்னம்குறளுருவாய் மூவடிமண் கொண்டளந்த
மன்னன்சரிதைக்கே மாலாகிப் பொன்பயந்தேன்
பொன்னங்கழிக்கானல் புள்ளினங்காள் புல்லாணி
அன்னமாய் நூல்பயந்தார்க் காங்கிதனைச்செப்புமினே. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பொன்னங்கழி	பொன்னங்கழி என்கிற நீர்க்கால்களையுடைய	மன்னன்	ராஜாதி ராஜனை எம்பெருமானுடைய
கானல்	கடல் கரை நிலங்களிலிருக்கிற	சரிதைக்கே	செயலுக்கே
புள்ளினங்காள்	பக்ஷிகளே !	மாலாகி	(நான்) பிச்சேறினவளாய்
முன்னம்	முன்பு	பொன்	நிறத்தை
குறளுருவாய்	வாமநாவதாரம் செய்தருளினவனாய் (மஹாபலி பக்கல்)	பயந்தேன்	இழந்தேன்; [தசையை
மூவடிமண்	மூன்றடிகளால் அளக்கக்கூடிய பூமியை	இதனை	(என்னுடைய) இந்த
கொண்டு	இரந்து பெற்று	புல்லாணி	புல்லாணி என்கிறதிவ்ய தேசத்தில்
அளந்த	(த்ரி லோகங்களையும்) அளந்தவனை	அன்னமாய்	ஹம்ஸரூபியாய் [வுக்கு)
		நூல்	வேதங்களை (ப்ரஹ்மா
		பயந்தார்க்கு	கொடுத்தவரான எம்பெருமானுக்கு
		ஆங்கு	(பிராட்டிக்காக வந்திருக்கும்) அவ்விடத்தில்
		செப்புமினே	அறிவியுங்கள். (உ)

அவ;—இரண்டாம்பாட்டு. நோவுபடுகை நமக்கே ஸ்வபாவமாய் விட்டதென்று ஒருவார்த்தைசொல்லிப் பின்புபேசாதேயிருக்கும் ப்ரக்ருதியன்றே. தானிருக்கிற விடத்தே வர்த்திக்கிற சிலபக்ஷிகளைத் தூதுவிடுகிருளாயிற்று.

"பான்மை" என்றதுக்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்து "ஓர்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (நித்யஸூரிகளித்யாதி). ... ... (க)

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (முன்னமித்யாதி). ஸங்கதியருளிச்செய்து

அவ;—(முன்னமித்யாதி) ஸுலபனல்லாதவனை ஆசைப்பட்டு உடம்பு வெளுத்திருக்கிறேனே? அதுதான் பரத்வமென்னும்படியிருக்கிற விடத்தே என்தசையை அறிவியுங்களென்கிறாள்.

வ்யா - (முன்னம் குறளுருவாய்) காலவிப்ரகர்ஷம் போக்கி தேசவிப்ரகர்ஷமல்ல கிடீர் இழக்கைக்கு. பாவியேன், இன்றன்றோ அவ்வடிவுகொள்ள வடுப்பது. ஒருநீர்ச்சாவிகிடக்கக் கடலிலே வர்ஷிப்பதே? ஆறுபுகாவிட்டாலும் வர்ஷியாவிட்டாலும் கடலுக்குக் குறையில்லையிறே. காலப்ரத்யாஸத்தியாலே பல்லிலேபட்டுத் தெறித்ததென்கிறாள். (குறளுருவாய்) அப்ராக்ருத ஸம்ஸ்தாநத்தைக் கண்ணாலே முகக்கலாம்படியாக்கினபடி. (மூவடிமண்கொண்டளந்த) த்ரைலோக்யத்துக்கு அவ்வருகும் நித்யவிபூதியும் தன்னதாயிருக்கிறவன் கிடீர் மூவடியை இரந்தான். இரந்ததுவும், மண்ணளந்ததுவும் மிகைகாணும். அவ்வடிவைக் கண்டபோதே ஆத்மாத்மீயங்களை இவனதாக்கினாயிற்று அவன். (௧) "ದಕ್ಷ ಮಸ್ಯೋ ಭಯಂ ಮಯಾ-தத்தமஸ்யாபயம்மயா" என்னுமாபோலே. (௨) "ರಾಘವಂ ಶರಣಂ ಗತಃ-ராகவம் சரணம்கத:" என்றதுக்குள்ளே பெருமாள் அங்கீகாரமுமுண்டு, நடுவு காலக்ஷேபம் மஹாராஜர் அநுமதி பெறுகைக்காகவாயிற்று.

(மூவடிமண்கொண்டளந்த மன்னன்) அவன்பக்கலிலே இரந்து பெற்று வளர்ந்து அளந்து கொண்டானாயிற்று. அவனுடைய

தொகுத்தபாவம் (ஸுலபனித்யாதி). (அதுதான்) வாமநாவதாரந்தான். (முன்னம்) என்றதுக்கு-சி(ர)ரகாலமாகவும், ஸமீபகாலமாகவுமிரண்டு தாத்பர்யம்விவக்ஷித்து முந்தினத்தை யருளுகிறார் (காலவிப்ரகர்ஷமித்யாதி வாக்ய சதுஷ்டயத்தாலே). ஸாபேக்ஷரான தாமிருக்க, நிரபேக்ஷரான ஸம்ஸாரிகள் தலையிலே பாதபற்பைவைப்பதே யென்றுகருத்து. இரண்டாம் தாத்பர்யம் (காலப்ரத்யாஸத்தியித்யாதி). அந்த அபதாநம் அநுஸந்தாநவைசத்யத்தாலே ஸந்நிஹிதமாகத் தோற்றிற்றென்று திருவுள்ளம். மஹாபலியைப்போலே கண்டபோதே கார்யம் செய்தாருண்டோவென்ன; (த(௧)த்தமித்யாதி). கண்ட மாத்ரத்திலே கொடுத்ததில்லையே; போதுபோக்கியன்றோகொடுத்ததென்ன (ராகவமித்யாதி).

மன்னனாயிருந்து இரக்கக்கூடுமோ? "படைஎடு" என்று கொள்ளவேண்டாதோ என்ன (அவனுடைய வித்யாதி). வென்றுவாங்கினால் அவனுடைய

(௧) ரா-யு-௧௮-௩௪. (௨) ரா-யு-௧௭-௧௬.

அபி (ஓ) மாநத்தோடே சேர்க்கைக் கொள்ளுகைக்காக இரந்தானு யிற்று. (மன்னன்) (க) "[Telugu-script quotation] - ராஜாதிராஜஸ்ஸர் வேஷாம்" (உ) "[Telugu-script quotation] - விஷ்ணுர்ப்ரஹ்ம மயோம ஹாந்"(ந)"[Telugu-script quotation]-ஈஶ்வரம்தம்விஜாநீம ஸ்ஸவிபுஸ்ஸப்ரஜாபதி:" என்னுமாபோலே. (மன்னன்சரிதைக்கே மாலாகிப் பொன்பயந்தேன்) அந்யார்த்தமான செயலிலே நிறமிழந் தேன். இந்த்ரனுக்காகச் செய்தசெயலென்று தோற்றிற்றில்லை காணும் இவர்க்கு. (ச) "உன்னைப் பிரமாணித்தார் பெற்றபேறு" ஆஶ்ரிதரெல்லார்க்குமாகச் செய்தசெயலென்றிருக்கிறார். தன்னுருக் கெடுத்து வேற்றுருகொள்ளுவது, இரப்பது, அளப்பதான செய லிலே யாய்த்து விவர்ணையாயிற்று.

(பொன்னங்கழிக்கானல் புள்ளினங்காள்) தானிருக்கிற விடத் துக்கு அணித்தாகப் பொன்னங்கழியென்றொரு நீரோடைகாலுண்டு போலே. ஏகதேசவாஸித்வத்தால்வந்த ஸம்பந்தங்கொண்டு தன் கார்யம் அவற்றுக்குச் செய்யவேணுமென்றிருக்கிறாள். அதுக்கு மேலே பிரிந்தாரைச்சேர்க்கும் சிறப்புடையவராயிற்று. முன்பு போனவனைப்போலே தனிபோகவேண்டாவிறே உங்களுக்கு. (புல் லாணி யன்னமாய் நூல்பயந்தாற்கு) இவை தூதுபோகச் சமைந் தாப்போலேயாய்த்து அவன் கிட்டவந்திருக்கிறபடியும்.

தேசத்தை இவன் வாங்கிக்கொண்டானென்பர்கள். அதில்லாதபடி செய்தா னென்கை. "இந்த்ரனுக்காகச் செய்தசெயலிலே நான் எதுக்காக மாலேறினே ன்" என்று வெறுப்பிலே தாத்பர்யமருளி, செயலென்று தாத்பர்யாந்தரம் (இந் த்ரனுக்கித்யாதி). "சரிதைக்கே" என்ற அவதாரணத்துக்குத் தாத்பர்யம் (தன்னுருவித்யாதி).

"புள்" என்றத்தாலே திர்யக்த்வம் விவக்ஷித்து, ராமாவதாரத்திலே திர்யக்குக்கள்-கரியாகையாலே, அத்தைப்பற்ற ஹார்த்தபாவம் (அதுக்கித் யாதி). (போனவனைப் போலே) தன்னைவிட்டுப் போன நாயகனைப்போலே. இத்தால் இந்த பதத்துக்குத் தாத்பர்யம் சொல்லிற்று.

அன்னமானது-நீரக்ஷீரவிபாகம் பண்ணவல்லதாகையாலே, நீரக்ஷீரங்கள் போலே, நானும் தானுமாக வந்தக் கலவியைப்பிரித்தானென்று வெறுப்பிலே

† (பா) தன்னுருக்கொடுத்து. (க) (உ) (ந) (ச) உ-திருவ-சுக.

(அன்னமாய் நூல்பயந்தாற்கு) பிரிக்கவல்லார்க்கு இழந்தவேத சக்ஷுஸ்ஸை ப்ரஹ்மாவுக்காக மீட்டுக்கொடுத்தபடியைச் சொல்லுகிறது. அதாகிறது - இங்கு இழந்த நிறம் பழையபடியே தரவல்லனென்கை. (அன்னமாய்) தூதுபோகிறஉங்களுக்கு அஞ்சவேண்டா; ஸஜாதீயராயிருப்பார். (ஆங்கிதனைச் செப்புமினோ) ஒருத்தி நிறம் மீட்கைக்காக வந்திருக்கிற விடத்தே அறிவியுங்கள். ஒருத்திக்கே கார்யம் செய்யக்கடவோமென்னும் நியதியுண்டோ?. (இதனை) தன் தசைதன்னைப் பாசுரமிட்டுச்சொல்லவொண்ணாதுபோலே காணும். (செப்புமினோ) செப்பிக் கொடுவரவேண்டா; அறிவித்துவிட அமையும். .... (உ)

மூ;—வவ்வித்துழாயதன்மேல் சென்றதனிநெஞ்சம்
செவ்வியறியாது நிற்குங்கொல் நித்திலங்கள்
பவ்வத்திரையுலவு புல்லாணி கைதொழுதேன்
தெய்வச்சிலையார்க்கென் சிந்தைநோய் செப்புமினே. (ஙூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
துழாயதன்மேல்	திருத்துழாயின் (ஒரு பாகத்தை)	உலவு	ஸஞ்சரியாநின்ற
வவ்வி	பிடித்துக்கொண்டு	புல்லாணி	திருப்புல்லாணியை
தனி	தனியாயே	கைதொழுதேன்	அஞ்ஜலி பண்ணினேன்;
சென்ற	(அவன் பக்கல்) போன	என்	(அப்படிப்பட்ட) என்னுடைய
நெஞ்சம்	என் மநஸ்ஸானது		
செவ்வி	(என்னுடைய) அழகை	சிந்தைநோய்	மநோவ்யாதியை
அறியாது	(அழியுமென்று) அறியாமல்	தெய்வச்சிலையார்க்கு	அழகிய தநுஸ்ஸையுடைய எம்பெருமானுக்கு
நிற்குங்கொல்	(அங்கேயே) நிற்குமோ?		
நித்திலங்கள்	முத்துக்களை யுடைய		
பவ்வதிரை	ஸமுத்ரத்தின் அலைகள்	செப்புமினே	அறிவியுங்கள். (ங)

அவ;—மூன்றும்பாட்டு. கீழ்என்னுடைய உடம்பில் நோவை அறிவியுங்களென்றாள். இங்கு என்னுடைய சிந்தாவ்யதை(தை)யை அறிவியுங்களென்கிறாள்.

தாத்பர்யம் (பிரிக்கவித்யாதி). தாத்பர்யாந்தரம் (இழந்தவித்யாதி). (ஒருத்தி) பிராட்டி. இத்தால் "ஆங்கு" என்றதுக்குக் கருத்துச் சொல்லிற்று. ... (உ)

அங.—மூன்றும்பாட்டு. (வவ்வியித்யாதி). துழாயை இவர் புஜித்து, அவ்வழகை அநுபவித்து, அதின்மேல் சென்ற என்னை விட்டுத் தனியே

வ்யா ;—(வவ்வித்துழாயதன்மேல் சென்ற தனிநெஞ்சம்) நாயகன் பிரிந்துபோகிறபோது தோளிலிட்டதொருமாலையிலே ஒரு தலையைப் பிடித்துக்கொடு போய்த்ததாயிற்று, நெஞ்சு அவன்பக்கல் அணுக்கத்தைக்கொண்டு இத்தலையை உதறிப்போனபடி. (செவ்வியறியாது நிற்குங்கொல்) நம்மாள் அங்கே நின்றதாகில் ஆசையற்று வந்தாலன்றோ நமக்கு முடியலாவது என்றிருக்கிறாளென்றிருக்கிறதோ? (நிற்குங்கொல்) நிற்குமோ என்றபடி.

(நித்திலங்களித்யாதி). (க)"விரவிமுத்தம் நெடுவெண்மணல்மேல் கொண்டு வெண்டிரை புரவியென்னப்புதம் செய்துவந்துந்து புல்லாணியைத் தொழுதுமெழு" என்று அழகிதாக ஆசைப்பட்டேன். (தெய்வச்சிலையார்க்கென் சிந்தைநோய் செப்புமினே) ஒருத்தியுடைய சிந்தாவ்யதையைப் போக்கவென்றே விற்பிடித்தவர்க்கு என்னுடைய சிந்தாவ்யதையையு மறிவியுங்கள். (என் சிந்தைநோய்) அவளத்தனைக்ரமப்ராப்தி பொறுத்திருக்கு மவளன்றிறே இவள்.

மூ ;—பரியவிரணியனதாக மணியுகிறால்

அரியுருவாய்க்கீண்டா னருள்தந்தவாநமக்குப்
பொருதிரைகள் போந்துலவுபுல்லாணி கைதொழுதேன்
அரிமலர்க்கண்ணீர்ததும்ப வந்துகிலும் நில்லாவே. (ச)

போன நெஞ்சமானது என்னுடைய செவ்வி அழியுமென்றறியாதே நிற்குமோவென்றுசப்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றிபாவம்(நாயகனித்யாதி). (ஒருதலையை) என்றது-"மேல்" என்றத்தைப்பற்ற. பிரிந்துபோகும்போது தோளிலிட்ட மாலையைக்கண்டிருந்த படியாலே "பரவி நெஞ்சே தொழுதுமெழு" என்று சொன்னவுடனே, தான் என்னைவிட்டுத் தனியே புறப்பட்டுப்போகையாலே எனக்குக்கால்நடை தாராதேகிடந்து படுகிறேனென்கையாலே, இத்தையெல்லாம் திருவுள்ளம்பற்றித் தாத்பர்யம் (அவன்பக்கலித்யாதி). (அணுக்கத்தை) அந்தரங்கதையை. நெஞ்சு உன்னுடைய படியறியாதே அங்கேதானே நிற்பானென்னென்ன; (நம்மாளித்யாதி).

நித்திலங்களை - முத்துக்களையுடைத்தான ஸமுத்ர தரங்கங்களென்று விசேஷித்ததுக்குக் கருத்து (விரவியித்யாதி). (அவளத்தனை) - பிராட்டியத்தனை. ... ... (ங)

(க) கூ-ங-அ.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பரிய	(வரபலத்தால்)பருத்த	போந்து	வந்து
இரணியனது	ஹிரண்யனுடைய	உலவும்	ஸஞ்சரியாநின்ற
ஆகம்	மார்வை	புல்லாணி	திருப்புல்லாணியை
அரியுருவாய்	நரஸிஹ்மரூபியாய்	கைதொழுதேன்	அஞ்ஜலி பண்ணினேன்;(இப்படிப்பட்டஎன்னுடைய)
அணி	அழகான	அரி	வண்டுகள் (படிந்த)
உகிரால்	நகங்களாலே	மலர்	புஷ்பம்போன்ற
கீண்டான்	கிழித்த ஸ்வாமியான[வன்	கண்	கண்களில்
நமக்கு	நம் திறத்தில்	நீர்	ஜலமானது
அருள்தந்தவான்	க்ருபைபண்ணினபடி;	ததும்ப	தளும்ப்ம்ப டியாகவும்,
பொரும்	ஸ்பர்த்தை பண்ணிக்கொண்டு வருகிற	அம்	அழகிதான
திரைகள்	ஸமுத்திரத்தி னலைகளானவை	துகிலும்	வஸ்த்ரமும்
		நில்லாவே	(அரையில்) தங்காதபடியாகவுமிராநின்றது.

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (பரியவிரணியனதாகம்) ஸ்வாமி ஒருவன் உண்டென்னும் ப்ரதிபத்தியுண்டாய், அவனைப் பெறவேணுமென்னும் மேன்மையும்தன்நெஞ்சிலே கிடந்துவளர்ந்த உடலன்றே. "எனக்கு மேற்பட்டானொருவனுளன்" என்றிராமையாலேஅவனைப் பெறவேணுமென்றிருக்கு மதுவுமில்லையே. இனி தேஹாதிரிக்தமாயிருப்பதொரு வஸ்துஉண்டென்னும் ப்ரதிபத்தியுமில்லை. தேஹாத்மாபிமாநியாயிருப்பானொருவனுகையாலே கேவலம் சரீரத்தையே வளர்த்தானித்தனையாயிற்று. ஆக "சேஷிஒருவனுளன்" என்றும், "காண்கிற சரீரத்துக்கு அவ்வருகாயிருப்பதொரு வஸ்து உண்டு" என்றும் இராமையாலே வரப(ப)லத்தாலே தடிப்பித்தானுயிற்று. இதுவெல்லாங்கூடி திருவுகிரும்கூட்டியாய்த் தலைக்கட்டிற்று.

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (பரியவித்யாதி) கீழிரண்டுபாட்டாலே தூதுவிட்டாள். இதில், முன்புஅவன்தன் படியைச் சிலர்க்குச் சொல்லுகிறுளென்று ஸங்கதி.

"பரிய" என்று விசேஷித்ததுக்குக்கருத்து (ஸ்வாமீத்யாதி-தடிப்பிற்றுயிற்றென்னுமளவும்). உட்கருத்தருளுகிறுர் (இதுவித்யாதி).

(அணியுகிரால்) கண்டுகொண்டிருக்கத் தகுமவற்றைக்கிடீர் இவனுக்கு உடலாக்கிற்று. நாய்ச்சிமாரோட்டை ஸம்போகத்திலும் வ்யாபரிக்கப் பொருதவற்றைக் கிடீர் முறட்டுடம்பிலே கொண்டு வ்யாபரித்தது. (அரியுருவாய்க் கீண்டான்) இவன் எவ்வடிவைச் சொல்லுமென்றறியாமையாலே, நரத்வஸிம்ஹத்வங்க ளிரண்டையும் சேர்த்துக்கொண்டு வந்து தோற்றினையிற்று. நரஸிம்ஹத்தினுடைய சீற்றத்தைக் கண்டவாறே உடல்பதம் செய்தது; அநாயாஸேந கிழித்துப் பொகட்டான். (அருள்தந்தவா நமக்கு) ஒரு பாலனுக்குத் தமப்பன் பகையாக உதவிக்கார்யம் செய்தவன், அபலைக்குத் தன்னைப் பெறுமையால் வந்தவ்யஸநத்துக்கு வாசிவைத்து உதவினபடிகாண்.

(பொருதிரைகள் போந்துலவு புல்லாணி கைதொழுதேன்) "பொருதுமுந்நீர்க் கரைக்கேமணியுந்துபுல்லாணி தொழுதுமெழு" என்று எல்லாம் செய்து சமைந்தோம். (அரிமலர்கண்ணீர் ததும்ப அந்துகிலும் நில்லாதே) கடல்திரைகள் வந்து ஸஞ்சரியா நிற்கக் கடலும் திரையும் கண்டுகூட அநுபவிக்க வேணுமென்று ஆசைப்பட்டோம்; இதுவாகில் இவளுக்குத் தேடிப்போக வேணுமோ? என்று என்னுடம்பிலே கண்ணநீரையுமுண்டாம்படி பண்ணினான்.

மூ.—வில்லாலிலங்கை மலங்கச்சரந்துரந்த
வல்லாளன்பின்போன நெஞ்சம்வருமளவும்
எல்லாருமென்றன்னையேசிலும் பேசிடினும்
புல்லாணியெம்பெருமான் பொய்கேட்டிருந்தேனே. (ரு)

"அணி" - அழகும், ஸௌகுமார்யமும். இவற்றை அடைவே அருளுகிறார் (கண்டித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). (இவன் எவ்வடிவைச் சொல்லுமென்று அறியாமையாலே) என்றதுக்கு - ஹிரண்யன் வரங்களில் அகப்படாத வடிவாக வேண்டுகையாலே, நரனென்றும் சொல்லக்கூடாதே, ஹரியென்றும் சொல்லக்கூடாதே, இப்படிப்பட்டவடிவை ஒருகாலும் கண்டறியாமையாலே தனக்கென்றிருக்க வேணுமென்று கருத்து.

அரியானது - வண்டானது, படிந்தமலர்போன்றகண்ணீர், ததும்ப-தளும்ப; அம் - அழகிதானதுகிலும் நில்லாதென்று சப்தார்த்தம் திருவுள்ளம் பற்றி கண்ணீரைச் சொன்னதுக்குத் தாத்பர்யம் (கடலித்யாதி). ... (௪)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வில்லால்	தநுஸ்ஸினால்	எல்லாரும்	ஸகலரும்
இலங்கை	லங்கையானது	என்றன்னை	என்னை
மலங்க	கலங்கும்படியாக	ஏசிலும்	பழித்தாலும்,
சரம்	பாணங்களை	பேசிடினும்	பலவகையாகச்சொன்னாலும் (நான்)
துரந்த	ஏவினவனை	புல்லாணி	திருப்புல்லாணியில் எழுந்தருளி யிருக்கிற
வல்லாளன்	ப(ப)லஶாலியானஎம் பெருமானுடைய	எம்பெருமான்	எம்பெருமானுடைய
பின்	பின்னே	பொய்	பொய் வார்த்தைகளை
போன	போயிருக்கிற	கேட்டு	கேட்டு [யே
நெஞ்சம்	(என்) மநஸ்ஸானது	இருந்தேனே	தரித்திருந்தேன்.
வருமளவும்	திரும்பி வருகிற பர்யந்தம்		

அவ;—அஞ்சாம்பாட்டு. இவளுடைய பந்துக்களடையத் திரண்டு நாங்கள் சொன்னவார்த்தை கேளாதே அவன் வார்த்தை கேட்டாயிறே. நாங்கள் சொன்னதுவே மெய்யாய், அவன்சொன்ன வார்த்தை பொய்யானபடி கண்டாயே; இனிநாங்கள் சொன்னத்தைக் கேட்கவல்லையேஎன்ன; அப்படியே செய்கிறோம், அவன்பின் போன நெஞ்சை மீட்டாலென்கிறாள்.

வ்யா.—(வில்லாலிலங்கைமலங்க) வரங்கொடுத்ததேவதைகளுடைய அஸ்த்ரத்துக்கு அழியாதஊரை மநுஷ்யத்வத்துக்கு ஏகாந்தமான வில்லாலே அழித்தானாயிற்று. மநுஷ்யரை அவமதிபண்ணியிருக்கையாலே இவர்களால் படாதொழிகைக்கு வரம் கொண்டிலனாயிற்று. கையில்வில்லாலே ஒருவர்கூறை எழுவருடுக்கப் பண்ணினபடி. (சரந்துரந்த வல்லாளன்) விடுகிறவன் ப(ப)லத்துக்குத்

அந;—அஞ்சாம்பாட்டு. (வில்லாலித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே "அருள்தந்தவாநமக்கு" என்று வ்யங்க்யமாக நன்றாக வருளிச்செய்தாளென்று வெறுக்க, அத்தைக்கேட்டவர்க ளெல்லாரும் இதுவே இவளை மீட்கைக்கு அவஸரமென்று பஹுஜநமாகத்தங்கள் வார்த்தையைக் கேட்கச் சொன்னார்களாக, அதுக்குத்தான்சொல்லுகிறதாகஸங்கதியருளுகிறார் (இவளுடைய வித்யாதி).

(படாதொழிகைக்கு) - நஶியாதொழிகைக்கு. வல்லாளன்பின்போனது வாராது என்று நிஶ்சயித்தே இப்படி சொல்லுகிறாளென்று தாத்பர்யமருளு

தக்கபடியிறே அம்புதைப்பது. (வல்லாளன் பின்போனநெஞ்சம் வருமளவும்) இனிநான் உங்கள் வார்த்தை கேளேனென்கிறாள். அவன்வார்த்தை பொய்யென்றவர்களுக்கு ஒருவழியாலே மெய்யென்னுமிடத்தைக் காட்டுகிறாள். அவனுடைய வ்யாபாரங்கள் அநுஷ்ட்டாநபர்யந்தமாகக்கண்டுகொள்ளுங்கள்; நெஞ்சுபோயிற்றென்கிறாள். அவன்பின்போனஹ்ருதயம் வருமளவும்.

(எல்லாருமென்றன்னை யேசிலும் பேசிடினும் புல்லாணியெம்பெருமான்பொய் கேட்டிருந்தேனே) தோழிமார் "இதுகார்யமன்று" என்னவுமாம்; தாய்மார் "இதுகார்யமன்று" என்னவுமாம், இரண்டுக்கும் ப(ஃ)லமொன்றே; இவர்கள் வேண்டாவென்ன போதாக இவள்விடவேண்டுவதுமில்லை. இவர்கள் ப்ரவர்த்தித்த போதாக இவள்புகவேண்டுவதுமில்லை. (புல்லாணியெம்பெருமான் பொய்கேட்டிருந்தேனே) நாட்டில் பொய்மெய்கள்கொண்டு கார்யமுண்டோ? அவன்பொய்யாகையாலேயன்றோ எனக்கு ஆகர்ஷகமுமாயிருக்கிறது. ரக்ஷணத்திலே தீக்ஷித்திருக்கிறவனுடைய பொய்யே. அவனுடைய பொய்யைக்கேட்டு அத்தாலே தரித்திருந்தேன்.

ரு.—சுழன்றிலங்கு வெங்கதிரோன் தேரோடும் போய்மறைந்தான்
அழன்றுகொடிதாகி யஞ்சுடரில் தானடுமால்
செழுந்தடம் பூஞ்சோலைசூழ் புல்லாணி கைதொழுதேன்
இழந்திருந்தே னென்ற னெழில்நிறமும் சங்குமே. (சு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சுழன்று	(மேருவைச்) சுழல வருகிறவனாய்,	போய்	சென்று
இலங்கு	ப்ரகாசத்தைப்பண்ணு கிறவனான	மறைந்தான்	அஸ்தமித்தான்;
வெம்கதிரோன்	உஷ்ணகிரணனான ஸூர்யன்	அம்சுடர்இல்	அழகிய கிரணங்களையுடைய சந்த்ரன்
தேரோடும்	(தன்) ரதத்தோடும்	அழன்று	வெப்பத்தையுடைய
		கொடிதாகி	க்ரூரனாய் [னாய்,
		தான்	தான்

கிறார் (இனியித்யாதி). கீழ்வாக்யவிவரணம் (அவனுடைய வித்யாதி). சப்தார்த்தம் (அவனித்யாதி). பேசிலுமென்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (இவர்கள் ப்ரவர்த்திப்பிக்க வித்யாதி).

"புல்லாணி யெம்பெருமான்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித் தருளுகிறார் (ரக்ஷணத்திலேயித்யாதி).(பொய்யே) பொய்யன்றோ இதுவென்கை. (ரு)

அடும்	பாதியாநின்றான்;		புல்லாணிகைதொழுதேன்;
ஆல்	கஷ்டம்;	என்தன்	(அப்படிப்பட்ட) என்னுடைய
செழும்	செழுமையையுடைய	எழில்நிறமும்	அழகிய நிறத்தையும்
தடம்	தடாகங்களாலும்	சங்கும்	சங்குவளையையும்
பூம்சோலை	பூக்களையுடைய பொழில்களாலும்	இழந்திருந்தேன்	இழந்துவிட்டேன்.
சூழ்	சூழப்பட்ட		(௬)

அவ;—ஆறும்பாட்டு. நமக்கு ஆஶ்வாஸத்தைப் பண்ணக்கடவனானவன் போய்க்கொடு நின்றான், நலிவார் பெருத்திரா நின்றது. அநுபவிக்கலான நிலத்தில் போய்ப் புகப்பெற்றிலோம்; இங்குள்ளவையும் நம்மை விட்டுப்போகா நின்றதென்கிறாள்.

வ்யா.—(சுழன்றிலங்கு வெங்கதிரோன் தேரோடும் போய் மறைந்தான்) மேருவைச் சுழலவருவானாய், ப்ரகாஶத்தைப் பண்ணக் கடவனான வெவ்வியனான ஆதித்யனானவன் தன் ரதத்தோடே மறைந்தான். "சுழன்று" என்கிறது-ஜ்யோதிஶ்சக்ரத்தின் படியாலே என்னவுமாம். (௧) "ஒளியவன் விசும்பியங்கும் தேரும்போயிற்று" என்னக் கடவதிறே; நாயகன் கலந்து பிரிந்து போம்போது பார்த்து நிற்குமாபோலே, ஆதித்யன் போகிறபோது பார்த்து நின்றாள் போலே காணும். (அழன்று கொடிதாகி யஞ்சுடரில் தானடுமால்) அழகிய சுடரையுடையவனென்று சந்த்ரனைச்சொல்லுகிறதாயிற்று. அழற்றியையுடையனாய், தன்ஸ்வாபாவம் வேறுபட்டு ஶீத கிரணனானவன் முடியாநின்றானாயிற்று.

அரு.—ஆறும்பாட்டு. (சுழன்றித்யாதி) புல்லாணி யெம்பெருமானுடைய பொய்யே உனக்கு தாரகமாகில், அத்தைக்கொண்டு ஆறியிருக்கவொண்ணாதோவென்ன; ஆறியிருக்கும்படி எங்ஙனே யென்கிறாளென்றும் ஸங்கதியையுட்கொண்டு பாட்டுக்குத் தொகுத்த பாவமருளுகிறார் (நமக்கித்யாதி).

லோகத்ருஷ்ட்யா சுழலுகையை அருளிச்செய்து, ஶாஸ்த்ரத்ருஷ்ட்யா மேரு ப்ரதக்ஷிணத்தைச் சொன்னதாகத் தாத்பர்யம் (சுழன்றென்கிற வித்யாதி). மதுராநகரத்துக்குப் புறப்பட்டபோது க்ருஷ்ணனுடைய தேரைப் பார்த்திருந்த கோபிமாரைப்போலே, இவளும் நாயகன் பிரிகிறபோது தேரைப் பார்த்தாளாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, அத்தாலே இங்கேயும் "தேரோடும் போய் மறைந்தான்" என்கிறாளென்றருளுகிறார் (நாயகனித்யாதி).

(௧) அ-டு-உ.

(செழுந்தடமித்யாதி) நானும் தானுமாய் நீர்விளையாடடாட வும்(க)"[Grantha]-தவாங்கேஸமுபாவிஶம்" என்றுசொல் லுகிறபடியே, தன்மடியிலே சாயவும், பூம்பந்தெரிந்து விளையாட வும், அழகிதாகப் பாரித்தேன். (உ) "கள்ளவிழும் மலர்க்காவியும்" என்றாப்போலே நினைத்தவையெல்லாம் தலைக்கட்டினேமே? (இழந் திருந்தேனித்யாதி). தன்னோட்டை ஸம்ஶ்லேஷத்தாலே நிறமு மிரட்டித்துத் தன்பக்கலுள்ள ஆபரணங்களும் என்பக்கலிலே யாக வேணுமென் றாசைப்பட்டு, பரிசை யாசைப்பட்டு முதலை இழப் பாரைப்போலே முன்புள்ளவற்றையும் இழந்துவிட்டேன். (சு)

மூ;—கனையாரிடிகுரலின் கார்மணியின் நா வாடல்
தினையேனும் நில்லாது தீயில் கொடிதாலோ
புனையார் மணிமாடப் புல்லாணி கைதொழுதேன்
வினையேன்மேல் வேலையும் வெந்தழலே வீசுமே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கனை ஆர்	(கர்க்கர) சப்தத்தால் நிறைந்ததாய்,	கொடிது	கொடிதாய் பாதியா
இடி குரல்	இடிபோன்றத்வநியை யுடையதாய்	ஆல்	கஷ்டம். [நின்றது;
கார்	கறுத்திருக்குமதான	புனை ஆர்	மிக்கவழகியதான
மணியின்	(ருஷபத்தின் கழுத்தி லிருக்கும்) மணியி னுடைய	மணிமாடம்	மணிமயமான மாடங் களையுடைய
நா ஆடல்	நாக்கின் சலநமானது		புல்லாணி கைதொழுதேன்;
தினையேனும்	ஒருதினையளவும் (கொஞ்சமும்)	வினையேன் மேல்	பாவியான என்மேலே
நில்லாது	நில்லாமல் (பின்வாங் காமல்)	வேலையும்	ஸமுத்ரத்தின் அலைக ளும்
தீயில்	அக்நியைக்காட்டிலும்	வெம்தழலே	க்ரூரமான நெருப்பை யே
		வீசுமே	வீசாநின்றது. (எ)

"என் என்றும்," "தன் என்றும்" சொன்ன இரண்டு பதத்தாலும், அவ னுடைய எழில்நிறமும் சங்கமும்தான் ஆசைப்பட்டிருந்தவளாகையாலே, என்னுடையவும் தன்னுடையவும் எழில்நிறமும் சங்கமும் இழந்திருந்தே னென்று சப்தார்த்தமாய் தாத்பர்யம் (தன்னோட்டை யித்யாதி). ... (சு)

(க) ரா-ஸு-ரு-அ-கச. (உ) கூ-ரு-கூ.

வ்யா.—எழாம்பாட்டு. (கனையாரித்யாதி) மிகவும் கர்க்கரமாய், இடிபோலே யிருந்துள்ள சப்தத்தையுடைய ருஷபத்தினுடைய கறுத்த மணியினுடைய நாவிலுண்டான ஸஞ்சாரமானது. அந்த நாகுகளை சேக்கள் தொடருகிறபோது அவை ஓடுகிறது, தலைமகன் மேல்விழத்தான் இருய்க்கும்படிக்கு ஸ்மாரகமாய் நலியா நின்றதாயிற்று. (க) "புரஸ்க்ருத்ய ரதே ஸீதாம்ருஷபோகோவதூமிவ" -புரஸ்க்ருத்ய ரதே ஸீதாம்ருஷபோகோவதூமிவ" என்னக் கடவதிறே. (தினையேனும் நில்லாது தீயில் கொடிதாலோ) ஒரு தினையளவும் பிற்காலியாதே அக்நியிற் காட்டில் கொடிதாகா நின்றது. அக்நி தண்ணீரென்னும் படியாயிற்று இதின் வெம்மை. அது உடம்பில் சுடுமத்தனையிறே, இது அகவாயிலே புக்கழிக்கவற்றிறே.

(புனையாரித்யாதி) ஸௌபரி ஐம்பது வடிவுகொண்டு புஜித்தாப்போலே, ரத்நங்களாலே பண்ணப்பட்ட மாடங்கள்தோறும் தானுமவனுமாய் அநுபவிக்கக்காணும் கோலிற்று. அதெல்லாம் செய்து சமைந்தேன். (வினையேன்மேல் வேலையும்) அப்ராப்யத்தை ஆசைப்படும்படியான பாபத்தைப்பண்ணின என்மேலே. (வேலையும் வெந்தழலே வீசுமே) இந்தத்வநிக்கு சேஷித்ததுண்டாகக்கொண்டு ப்ரமியாநின்று. இவள்தன் விரஹாக்நி தன்மேலே படாதபடி கடக்க நின்று வீசாநின்றதாயிற்று. .... (எ)

மூ.—தூம்புடைக்கைவேழம் வெருவமருப்பொசித்த
பாம்பினணையானருள் தந்தவா நமக்குப்
பூஞ்செருந்திப்பொன்சொரியும் புல்லாணிகைதொழுதேன்
தேம்பலிளம்பிறையு மென்றனக்கோர்வெந்தழலே. (அ)

அரு.—எழாம்பாட்டு. (கனையாரித்யாதி) சீதகிரணன் பாதியாநின்றான்; என்றாய். நிலாமுற்றத்தைவிட்டுஉள்ளேவரலாகாதோவென்ன; செவிவழியே வ்ருஷபத்தின்மணியும், வேலையும் நெருப்பைச் சொரியாநின்றதென்கிறாளென்று ஸங்கதி.

மாடங்களையுடைய புல்லாணியென்று பன்மையை விவக்ஷித்து உட்கருத்து (ஸௌபரீத்யாதி). (செய்து சமைந்தேன்) - செய்து தலைக்கட்டினேனென்று ; வ்யங்க்யம் என்கிறாள் என்று சேஷம். (அப்ராப்யத்தை) என்றது-ப்ராப்துமஶக்யத்தை யென்றபடி. ... ... (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தூம்புடை	தூம்புபோன்றதுளை களையுடைத்தான	பொன்	பொன்போன்ற புஷ்பங்களை
கை	துதிக்கையையுடைய	சொரியும்	உதிர்த்தாநின்றுள்ள தான
வேழம்	குவலயாபீடமானது		புல்லாணி கைதொழுதேன் ;
வெருவ	அச்சமுறும்படி	தேம்பல்	இளமையால் மிக்க கார்ஶ்யத்தையு
மருப்பு	தந்தங்களை	இளம்பிறையும்	பாலசந்த்ரனும் [டைய
ஒசித்த	பிடுங்கினவனை	என்தனக்கு	என்விஷயத்தில்
பாம்பினணை யான்	திருவநந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகவுடைய ஸர்வேஶ்வரன்	ஓர்	அத்விதீயமான
நமக்கு	நம்விஷயத்தில்	வெம்தழல்	வெப்பத்தையுடைய நெருப்பு போலிரா நின்றான். (அ)
அருள்தந்தவா	க்ருபைசெய்தபடி [என்;		
பூ	அழகிய		
செருந்தி	செருந்திவ்ருக்ஷங்க ளானவை		

வ்யா;—எட்டாம்பாட்டு. (தூம்புடைக்கை வேழம்வெருவமருப் பொசித்த) தூம்புபோலே துளையையுடைத்தான கையையுடைய ஆனையானது வெருவும்படிக்கிடாக அதின்கொம்புகளைப் பறித்தானா யிற்று. (பாம்பினணையானருள் தந்தவா நமக்கு) ப்ரபல விரோதி களை ஆற்றி, உகந்தார்க்குத் தன்னைக்கொடுக்கக் கடவனாக ஆசைப் பட்ட நமக்கு நம் விரோதிகளைமாற்றி நமக்கு தன்னைத் தந்தபடி காண். (பூஞ்செருந்தியித்யாதி) போக (஭ோ²ஂ) யோக்யமான தேசத் தேறப்போய்ப்புக வரிதாகாநின்றது. அதுக்குமேலே விரோதிக ளானவை வளர்ந்து செல்லாநின்றது. சந்த்ரனும் தன்குறையாற் றிக் கொள்ளமாட்டாதே என்னை நலியவல்லனாகாநின்றான். (அ)

அநு.—எட்டாம்பாட்டு. (தூம்பித்யாதி) வினையேனென்று நீ வெறுத் துக்கொள்ளுவானென்? தானே நம்விரோதிகளைப்போக்கி அருளுவனென்று தேறியிருக்க வொண்ணாதோவென்று சிலர்சொல்ல, நன்றாக வருள்செய்தா னென்று பாலசந்த்ரனுக்கும் நோவுபடுகிறாளென்று ஸங்கதி.

(தந்தபடிகாண்)என்றவநந்தரம்,"இப்படி நோவுபடுகிறது"என்றுசேஷம். (மாட்டாதே) என்றவநந்தரம்"இருந்தாலும்" என்று சேஷம்.இத்தால் "தேம் பல்" என்று-இளமையால் பலித்த கார்ஶ்யத்தால் வந்த அலேச்சலையுடையவ னென்று விசேஷித்ததுக்குக் கருத்துச் சொல்லிற்றாயிற்று. ... (அ)

மூ;—வேதமும்வேள்வியும் விண்ணுமிருசுடரும்
ஆதியுமாளு னருள்தந்தவா நமக்குப்
போதலரும்புன்னைசூழ் புல்லாணிகைதொழுதேன்
ஓதமும் நானு முறங்காதிருந்தேனே. (கூ)

பதம்.	உரை.
வேதமும்	வேதங்களையும்.
வேள்வியும்	யாகாதிகளையும்,
விண்ணும்	(அதற்குப்பலபூமியான) ஸ்வர்க்காதிகளையும்,
இருசுடரும்	லோகப்ரகாசகரானசந்த்ரஸூர்யர்களையும் (கார்யமாகவுடையனாய்)
ஆதியும்ஆளுன்	(அவ்வழியாலே)ஜகத்காரண பூதனுமான எம்பெருமான்
நமக்கு	நம்விஷயத்தில்
அருள்தந்தவா	க்ருபைசெய்தபடி [என்?
போது	புஷ்பங்கள்
அலரும்	மலர்ந்திருக்கிற
புன்னை	புன்னைமரங்களால்
சூழ்	சூழப்பட்ட
புல்லாணி கைதொழுதேன் ;	
நானும்	(அப்படிப்பட்ட) நானும்
ஓதமும்	ஸமுத்ரத்தின் அலைகளோடும்
உறங்காதிருந்தேன்	கண்ணுறங்காமலிருக்கிறேன். (கூ)

வ்யா;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (வேதமித்யாதி) ஜகத்துக்குக்கண் காட்டியாக வேதத்தைஉண்டாக்கி, அத்தாலே ப்ரதிபாத்யனை தன்னைக் கிட்டுகைக்கு ஸாதநமாக யாகாத்யுபகரணங்களையுமுண் டாக்கி, அதுக்குப் ப(ஃ)லபூமியான ஸ்வர்க்கங்களையுண்டாக்கி, ஜகத் துக்குப்ரகாமுத்தைப் பண்ணக்கடவரானசந்த்ரஸூர்யர்களையுமுண் டாக்கி, அவ்வழியாலேஜகதாகாரணுயிருக்கிறவன். (அருள்தந்தவாந மக்கு) அபேக்ஷியாதிருக்க இவற்றையுண்டாக்கினவன் அபேக்ஷை யுடைய நம்கார்யம் செய்தபடிகாண். ஸாமாந்யத்திலே பண்ணக் கடவது விசேஷத்திலின்றிக்கே யிருப்பதே? நாட்டுக்கு இட்ட அஃ

அந.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (வேதமித்யாதி). "அருள் தந்தவா நமக்கு" என்று அவனை வெறுக்கக்கூடுமோ? ஸகல ஜகதுபகாரகனன்றோ வென்ன; அது அங்ஙனேயாகிலும் எனக்கு உபகரித்தபடி இதுகாணென்று இரக்கமற்ற மையைச்சொல்லுகிருளென்றுஸங்கதி.

கீழ்வாக்யவிவரணம் (நாட்டுக்கித்யாதி). அஃகம்(விலக்ஷணமான தாந்யர் திகள்). ... ... (கூ)

கம் அந்தஃபுரத்துக்கு அரிதாவதே? (போதலரித்யாதி) போக (ஞ்ய) யோக்யமான தேசத்திலே தானும் நானுமாக விடிவிளக்கு வைத்து உறங்காதே அநுபவிக்கக் கோலினேன். இனி இவளுக்கு உறங்காதிருக்கவன்றோவேண்டுவதுஎன்று ஓதத்தை ஆளாகவிட்டுப் போனான். .... (கூ)

மூ.—பொன்னலரும்புன்னைசூழ் புல்லாணியம்மானை
மின்னிடையார்வேட்கை நோய்கூரவிருந்ததனைக்
கன்னவிலும்திண்டோள் கலியனொலிவல்லார்
மன்னவராய்மண்ணாண்டு வானாளு முன்னுவரே. (கo)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பொன்	பொன் போன்ற புஷ்பங்களை	கல்	கல்என்று
அலரும்	அலர்த்தாநின்ற	நவிலும்	ஸ்துதிக்கும்படியான
புன்னை	புன்னைமரங்களால்	திண்	பலிஷ்ட்டமான
சூழ்	சூழப்பட்ட	தோள்	திருத்தோள்களையுடைய
புல்லாணியம்மானை	திருப்புல்லாணியிலெழுந்தருளியிருக்கும் எம்பெருமான் விஷயமாக	கலியன்	ஆழ்வார் (அருளிச்செய்த)
		ஒலி	இத்திருமொழியை
		வல்லார்	அப்ப்யஸித்தவர்கள்
மின்னிடையார்	பெண்பிறந்தாருக்கு	மன்னவராய்	அரசர்களாகி
		மண்	பூமியை
வேட்கை	ஆசையாகிற	ஆண்டு	அநுபவித்து
நோய்	மநோவ்யாதியானது	வான்	பரமபதத்தையும்
கூர இருந்ததனை	மிகும்படியிராநின்ற இருப்பை,	ஆளும்	ஆளும்படியாக
		உன்னுவர்	பெறுவர்கள். (கo)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (பொன்னலரும்புன்னைசூழ் புல்லாணியம்மானை) நித்ய வஸந்தமான திருப்புல்லாணியை வாஸஸ்தாநமாகவுடையவனை. (மின்னிடையார் வேட்கைநோய்கூர விருந்ததனை) பெண்பிறந்தார்க்கு நோய்மிகும்படியாய்த் தங்கி யிருக்கிற விருப்புத்தான். (கன்னவிலுமித்யாதி) வ்யஸநங்களுக்கெல்லாம்

அந.—பத்தாம்பாட்டு.(பொன்னலருமித்யாதி) "அலரும்"என்றுவர்த்தமாநநிர் தேசத்துக்குத்தாத்பர்யம் (நித்யேத்யாதி). "கல்"என்று, நவிலும்படியான-ஸ்துதிக்கும்படியான, திண்ணியதோளென்று சப்தார்த்தமாய், தாத்பர்யம் (வ்யஸநங்களுக்கெல்லாமித்யாதி). யுத்தவ்யஸநங்களுக்கென்கை. (கo).

ஜீயர்திருவடிகளேசரணம.

ஆடல் கொடுக்கவல்ல தோள்மிடுக்கையுடையரான ஆழ்வாரருளிச்செய்த திருமொழியை அப்ப்யஸிக்கவல்லார் இங்கும் குறைவற அநுபவித்து, அங்கும் குறைவற அநுபவிக்கப் பெறுவர்கள். .... (கo)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி
ஒன்பதாம்பத்து நாலாந்திருமொழி முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஒன்பதாம்பத்து அஞ்சாந்திருமொழி
தவளப்ரவேசம்.

வ்யா.—(க) "அஹமஸ்ம்யபராதாநாமாலய:- அஹமஸ்யம்ய பராதாநாமாலய:" ஆத்மாவுக்கு ஜ்ஞாநாநந்தாதிகள் நிரூபகமாயிருக்கை தவிர்ந்து, அபராதங்களையிட்டு நிரூபிக்கும்படியாயிற்றுத் துருப்பற்றிக்கிடந்தபடி. "ஜ்ஞாதாஹம், பகவச்சேஷைகரஸோஹம்-ஜ்ஞாதாஹம், பகவச்சேஷைக ரஸோஹம்" என்றிறே ஸ்வரூபமிருப்பது. ஆகையிறே (உ) "ஸ்வேந ரூபேணாபிநிஷ்பத்யதே - ஸ்வேநரூபேணாபிநிஷ்பத்யதே" என்று ஸ்வரூபாபத்தி மோக்ஷமாகச் சொல்லுகிறது. இத்தால் இவனுக்கு ப்ரக்ருதிஸம்பந்தம் வந்தேறியென்னுமிடம் சொல்லுகிறது. ரத்நாதிகளைச்சாணையிலே ஏறிட்டவாறே புகர்பெறுநின்றது. வந்தேறியாகையிறே அழுக்குக்கழிகிறது. அசித்ஸம்ஸர்க்க

அரு.—தவளவிளம்பிறையின் ப்ரவேசம்;—பாத (ஜ்ஞா) கபதார்த்தத்துக்கு அஞ்சி, திருக்குறுங்குடியிலே கொடுபோய்விடச் சொல்லுகிறது- ஆத்மஸமர்ப்பணமாகையாலே, அந்தஆத்மஸமர்பணத்தின்ஸ்வரூபத்தை விஸ்தரேண ப்ரமாணார்த்தோபந்யாஸ முகேநவருளுகிறார் (அஹமஸ்மீத்யாதி). ஆத்மஸ்வரூபம் ஜ்ஞாநாதிகளை இட்டு நிரூபிக்கவேண்டும்படியிருக்குமென்றதுக்கு ப்ரமாணோபபத்திகளை அருளுகிறார் (ஜ்ஞாதேத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). "ஜ்ஞாநாதிகள்-ஸ்வபாவம்; ப்ரக்ருதிஸம்பந்தம்-வந்தேறி" என்னுமதுக்குஜ்ஞாபகமேதென்ன (ரத்நாதிகளையித்யாதி). ரத்நாதிகளுக்கு அழுக்குக் கழிந்தாலும், அநாதியான அசித்ஸம்பந்தம் கழலக்கூடுமோவென்ன ; (அசித்ஸம்ஸர்க்கமித்யாதி). அநாதியாகச்சொன்ன ப்ரமாணந்தானே அந்தவத்தாகச் சொல்லுகை

(க) அஹிர்பு-ருகூ-ரு அ. (உ) சாந்தோ-அ-கஉ-உ.

கமஅரா தியாயிருக்கச்செய்தேஅந்தவத்தாகவும்குறைவற்றிருந்தது. (க) [ఆకిఞ్చనః - அகிஞ்சந꞉] இப்படி அபராதங்களுக்கு கொள்கலமாகாநின்றேனென்கிற அநுதாபமின்றிக்கே இருக்கை. [అనన్యగతిః - அநந்யகதி꞉] இப்படி ஒரு கைம்முதலுமில்லாதபின்பு இவன் தயநீயனென்று இரங்கி கைக்கொள்ளுகைக்கு தேவரையொழியவேறொருவரில்லை. புகுவாசலற்றபடி.

(உ) [త్వమేవోపాయభూతో మే భవ - த்வமேவோபாயபூதோமேபவ] ஆராய்ந்துபார்த்தவிடத்து நானும் எனக்கின்றிக்கே இருந்து. பிறரும் எனக்கின்றிக்கே யிருந்தபின்பு, நீ ஒருவனுமே உபாயமாக வேணும். [ఇతి ప్రార్థనామతిః - இதிப்ரார்த்தநாமதி꞉] இது புருஷார்த்தமாய்த் தலைக்கட்டுகைக்கு இந்தபுத்தி விசேஷமே வேண்டுவது. ஆத்மஸத்தையோபாதியிறே ஸ்வீகாரமும். (ந) [మామ్-மாம்] என்னை-ஏகமென்றுப்போலேயிருக்கிறது. [శరణాగతిర్యుక్తా - ஶரணாகதிர்யுக்தா] இது-சரணாகதியென்று சொல்லப்பட்டது. [సా - ஸா] அந்தஶரணாகதியானது. [దేవేऽస్మిన్ ప్రయుజ్యతామ్-தேவேஸ்மிந்ப்ரயுஜ்யதாம்] சரண்யனான ஸர்வேஶ்வரன்பக்கலிலே இதுசெய்யவடுப்பது. ஓரோவ்யக்திகளிலும் இதுதானே ஹாநஹேதுவாகா நின்றதிறே. நீர்மையாலே ரக்ஷிப்பாருமுண்டோ?

யாலே கழலக்குறையென்னென்று கருத்து. (அநுதாபமின்றிக்கே) என்ற ச(ஜ)காரத்தாலே, கர்மாத்யுபாயாந்தரங்களில்லை யென்னுமிடம் கிம்புநர்ந்யாயஸித்தமிறே யென்று ஸூசிதமாகிறது.

(நீஒருவனுமே)என்கிறஏவகாரத்தாலே ப்ரார்த்தநாமதியினுடைய உபாயத்வமும் தவிர்க்கப்படுகிறதென்றுவிவக்ஷித்தது.ஆனால் இப்ப்ரார்த்தனைதான் வேண்டுவானென்னென்னவருளுகிறார் (இதுவித்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே). இப்படிஸ்வீகாரத்தில் உபாய பாவம்தவிர்த்தவிடமுண்டோவென்ன (மாமித்யாதி). ஶரண்யனை இவ்விஷயத்திலேதானே செய்யவேணுமோ? மற்றைய விஷயத்தில் பலியாதோவென்ன (ஓரோவித்யாதி). ப்ரபத்தி வ்யாஜமாத்ரமாய், ஶரண்யனுடைய குணமே ஹேதுவாகையாலே, ஶரண்யனுடைய தோஷமே ஹாநஹேதுவாய், இது அதுக்கும் வ்யாஜமாகக் காண்கையாலே பலித்ததில்லை யென்றுகருத்து. ஶரண்யனுடைய குணத்தாலே பலித்தவிடத்தை யருளுகிறார் (நீர்மையாலே யித்யாதி).

(க)ஸ்தோ-ர-உஉ. (உ) அஹி-ஸம்ஹி-நகூ-நஅ. (ந) கீ-கஅ-கூகூ,

கீழே சில பக்ஷிகளைத் தூதுவிட்டு, நெஞ்சைத் தூதுவிட்டு அவை மீண்டு வருவதற்கு முன்னே பாதக (ஶா௺) கபதார்த்தங்கள் கையிலே நலிவுபட்டு, தாய்மார் தோழிமாரடைய ஹிதம்சொல்லி மீட்கப்பார்க்க, உங்களுடைய ஹிதவசநம் கேட்டுமீளாதபடி நெஞ்சு அவன் பின்னே போயிற்று; அதுவருமளவும் அவன்சொன்ன வார்த்தையை விஸ்வஸித்திருக்குமத்தனை யென்று துணிந்தவிடத்திலும், அவன்வரக்கண்டிலள். இவ்விடம் ஒருத்தியுடைய ஆற்றாமையைப் பரிஹரிக்கைக்காக வந்திருந்த விடமாகையாலே அங்கு ஆறியிருக்கவுமாம்; இது அங்ஙனன்றிக்கே நம்முடைய துஃக்க நிவ்ருத்திக்காக வந்திருக்கிற தேசமிறே. ஆனபின்பு திருக்குறுங்குடியிலே என்னைக் கொடுபோய்ப் பொகடுங்கள்; கால்நடைதருவாரென்கிறாள். .... *

அதாவது - இக்ஷ்வாகுவம்ஶத்து ராஜாவான சிபி சக்ரவர்த்தி யென்கிறவன் தப்பாமல் ப்ரஜைகதரக்ஷணம் பண்ணிக்கொடு வருகிறகாலத்திலே, இவனைச்சோதிக்கைக்காகதேவர்களும்யமனுமாகக்கூடி, யமன்பக்ஷியாக, தேவர்கள் அத்தைத் துரத்திக்கொடுவாரா நிற்கச்செய்தே, இந்த பக்ஷி சக்ரவர்த்தியை வந்து சரணமடைய, அப்போது தேவர்கள் எங்களுக்கு அந்த பக்ஷியைக் காட்டித் தரவேணுமென்ன; சரணம் புகுந்தத்தை நான் காட்டித்தாரேனென்ன; ஆனால் அந்தபக்ஷியத்தனை மாம்ஸம் உன்சரீரத்திலே அறுத்துத் தாவென்ன; அவனும் அதுக்கிசைந்து ஒருதராசிலே பக்ஷியைவைத்து மற்றைத் தராசிலே மாம்ஸத்தை அறுத்துவைக்க, பின்னையுமது தாழ்ந்து கொடுக்கையாலே சதையுள்ள வளவும் அறுத்தறுத்துவைக்க, அதுவும்போராமையாலே தானும் அந்தத்தட்டிலேஏற, அவ்வளவிலே ஸந்தோஷித்துப் புஷ்பவர்ஷம் வர்ஷித்து வேண்டிய வரங்களும் கொடுத்துப் போனார்கள். அப்போது அவன் நீர்மையாலே ரக்ஷித்தானென்றபடி.

ஆயையாலே இதரரிடத்தில் பலித்ததும் பலியாததுமாயிருக்கும்; இவ்விஷயமே பலவ்யாப்தமென்று கருத்து. இவ்வாத்மஸமர்பணந்தானும் திருப்புல்லாணி யெம்பெருமான் விஷயத்திலாக வொண்ணாதோ? * ஏழையேதலனிலே பண்ணினதே அமையாதோ? என்னும்ஶங்கையிலே வருளுகிறார் (கீழேயித்யாதி). (இவ்விடம்) திருப்புல்லாணி. (ஆறியிருக்கவுமாம்) அவன் வாராதே யாறியிருக்கவுமா மென்றபடி. ... ... *

மூ.—

தவளவிளம்பிறை துள்ளுமுந்நீர்த் தண்மலர்த் தென்றலோடன்றி லொன்றித்
துவளவென்னெஞ்சகம் சோரவீரும் சூழ்பனிநாள் துயிலாதிருப்பேன் [ன
இவளுமோர் பெண்கொடியென்றிரங்கா ரென்னலமைந்து முன்கொண்டுபோ
குவளைமலர்நிறவண்ணணர் மன்னு குறுங்குடிக்கே என்னையுய்த்திடுமின். (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தவள	(மிக்க நிர்மலமான)	துயிலாது இருப்பேன்	கண்ணுறங்காம லிருப்- [பேன்;
இளம்பிறை	பால சந்த்ரனும்,	இவளும்	"இவளும்
துள்ளும்	துள்ளா நின்றுள்ள அலைகளையுடைய	ஓர்	ஒரு
		பெண்கொடி	லதைபோன்ற அபலை
முந்நீர்	ஸமுத்ரமும்,	என்று	என்று [யன்றோ?"
தண்	குளிர்ந்து ஸ்ரமஹர மான	இரங்கார்	க்ருபைபண்ணுகிறிலர்;
		என்	என்னுடைய
மலர்	புஷ்பங்களில் வ்யாபரித்த	நலம்ஐந்தும்	(ஸ்ரோத்ராதிகளால் வரும்) ஐந்துஜ்ஞாந-
தென்றலோடு	தக்ஷிண யாருதத் தோடு	முன்	முன்னமே [ங்களையும்
		கொண்டுபோன	அபஹரித்துப்போன
அன்றில்	அன்றில் பக்ஷியும்,	குவளைமலர் நிறம்	குவலய புஷ்பத்தின் நிறம்போன்ற
ஒன்றி	ஒருகூட்டமாய்ச் சேர்ந்		
என்	என்னுடைய [து	வண்ணர்	திருமேனிநிறத்தையு டையஎம்பெருமான்
நெஞ்சகம்	ஹ்ருதயமானது		
துவள	துர்பலமாம்படியாகவும்	மன்னு	பொருந்திவர்த்திக்கிற
சோர	வாடும்படியாகவும்	குறுங்குடிக்கே	திருக்குறுங்குடி என் கிற திவ்யதேசத்
ஈரும்	பாதியாநின்றதுகள்;		
சூழ்	எங்கும்பரவிக்கிடக்கிற	என்னை	என்னை [தேற
பணி	பனியையுடைய	உய்த்திடுமின்	கொடுபோய்ச்சேர்த்து விடுங்கள். (க)
நாள்	காலத்தில்		

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (தவளவித்யாதி) ஒருவிஷயத்தை ஆசைப்பட்டுப் பெறுதேயிருக்கிற நமக்கு நாட்டுப்பகையாய் விட்

அரு.—முதற்பாட்டு. (தவளமித்யாதி) கீழ்த்திருமொழியில் சொன்ன பாத (ஞாங்க) க பதார்த்தங்களைச் சேரவநுஸந்தித்துத் தாத்பர்யம் (ஒருவித்

டது. (தவளவிளம்பிறை) அறநிர்மலமாய், தன்பருவம் நிரம்பாதே எல்லார்க்குமொக்க, வைத்த கண்வாங்காதே கண்டுகொண்டிருக்க வேண்டும்படியான தர்ஶநீயமான சந்த்ரன். (துள்ளுமுந்நீர்) அக்நி போலே. (க) "𑌏𑌷𑍈𑌵𑌾𑌶𑌂𑌸𑌤𑍇 𑌲𑌙𑍍𑌕𑌾𑌮𑍍 - ஏஷைவாஶம்ஸதேலங்காம்" என்னுமாபோலே, நான், நானென்று முற்பட்டுக்கொண்டுவருகிற சிறுதிவலையை யுடைத்தானகடல். (தண்மலர்த்தென்றலொடு) ப்ரம ஹரமான மலரிலே போய்ப்புக்கு. (உ) "𑌪𑌦𑍍𑌮𑌕𑍇𑌸𑌰𑌸𑌂𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑌃- பத்மகேஸர ஸம்ஸ்ருஷ்டஃ" என்கிறபடியே அதுதன்னிலும் ஆழவிழியில் வெக் கை தட்டுமென்று பார்த்துத்தாதையும் சுண்ணத்தையும் ஏறிட்டுக் கொண்டு பரிமளத்தைக் கொடுவந்து தோற்றின தென்றலோடே கூட. (அன்றில்) அவைபோலே ஒருவிசேஷணமிட்டு விசேஷிக்க வொண்ணுதே ஸத்ரீவதம்பண்ணவல்ல அன்றில். (ஒன்றி) அராஜ கமான தேசத்தில் வன்னியரடையத் தங்களிலே கைசெய்து கீழோலைவிட்டு நாலுவாசலையும் வந்து பற்றுமாபோலே. இவை இப் படி எல்லாம் கூடித்திரண்டு ஒருமுகம்செய்து செய்கிறதுதானென் னென்னில்;

(துவளவித்யாதி) முன்பே விரஹத்தாலே தரைபற்றியிருக்கிற என்னுடைய ஹ்ருதயமானது துவளும்படியாகவும் சோரும்படி யாகவும் ஈராநின்றது. ம்ருதுவாயிருப்பதொரு கொழுந்தைநெருப் பிலே இடுவாரைப்போலே ஈரும். எதிர்த்தலையில்எளிமை கண்ட விது தனக்கிடமாக நலியாநின்றதாயிற்று. (சூழித்யாதி) எனக் குத்தான் ஒருவர்தேட்டமாயோவிருக்கிறது. (ந) "ஒழுகுநுண்பனிக் கொடுங்கிய பேடையையடங்க வஞ்சிறை கோலித்தழுவுநள்ளி ருள்" என்கிறபடியே அணைத்த நாயகனுடைய கைக்குள்ளே அடங்க வேண்டுங்காலத்திலே அவனைப் பிரிந்து பாத(𑌬𑌾𑌧)க பதார்த்தங் களின்கையிலே அகப்பட்டுக் கண்ணுறங்காதே யிருக்கிற என்னை.

யாதி). "துள்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (அக்நியித்யாதி). அக்நிபோல "பாத(𑌬𑌾𑌧)கமாய்க்கொண்டு" என்று சேஷம். (கைசெய்து) - வ்யூஹம் செய்து. (கீழோலை)-ரஹஸ்யமாக ஓலைஎழுதுகை. (நாலுவாசல்) என்றதுக்கு- சக்ஷுஸ் த்வக் க்ராண ஶ்ரோத்ரங்களைச் சொன்னபடி.

(தேட்டமாயோ) என்றது - பாத(𑌬𑌾𑌧)கரை வேறே தேடவேண்டி

(க) (உ) ரா-கி-க-எக. (ந) அ-ரு-அ.

(இவளுமோர் பெண்கொடி யென்றிரங்கார்) இவளொரு அபலையன்றோ? இதுக்கெல்லாம் இவள் ஆடல் கொடுக்கவல்லளோ? என்று நம்பக்கலிலே க்ருபை பண்ணுகிறிலன். அன்றிக்கே தம்மைப் பிரிந்து பத்துமாஸம் ஜீவித்திருந்தவளோபாதியாக நினைத்திராநின்றார். (என்நலமித்யாதி) "என்நலமைந்தும்" என்கிறவிது-ஶ்ரோத்ராதிகளால் வருமறிவையென்னுதல்; அன்றிக்கே,(க)"என்நலனும்-என்நிறைவும்" என்கிறத்தை என்றமுதினர். (குவளையித்யாதி) இவை கொடுபோகைக்கிட்ட மருந்தாயிற்றிது. வடிவைக்காட்டிக் கண்டதடையப் பகையாம்படிபண்ணிப்பொகட்டுப்போன இவ்விடம் போலன்றிக்கே இவைதான் அநுகூலமாம்படி அவன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தேசத்திலே கொடுபோய்ப் பொகடுங்கள். .... (க)

மூ.—

தாதவிழ்மல்லிகை புல்லிவந்ததண் மதியி னிளவாடையின்னே
ஊதைதிரிதந்துழறியுண்ண வோரிரவு முறங்கே னுறங்கும்
பேதையர்பேதைமையாலிருந்துபேசிலும்பேசுகபெய்வளையார்[மின்
கோதைநறுமலர்மங்கைமார்பன் குறுங்குடிக்கே என்னையுய்த்திடு

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தாது	தாதுகளானவை	இளவாடை	இளமையானவாடையாகிற
அவிழ்	நெகிழாநின்றுள்ள	ஊதை	குளிர்காற்றானது
மல்லிகை	மல்லிகை புஷ்பங்களினுடைய	இன்னே	இப்படியே
புல்லி	புறவிதழ்களில்	திரிதந்து	அங்குமிங்கும் ஸஞ்சரித்து
வந்த	ஸம்பந்தித்த		
தண்மதிஇன்	குளிர்ந்த சந்த்ரனுடன் (கலந்த)	உழறி	தொகைத்து
		உண்ண	முடிக்க,

யோவென்கை. 'இவளும்" என்றச(ஃ)காரத்தாலேலோகத்தில் பாலைகளோபாதிஎன்றும் ஸூசிதமாய்த்தாத்பர்யமருளிச்செய்து, இவளும்என்றத்தாலே அவளோபாதி இவளுமென்றுக்கி அர்த்தாந்தரமருளுகிறார் (அன்றிக்கேயித்யாதி). "நலம்" என்று பக்தியாய், அதுதானும் ஜ்ஞாநமேயாகையாலே வருளுகிறார் (ஶ்ரோத்ரேத்யாதி). "என்நலனுமென்நிறைவுமென் சிந்தையுமென்வளையுங் கொண்டென்னையாளுங்கொண்டு" என்கிறவிடத்தில் சொன்ன அவற்றை விவக்ஷித்தருளுகிறார் (அன்றிக்கேயித்யாதி). குறுங்குடிக்கே குடிபோந்தால் பிறை முதலானவை பாதியாதோவென்ன (வடிவையித்யாதி). ... (க)

(க) தி-நெ-உகு.

ஓரிரவும்	ஒருராத்ரியிலும் கூட	பேசிலும்	பழிப்பாகச்சொல்லிலும்
உறங்கேன்	உறக்கமின்றிக்கே கிடக்கிறேன்;	பேசுக	சொல்லுகிறார்கள்;
பெய்	இடப்பட்ட	நறு	பரிமளிதமான
வளையார்	வளையையுடையராய்,	மலர்	புஷ்பத்தில் வாஸம் செய்கிற
உறங்கும்	உறக்கத்தையே தேட்டமாக வுடைய	கோதை	மயிர்முடியையுடைய
பேதையர்	அறிவுகேடர்கள்	மங்கை	பெரியபிராட்டியாரை
பேதைமையால்	(தங்கள்) அஜ்ஞானத்தால்	மார்பன்	திருமார்பிலே யுடையரான எம்பெருமான் வர்த்திக்கிற
இருந்து	(உறங்காதே) இருந்து	குறுங்குடிக்கே என்னைஉய்த்திடுமின்.	

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (தாதவிழ்த்யாதி) மல்லிகையானது - தாதவிழ்கிற வளவிலே போயணைந்தது; அது உஷ்ணிக்குமே; அந்த வெக்கையைச் சந்த்ரனோடே கலசி ஆறி அநுகூலமாய்க்கொண்டு மந்தமாக ஸஞ்சரிக்கிற வாடையாகிற. (ஊதை) "ஊதை" என்று - குளிர்காற்றுக்குப்பெயர். "ஊதையும், கூதையும்-குளிர்பனிக்காற்று" என்னக்கடவதிறே. வாடைநலிகிறபடி எங்ஙனேயென்னில்; (இன்னே) என்னுமித்தனை. வாடைநலிகிறபடியைச் சொல்லில் வாய் வேம். (திரிதந்துழறியுண்ண) ஆனைக்கண்டமத்தகஜம்போலே கால்வாங்கினபோதே அங்கே இங்கே ஸஞ்சரித்துத் துகைத்து முடிக்க; (ஓரிரவு முறங்கேன்) ஒருபோதுஉறக்கத்தோடு செலுத்தி, மற்றொருபோது கண்ணுறங்காதே நோவுபடுகையன்றிக்கே, காலமெல்லா முறக்கமின்றிக்கே நோவுபடுகிறேன்.

அநு;—இரண்டாம்பாட்டு. (தாதித்யாதி) நீ "நாட்டைப் பகைத்து என்னைக் குறுங்குடிக்கே உய்த்திடுமின்" என்றாய்; உன்னைப்போலே அபிமதரைப் பிரிந்தாரில்லையோ? அவர்கள் இத்தனை நோவுபட்டு உறங்கார்களோ? நாங்கள் உன்னைக் கொடுபோனால் ஏசுவர்கள் என்றறியிருக்கலாகாதோ என்ன, அறியாதார் ஏசினால் நமக்கென்ன குறையென்று சொல்லுகிறாளென்று ஸங்கதி.

விசேஷித்துக் கேட்டதற்கு ஸாமாந்யமாக "இன்னே" என்பானென்னென்ன வருளுகிறார் (வாடையித்யாதி). "உழறி" என்றதினர்த்தம் (தொகைத்து) என்றது. கீழ்ப்பாட்டில் சூழ்பனிநாளென்றாள்; இதில் ஓரிரவுமென்றதுக்குக் கருத்து (ஒருபோதித்யாதி).

(உறங்கும்பேதையர்) அபிமதரைப் பிரிந்தால் வரும் க்லேசமறியாத அறிவுகேடரானவர்கள் காற்றுக்கு இருயாதே, அது வரும் வெளிநிலம் தேடிப் படுக்கைபடுப்பார்களாயிற்று; அவர்கள் தந்தாமுடைய அறிவுகேட்டால் "இவள்-வாடைக்கிடையாநின்றாள், கண்ணுறங்குகிறிலள், அவன்றான் வருமளவும் ஆறியிருக்கிறிலள்" என்றவிதுதன்னை குணஹாநியாக நினைத்துப்பழிசொல்லிலும் சொல்லுகிறார்கள். (பெய்வளையார்) கையில் வளை தொங்குவார் சொல்லும் வார்த்தைகொண்டு நமக்குக் கார்யமென்? (கோதையித்யாதி) நம்முடைய ப்ராவண்யத்தை குணஹாநியாக உபபாதிக்கையன்றிக்கே (க) "...... - நகஸ்சிந்நாபராத்ய்யதி" என்று பொறுப்பித்து அவன் திருவடிகளோடே சேர்க்குமவள் இருந்தவிடத்தே கொடுபோய்ப் பொகடுங்கள். .... (உ)

மூ.—

காலையும்மாலை யொற்றுண்டுகங்குல் நாழிகையூழியில் நீண்டுலாவும்
போல்வதோர் தன்மைபுகுந்துநிற்கும்பொங்கழலேயொக்கும்வாடைசொல்லில்
மாலவன்மாமணிவண்ணன் மாயம்மற்றுமுள வவை வந்திடாமுன்
கோலமயில்பயிலும்புறவில் குறுங்குடிக்கே யென்னையுய்த்திடுமின் (ந)

உறங்குமென்றத்தாலே உரக்கமே தேட்டமானவர்களென்றுதோற்றுகையாலே அருளுகிறார் (அபிமதரையித்யாதி). "பெய்வளையரான பேதையர்-தங்கள் பேதைமையாலே உறங்காதேயிருந்துபேசினார்களாகிலும்" என்று சப்தார்த்தம் விவக்ஷித்து, அவர்கள் பேசுமவைதானும் "வாடையுண்ண" என்றும், "உறங்கேன்" என்றும், "இப்படி என்" என்றும், சொன்னபதங்களால் ஸித்தமாமவற்றை அருளுகிறார் (இதுதன்னையித்யாதி). பெய்கை-இடப்படுகையாய், இடப்பட்டவளையை யுடையவர்கள்" என்றத்தாலே நாயகவைலக்ஷண்ய ஜ்ஞாநம் ஸ்ப்புடக்ருதமென்று விவக்ஷித்தருளுகிறார் (கையிலித்யாதி). கோதையாலே மயிர் முடியென்றும், அவற்றையுடைய மங்கையென்றும் சப்தார்த்தமாய், இப்படி விசேஷித்தத்தாலே தன்னுடைய போக்யதையால் அவனை வசீகரித்து நம்கார்யம்செய்யவல்லவளென்று பலிக்கையாலே இத்தையருளுகிறார் (நம்முடைய வித்யாதி). ... ... (உ)

அரு.—மூன்றாம்பாட்டு (காலையித்யாதி). "பேசிலும் பேசுக" என்று இத்தனைபதறுவானென்? போதுவிடியாதோ? அதுவே போதுபோக்கியிருக்கலாம்; இந்த ராத்ரியினுச்சியானவன்றோ இதுக்குப் பொறுத்திருக்கவடுக்கும்

(க) ரா-யு-கககூ-சச.

பதம்.	உரை.
காலையும்	ப்ராத: காலமும்
மாலை	அந்திப்பொழுதுபோல்
ஒற்றுண்டு	பாதகமாய்க்கொண்டு
கங்குல்	ராத்ரியில் [ம்,
நாழிகை	நாழிகையானது
ஊழியில்	கல்பத்திற் காட்டில்
நீண்டு	தீர்க்க (ஸ்) மாகி
உலாவும்போல் வது	ஸஞ்சரிக்கிறப்போ லிருக்கிற
ஓர்	ஒருவிதமான
தன்மை	ஸ்வபாவத்தை
புகுந்தும்	புகுந்ததாகவும்
நிற்கும்	ஆகாநிற்கிறது ;
வாடை	வாடைக்காற்றானது
சொல்லில்	(அதின் பாதகமானபடியைச்) சொல்லுமளவில்
பொங்கு	வ்ருத்தியை யடையாநின்ற
அழலேஒக்கும்	படபாமுகாக்நிபோலிராநின்றது ;

பதம்.	உரை.
அவன்	அந்த எம்பெருமான்
மால்	மிகவும் பெரியவனாகவும்,
மாமணிவண்ணன்	ஶ்லாக்யமான மணி போன்ற வடிவுடையனாகவுமிராநின்றான் ;
மாயம்	(அவன் விபூதியில்) பாதகமான ஆஶ்சர்ய பதார்த்தங்களும்
மற்றும்உள	அநேகம் உண்டு;
அவை	அவைகள்
வந்திடாமுன்	(பாதிப்பதற்காக) வருவதற்கு முன்
கோல	தர்ஶநீயமானவனமே
மயில்	மயில்களானது
பயிலும்	நெருங்கி வர்த்திக்கிற
புறவில்	பர்யந்தங்களையுடைய
குறுங்குடிக்கே என்னைஉய்த்திடுமின்.	

வ்யா.—மூன்றாம்பாட்டு; (காலையும் மாலையொற்றுண்டு) காலையிலும் மாலையில் போலேயிருக்க, பாதித்து முடியாநின்றது. காலையும் மாலைபோலே பாதக (ஸ்)மாகாநின்றது. (க) "காலையரும்பி - மாலையரும்" என்கிறபடியேயாயிருக்கிறபடியே யிருக்கிறதில்லை. ஏக

என்ன; அது அங்ஙனல்லவென்று அவற்றின் படிகளைச்சொல்லுகிறாளென்று ஸங்கதி.

(காலையிலும்) என்றதுக்கு முன்பே "பாத(ஸ்)கவர்க்கம்" என்று சேஷம். அர்த்தாந்தரம்(காலையுமித்யாதி). யுவதிகளுக்கு காமனை-காலையில் அல்பமாய், மாலையிலன்றோ அதிகமாவது, ததநுகுணமாயிராதோ? பாதை(ஸ்)யுமென்ன வருளுகிறார் (காலையித்யாதி). "காலைபரும்பி" என்றதுக்கு யுவதிகளுடைய ஆற்றாமையை புஷ்பஸமாதியாலே தமிழர் இப்படி வ்யவஹரிப்பாரென்றுகருத்து. "கங்குல்நாழிகையானது-ஊழியில்நீண்டுலாவும்போல்வதோர்தன்மை தன்னி

(க)

ரூபமாய் நலியாநின்றது. ராத்ரியில் நாழிகையானது கல்பத்திற் காட்டிலும் நெடிதாய்க்கொண்டு ஸஞ்சரிக்கிறப்போலே யிருக்கிற ஸ்வபாவமானது கிட்டி நில்லாநின்றது. (பொங்கித்யாதி) வாடை பாதகமாகிறபடி தானே பேச்சுக்கு நிலமல்ல ; சொல்லில், படபாமு காக்நிபோலே இராநின்றது.

(மாலவன்) அவனுகிறான் - சாலப்பெரியானொருவனிறே. அவ னுக்கு இவற்றுக்கு இடையவேண்டாவே. (மாமணிவண்ணன்) பெரியவனென்று கைவாங்கவொண்ணுதே? மேல்விழுந்து பெற வேண்டும்படியான வடிவைப்படைத்தவன். (மாயம்மற்றுமுள) அவன்விபூதியில் ஆஶ்சர்யமான பாத(ஜ)க பதார்த்தங்களுக்கு எண்ணில்லை. அன்றில், தென்றல், கடலோசை என்றுப்போலே சொல்லுகிறவற்றுக்கு ஓர் எண்ணில்லையிறே. (அவைவந்திடாமுன்) அவைநலிய அபக்ரமித்ததத்தனை. அவைவந்து நம்மைமுடித்துத் தலைக்கட்டுவதுக்குமுன்னே. (கோலவித்யாதி) நம்மினமுள்ளவூரிலே கொடுபோய்ப் பொகடப்பாருங்கள். தர்ஶநீயமான மயில் நெருங்கி வர்த்திக்கிற பர்யந்தத்தை யுடைத்தான திருக்குறுங்குடியிலே கொடுபோய்ப் பொகடப்பாருங்கள். .... (௩)

மூ.—

கருமணிபூண்டுவெண்ணுகைனைந்து காரிமிலேற்றணர் தாழ்ந்துலாவும்
ஒருமணியோசை யென்னுள்ளந்தள்ள வோரிரவுமுறங்காதிருப்பேன்
பெருமணி வான வருச்சிவைத்த பேரருளாளன்பெருமைபேசிக்
குருமணிநீர்க்கொழிக்கும் புறவில்குறுங்குடிக்கே யென்னையுய்த்திடுமின். (௪)

டத்திலே புகுந்ததாகாநிற்குமென்று சேஷம் திருவுள்ளம் பற்றியருளுகிறார் (ராத்ரியிலித்யாதி). (ஸ்வபாவமானது) என்றவநந்தரம் தன்னைஎன்றுசேஷம். தன்னை-நாழிகையை என்கை.

அவன்மால் என்றநவயித்துப்பெருமையைச்சொன்னதுக்கு உட்கருத்து (அவனித்யாதி), அளகபாரத்தாலே மயிலென்றும், ஸ்த்ரீகளைச் சொல்லுகை யாலே நம்மினமென்றது. ... ... (௩)

அந. — நாலாம்பாட்டு. (கருமணியித்யாதி) திவாராத்ரவிபாகமற, காம னை-ஏகரூபமாய், அத்தாலே காலமும் நெடிதாகத் தோற்றி, பாதகபதார்தமும் நலியாநின்ற தென்றாய், எல்லாவற்றுக்கும் நெஞ்சிறே மூலம்; ஆகையாலே

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கரு	கறுத்த	உச்சி	தங்கள் முடிமேலே
மணி	மணிகளை	பெருமணி	ஶ்லாக்யமான மணியா
பூண்டு	தரியாநின்றும், [ளை	வைத்த	தரிக்கப்பட்ட [க
வெண்நாகு	வெளுத்தபசுங்கன்றுக	பேருளாளன்	பரமக்ருபாளுவான எம்
அணைந்து	ஸம்ஶ்லேஷியாநின்றும்,		பெருமானுடைய
கார்	கறுத்த	பெருமை	பெருமையை
இமில்	முசுப்பையுமுடைய	பேசி	பேசி
ஏறு	வ்ருஷபத்தினுடைய	ஓர் இரவும்	ஒருராத்ரியிலும்
அணர்	ஸாஸ்நையில்	உறங்காது இரு	நித்ரையின்றிக்கே நோ
தாழ்ந்து	தாழ்ந்து	ப்பேன்	வுபடாநின்றேன்.
உலாவும்	ஸஞ்சரிக்கிற	குரு	பெருவிலையனான
ஒருமணி	ஒருமணியினுடைய	மணி	ரத்நங்களை
ஓசை	ஶப்தமானது	நீர்	ஜலமானது
என்	என்னுடைய	கொழிக்கும்	கொழித்தெறடாநிற்ப
உள்ளம்	ஹ்ருதயத்தை		தான
தள்ள	ஶிதிலமாக்க	புறவில்	பர்யந்தங்களை யுடைய
வானவர்	நித்ய ஸூரிகள்	குறுங்குடிக்கே என்னை உய்த்திடுமின்.	

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு.(கருமணியித்யாதி) கருமணியினுடைய நிறமும் ஸ்ம்ருதிவிஷயமாய் பாத([illegible])கமாகாநின்றது.(வெண்ணுகணைந்து)படுபாடல்லதறியாத நாகுகளோடே அணைந்து,தான் தன்னுடைய ஸ்த்ரீத்வாதிகளாலே இருய்க்க, அவன் மேல்விழும்படிக்கு ஸ்மாரகமாகாநின்றது. கறுத்தகருத்தையுடைத்தாயிருக்கிற வ்ருஷபத்தினுடைய அணறிலே தாழஸஞ்சரிக்கிற ஒருமணியாய்த்து. மற்

றெஞ்சு பொறுக்கவேணுமென்ன ; அது செய்யப்போகிறதில்லை யென்கிறு ளென்று ஸங்கதி.

(ஸம்ருதிவிஷயமாய்) என்றவநந்தரம் "அவனுடைய நிறத்தை நினைக்கப் பண்ண" என்றுசேஷம். "வெண்ணுகு" "என்றத்தாலே, வெளுப்பைச் சொல்லி, அத்தாலே சுத்தஸ்வபாவம் சொன்னதாய் மேலேதோற்றின தொழிய உள்ளில் கருத்தை அறியாதென்று சப்தார்த்தமாய்த் தாத்பர்யம் (படுபாடித்யாதி).† (படுபாடுமேலேபட்டது)மேலெழத்தோற்றின தென்றபடி.(அணறிலே)ஸாஸ்நையிலே. "ஒரு" என்று விசேஷித்ததுக்குக்கருத்து (மற்றுமித்

---

† வ்யாக்யாநநுகுணம்.

றுள்ள பாதகபதார்த்தங்களில் இதுக்குஒப்பதொன்றில்லையாயிற்று. அந்தமணியோசையாகிறது - அல்லாதவை போலன்றிக்கே செவி வழியே புகுந்து பாதகமாகாநின்றதிறே. இது வொழிந்ததடைய உறங்கிற்றிறே. தொட்டார்மேலே தோஷமாம்படியிருக்கிற ஹ்ருதயத்தைத்தள்ள, ராத்ரியாக நித்ரையின்றிக்கே நோவுபடாநின்றேன்.

(பெருடணியித்யாதி) "அயர்வறுமமரர்கள் தங்களுக்கு முடிமேலே மணியாகவைத்த-சிரோபூஷணமாக வைக்கப்பட்ட. (பேருளாளன் பெருமைபேசி) அவனுடைய பெருமைபேசி ஒருமணியோசை என்னுள்ளம்தள்ள ஓரிரவு முறங்காதிருப்பேனென்னுதல்; பேச என்றதாகில், "ஒருவனுடைய நீர்மை இருக்கும்படியே? ஒருவனைப்பிரிந்து ஒருத்திபடும்பாடே" என்று இரண்டிடத்திலுள்ளாரும் நின்று சொல்லும்படியாக என்றுகிறது. (குருமணியித்யாதி) பெருவிலையனுன ரத்நங்களை நீரானது கொழித்தெறடா நிற்பதான பர்யந்தத்தோடே கூடின திருக்குறுங்குடியிலே கொண்டுபோய்ப் பொகடுங்கள். .... (ச)

மூ.—

திண்டிமிலேற்றின் மணியுமாயன் தீங்குழலோசையும்தென்றலோடு
கொண்டதோர்மாலையுமந்தியீன்ற கோலவிளம்பிறையோடு கூடிப்
பண்டையவல்லவிவை நமக்குப்பாவியேனுவியை வாட்டம்செய்யும்
கொண்டல்மணி நிறவண்ணர் மன்னுகுறுங்குடிக்கே யென்னையுய்த்திடுமின்,

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
திண்	திண்ணிதாயிருந்துள்ள	தென்றலோடு	தக்ஷிண மாருதத்தோடு
இமில்	கருத்தையுடைய		
ஏற்றின்	வ்ருஷபத்தினுடைய	கொண்டதோர்	ஒருவித கோட்பாட்டை யுடையதாய் வருகிற
மணியும்	கழுத்து மணியும்,		
ஆயன்	இடையனுன க்ருஷ்ணனுடைய		
		மாலையும்	மாலையும்,
தீம்குழல்ஓசையும்	இனிதான குழலின் சப்தமும்,	அந்தி	ஸந்த்யையானது
		ஈன்ற	உத்பாதித்த

யாதி). இதுக்கு வாசியேதென்ன (அந்த வித்யாதி). என்னுள்ளம்தள்ள நீ உறங்காதிருக்கைக்கு அந்தவ்ருஷபத்துக்கு உறக்கமில்லையோ வென்னவருளுகிறார் (இதித்யாதி).

கோலஇளம்பிறையோடு	அழகிய பாலசந்த்ரனோடும்,	பண்டையவல்ல	முன்புள்ளவை போலன்று;
கூடி	சேர்ந்து	கொண்டல்	மேகத்தினுடையவும்
பாவியேன்	மஹா பாபத்தைப்பண்ணின என்னுடைய	மணி	நீலமணியினுடையவும்
ஆவியை	ப்ராணனை	நிறம்	நிறம்போன்ற
வாட்டம்செய்யும்	வாடப்பண்ணுகின்றது.	வண்ணர்	வர்ணத்தை யுடையரான எம்பெருமான்
இவை	இதுகள்	மன்னு	பொருந்தி வர்த்திக்கிற
நமக்கு	நம் திறத்தில் (பாதிக்கும் விஷயத்தில்)	குறுங்குடிக்கே என்னைஉய்த்திடுமின்.	

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (திண்டிமிலித்யாதி) முன்புசொன்னவை போலன்றிக்கே தனித்தனியே இவைமுடித்து விடுமாபோலே இராநின்றது. "தண்மலர்த்தென்றலோடன்றி லொன்றி" என்னச்செய்தேயின்னையும் ஜீவித்திருந்தோமிறே. இவை நம்மை வைப்பனவன்றிக்கே இராநின்றன. திண்ணிதாயிருந்துள்ள இமிலுண்டு-கருத்து, அத்தையுடைத்தான வ்ருஷபத்தினுடைய கழுத்தில் மணியும், அவிழ்த்து விடுவாரில்லாமையாலே மணிதானும் திண்ணிதாகலாமிறே. (ஆயன்தீங்குழலோசையும்) ப்ராஹ்மணனுடைய குழலோசைக்குக்கேளாள் காணுமிவள். இடையனுடைய இனிதான குழலோசையும்; அதினுடைய ரஸ்யதை எவ்வளவுண்டு; அவ்வளவும் பாத(ஈங்)கமாமிறே. (தென்றலித்யாதி) தென்றலோடேகூடபெரிய

அ௫.—அஞ்சாம்பாட்டு. (திண்டிமிலித்யாதி) "ஒருமணியோசை என்னுள்ளம் தள்ள" என்றாய்; இதுக்கித்தனை படவேணுமோ? என்றோடே உசாவிக்கொண்டு அதில் நெஞ்சுவையாதே இருக்கவமையு மென்ன; அதொன்றுமேயோ? ஆயன் தீங்குழலோசைக்குச் சொன்னவையெல்லாம் முடியவேணுமென்று வாராநிற்க, நான் எங்ஙனே பொறுக்கும்படி என்கிறாளென்று ஸங்கதி.

இவையாவன தீங்குழலோசையோடே கூடினபடியாலே பண்டையவல்ல; ஸத்தாஹாநியைப் பண்ணுமென்று கருத்து. முன்பு சொன்னவவை இத்தனை பாதிக்கவில்லையே என்கைக்கு நியாமக மென்னென்ன (திண்டிமிலித்யாதி). "திண்" என்றது-மணி என்றதுக்கு விசேஷணமாக விவக்ஷித்து அதன் திண்மையை இவளறிந்தபடி யென்னென்ன வருளுகிறார் (அவிழ்த்

கோட்பாட்டையுடைத்தாய் வருகிறமாலையும். (அந்தியித்யாதி). வழிப்பகையான சத்ரூயிற்று. சத்ருவின்வயிற்றிலே பிறந்தசத்ருவாய், ஸந்த்யைதானே பாதகமாயிருக்கச்செய்தே அதிலே ஸந்த்யை தான் என்னுடைய சத்ருநிரஸநத்துக்கு ஒருபிள்ளை வேணுமென்று பெற்றாற்போலே யிருக்கை. ராவணன் இந்த்ரஜித்தைப் பெற்றாற்போலே.

(பண்டையவல்லவிவை நமக்கு) அவனோடு ஸம்ஶ்லேஷிப்பதற்கு முன்புதானே பாத(ஈ)கமென்னும் வ்யுத்பத்தியில்லை. ஸம்ஶ்லேஷத்தில்தானே அநுகூலமாயிருக்கும். முன்புத்தை பாதகபதார்த்தங்களின் அளவாயிருக்கிறதில்லை யென்னுதல். (பாவியேன்) கலந்தபோதோடு பிரிந்தபோதோடு வாசியற ஆறியிருக்கலாம் விஷயமன்றிக்கே பிரிந்து ஆற்றவொண்ணாதகுணாதிக விஷயத்தோடே கலக்கும்படியான மஹாபாபத்தைப் பண்ணினேன். (ஆவியை வாட்டம் செய்யும்) தொட்டார்மேலே தோஷமாயிருக்கிற ப்ராணனை முடிக்கப் பாராநின்றது. (கொண்டலித்யாதி). இவை பாதகமாம்படி அவன் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற தேசத்தேறக் கொடுபோய்ப் பொகடுங்கோள். கொண்டல்போலேயும் நீலமணியினுடைய நிறம்போலேயுமிருக்கிற நிறத்தையுடையனானவன் வர்த்திக்கிற தேசத்திலே கொடுபோய்ப் பொகடுங்கோள். ...., ... (ரு)

மூ,—

எல்லியும்நன்பகலு மிருந்தேயேசிலுமேசுக வேந்திழையார்
நல்லரவர்திறம்நாமறியோம் நாண்மடமச்சம் நமக்கிங்கில்லை
வல்லனசொல்லிமகிழ்வரேலும் மாமணிவண்ணரைநாம் மறவோம்
கொல்லைவளரிளமுல்லைபுல்கு குறுங்குடிக்கே யென்னையுய்த்திடுமின்.

தித்யாதி). "ஓர்" என்றதின் கருத்து. (கோட்பாட்டை)என்றது; கட்டளைப் பாடென்றபடி. (வழிப்பகை)- ஸந்தாநமாக வரும்பகை.

"பண்டைய" என்றதுக்கு முன்புள்ளவை என்று சப்தார்த்தம்; அதுதானும் ஸம்ஶ்லேஷகாலத்தில் அவையென்றும் விஶ்லேஷகாலத்திலே தானே பூர்வத்திலுள்ளவை என்றும்இரண்டு வகையாக வருளுகிறார் (அவனோடித்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே). குணாதிகவிஷயமென்றது-கொண்டல் மணிநிற வண்ணன் என்றத்தைப்பற்றி.

பதம்.	உரை.
எல்லியும்	நல்லராத்ரியிலும்
நன்பகலும்	நல்லபகலிலும்
இருந்தே	(அவர்கள்) இருந்துகொ
ஏசிலும்ஏசுக	பழிசொல்லிலும்[ண்டு, சொல்லுகிறார்கள்;
ஏந்திழையார்	ஆபரணங்களணிந்திருக்கிற அவர்கள்
நல்லர்	விலக்ஷணைகளன்றோ?
அவர்திறம்	அவர்களுடைய திறமையை
நாம்அறியோம்	நாம் அறிகிறிலோம்;
நமக்கு	நமக்கு [(ஆனால்)
நாண்	வெட்கமும்
மடம்	அஜ்ஞதையும்,
அச்சம்	பயமும்
இங்கு இல்லை	இவ்விடத்தில் இல்லை; (அவர்கள்)
வல்லன	வாய்போருமளவும்
சொல்லி	சொல்லி
மகிழ்வரேலும்	சிரித்தார்களாகிலும்
நாம்	நாம்
மாமணிவண்ணரை	ச்லாக்யமான மணி போன்ற வடிவையுடைய எம்பெருமா
மறவோம்	மறக்கமாட்டோம் [னை
கொல்லை	தோட்டங்களிலே
வளர்	வளராநின்ற
இளமுல்லை	இளமையான முல்லை புஷ்பங்களால்
புல்கு	வ்யாப்தமான

குறுங்குடிக்கே என்னை உய்த்திடுமின்.

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (எல்லியும் நன்பகலுமிருந்து) நல்ல எல்லியும் நல்லபகலுமாயிற்று, அவனோட்டைக் கலவிக்கு உறுப்பான காலத்தோடு அவனைஸ்மரிக்கைக்கு உறுப்பான காலத்தோடு வாசியற இரண்டுபோதுமிருந்து. பழிசொல்லிலும் சொல்லுக, அணைத்துப் போக்குங்காலத்தோடு நினைத்துப் போக்குங்காலத்தோடு வாசியற இப்ப்ராவண்யந்தன்னையே பழியாக்கிச்சொல்லிலும் சொல்

அ௫.—ஆறும்பாட்டு. (எல்லியுமித்யாதி) "பாவியேனாவியை வாட்டம் செய்யும்" என்று நின்றாய்; உன்னை அங்கே கொடுபோகையில் "இவளுக்கு ஸ்த்ரீத்வத்துக்கு ஏகாந்தமான தர்மங்கள் ஒன்றுமில்லை" என்றிப்படி ஏசினால், அவனும் இப்பழி கேட்டு முகம்மாறவைக்கில் செய்வதென்னென்னில்; அவர்கள் ஏச்சால் நமக்கென்? அவன் வர்த்திக்கிற தேசத்தில் போன நமக்கு ஸ்த்ரீத்வம் குறைவற்றிருக்குமென்று ஸங்கதி.

எல்லிக்கும் பகலுக்கும் நன்மை ஏதென்ன வருளுகிறார் (அவனோட்டையித்யாதி). பழிசொல்லிலும் சொல்லுகவென்னக் கூடுமோ? இதுக்குக் கருத்தென்னென்ன (அணைத்தித்யாதி), பிரிவுண்டாயிருக்க, நினைக்கைக்கு

லுக. அல்லாதாரிழவை அநுஸந்தித்தவாறே ஸ்மரிக்கைக்கு உறுப்பானது தானே பேறாய்த் தோற்றுமே. பிரிந்தபோதுதானே (க) "கங்குலும் பகலும் கண்டுயிலறியாள்" என்று இழவுக்குடலாயிருக்குமிறே. (ஏந்திழையார் நல்லர்) அவர்கள் விலக்ஷணைகளன்றோ? ஆபரணங்களைச் சுமந்து கொண்டிருக்க வல்லவர்கள் என்சொல்லாதார். (அவர் திறம் நாமறியோம்) நம் இடையாட்டம் அவர்கள்அறியுமன்றிறே, அவர்களிடையாட்டம்நாமறிவது. அறியாதொழிகிறதுக்குஹேதுவென்னென்னில்; (நாணித்யாதி). நம்முடைமை நம்கையதாகிலன்றோநமக்குஸ்மரிக்கலாவது; அவர்களுக்கு ஸ்த்ரீத்வாதிகள் குறியழியாதிருக்கையாலே சொல்லலாம்; நம்முடைய ஸ்த்ரீத்வாதிகள் நம்கையிலில்லை. (இங்கில்லை) அவைபோனவங்கே காணில் காணுமித்தனை.

(வல்லனசொல்லி மகிழ்வரேலும்) வாயால் போந்தத்தைச் சொல்லிச் சிரித்தார்களாகிலும், "ஸ்த்ரீத்வாதிகளைக் காற்கடைகொண்டாள்; அவனைமறந்திலள்" என்றாப்போலே சிலவற்றைச்சொல்லிச்சொல்லிச் சிரித்தார்களேயாகிலும். (மாமணிவண்ணரை நாம் மறவோம்) அவர்கள் நம்முடைய ஸ்ம்ருதிக்கு உத்போதகரானார்களாமித்தனை. மறப்பு நம்கையிலே கிடக்கும்படியோ? அவன் வடிவுபடைத்தது. (கொல்லையித்யாதி) மறவாமை தேட்டமாம்தேசத்தைவிட்டு அவனை

உறுப்பான மாத்ரத்தாலே நன்மை பகலுக்குச் சொல்லக்கூடுமோ வென்ன வருளுகிறார் (அல்லாதாரித்யாதி). (அல்லாதார்) நாயகனைப் பிரிந்து அவனை நினையாதார். இப்படி நினைவு மாத்ரத்தைக் கொண்டு நன்மையை ஸாதிக்க வேணுமோ? பகல் ஆச்வாஸகரமாகையாலே நல்லதென்னலாமே என்ன; அங்ஙனே சொல்லவொண்ணாது; இப்பெண்பிள்ளையின் ப்ராவண்யம்மிக்குக் குறைதல் வருமென்று ஸம்வாதம் காட்டுகிறார் (பிரிந்தவித்யாதி), (ஸ்மரிக்கலாவது) என்றது-நாயகனை ஸ்மரித்துக்கொண்டு தரித்திருக்கலாவதென்றபடி. இத்தால் அவர்கள் ஸ்மரித்துக்கொண்டு எப்படியிருக்கிறார்களோ? தெரிந்ததில்லை என்கை. "நமக்கு" என்றதுக்கு வ்யாவர்த்த்யமருளுகிறார் (அவர்களுக்கித்யாதி).

அவர் திறம் நாம் அறியாதாப்பொலே அவர்களும் நம்திறமறியார்களிறே. ஏசும்படி என்னென்னும் ப்ரச்நத்திலே வல்லன சொல்லி என்கிறாளென்று விவக்ஷித்துத் தாத்பர்யம் (வாயாலித்யாதி).

(க) தி-வாய்-ஏ-உ-க.

க் கண்கண்டு அநுபவிக்கலாம் தேசத்திலே கொடுபோய்ப் பொக டுங்கள். கொடிக்குத் தரைகிடைகிடக்க வேண்டாதே கொள்கொம் பிலே படரலாம் தேசத்திலே. .... (சு)

மூ.—

செங்கணெடிய கரியமேனித்தேவரொருவரிங்கே புகுந்தென்
அங்கமெலியவளைகழலஆது கொலோவென்று சொன்னபின்னை
ஐங்கணைவில்லிதன்னாண்மையென்னோடாடு மதனையறியமாட்டேன்
கொங்கலர்தண்பணைசூழ்புறவில் குறுங்குடிக்கே யென்னையுய்த்திடுமின்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நெடிய	நீண்ட (விசாலமான)	சொன்னபின்னை	சொன்னபின்பு
செம்கண்	சிவந்த திருக்கண்களை	ஐங்கணைவில்லி	ஐந்து பாணங்களையுடைய மந்மதன்
கரிய	கறுத்த [யுடையராய்	தன் ஆண்மை	தன்னுடைய ஸாமர்த்தியத்தை
மேனி	திருமேனியையுடையராய்,	என்னோடு	என் திறத்தில்
தேவர்	ஸ்வாமியுமான	ஆடுமதனை	நடையாடுவிப்பதை
ஒருவர்	ஒரு எம்பெருமான்	அறியமாட்டேன்	அறிகிறிலேன்;
இங்கே	இவ்விடம்	கொங்கு	தேனை [ள
புகுந்து	ப்ரவேசித்து	அலர்	புறப்படவிடாநின்றுள்
என்	என்னுடைய	தண்	குளிர்ந்து ஶ்ரமஹரமா
அங்கம்	ஶரீரமானது	பணை	ஶாகைகளால் [ன
மெலிய	க்ருஶமாம்படியாகவும்,	சூழ்	சூழப்பட்ட
வளை	வளைகள்	புறவில்	பர்யந்தங்களையுடைய
கழல	கழலும்படியாகவும்	குறுங்குடிக்கே என்னை உய்த்திடுமின்	
ஆதுகொலோ என்று	அதுவன்றோ? (பிரியேன்) என்று		

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (செங்கணெடியகரியமேனி) கண்ணொரு

அநு.—ஏழாம்பாட்டு. (செங்கணித்யாதி) "மாயணிவண்ணரை நாம்மற வோம்" என்றாநின்றாய்; அவர் அப்படிவந்து கலந்தபடி எங்ஙனே;பிரிவுவந்த வழி என்; அத்தால் உனக்கு நலிவு வரப்ரஸக்தி யென்னென்ன அவற்றைச் சொல்லுகிறாளென்று ஸங்கதி.

"நெடிய செங்கண், நெடியகரியமேனி" என்றந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றி முக்துறக்கண்ணைச் சொன்னத்தால் பலிதமருளுகிறார் (கண்ணித்யாதி).

தலையும் வடிவெல்லாம் ஒருதலையுமானால் பின்னையும் கண்ணழகே விஞ்சியிருக்குமாயிற்று. அகவாயில் வாத்ஸல்யம் தோற்றும்; பார்க்கிற பார்வைக்கு ஓரவதியில்லை. (கரியமேனி) அக்கண்ணில் குளிர்ச்சிக்குத் தப்பினாலும் தப்பவொண்ணாதாயிற்று வடிவில் குளிர்ச்சிக்கு. (தேவர்) கண்ணழகும் வடிவழகும் பேசித்தலைக்கட்டினாலும், மேன்மை பேச்சுக்கு நிலமல்லவாயிற்று. (ஒருவர்) தேவர் என்றால் ஜாதியில் போகாது, அவ்வ்யக்தியொன்றிலேயும் கிடக்குமத்தனை. (இங்கேபுகுந்து) வடிவழகும் மேன்மையும் கரைபுரண்டால் தாமிருந்த விடத்தே நாம் செல்லவிருக்கையிறே அடுப்பது. அவை தம்மதானவோபாதி தாழ்வுசெய்கையும் தம்மதாயிருக்குமாயிற்று. என்றும்அவ்வஸ்துவைப்பெறுவார் பெறுவது, தாம்தாம் ஓரடியிட்டன்றிக்கே அத்தலையாலே வரவாயிற்று. (என்னித்யாதி) வந்தபின்பு கலவியுண்டாக நினைத்திருக்கிறிலள். பிரிவுக்கு உறுப்பாகச்சொன்ன வார்த்தையே யாயிற்று இவள் நெஞ்சில் பட்டுக்கிடக்கிறது.

(அங்கமெலியவளைகழல) ஒன்று சொன்னாராயிற்று. பிரிவை ப்ரஸங்கித்தாராக இவை தன்னடையே போய்க்கொடுநின்றது. (ஆதுகொலோ) பிரியேனென்கிறபாசுரத்தாலே பிரிவைஉணர்த்தினாயிற்று, வ்யதிரேகத்தாலே அறிந்துகொள்ளுகிறாளென்று. இவர் "பிரியேன்" என்கிற பாசுரத்தாலேயாகிலும் சொன்னார்; அதுவும்

நெடுமை செம்மையிலும் கருமையிலும் அந்வயித்து, அத்தால் வாத்ஸல்யாதிசயமும், க்ருபாதிசயமும் தோற்றுகிறதென்று அர்த்தாந்தரம் (அகவாயித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). "தேவர்" என்றத்தாலே நிருபாதிக தேவத்வம் அந்யத்ர இல்லை என்கிற தென்றருளுகிறார் (தேவரென்றாலித்யாதி).(ஒன்றிலேயும் கிடக்கும்) என்றது-ஒன்றிலேதானே கிடக்குமென்கை. அவன் தாழ்வு செய்யும்படி வருகைக்கு இத்தலையில் ஏதேனுமுண்டோ வென்ன வருளுகிறார் (என்றுமித்யாதி). இப்படி குணாதிகனானவனைப் புகுந்தது அங்கம் மெலிகைக்கும் வளைகழலுகைக்கும் ஹேதுவாமோவென்ன வருளுகிறார் (வந்தவித்யாதி).

குணாதிகன் ஒன்று சொன்னால் அது தான் இவையாகப்போவா னென்னென்ன (பிரிவையித்யாதி). அவன் குணாதிகனானாலும் பிரிவின் கொடுமை இப்படி பண்ணுமென்று கருத்து. "ஆதுகொலோ" என்று பிரிவின் கொடுமையைப் பற்றச் சொன்னபடி. ... ... (எ)

வாய்கொண்டு சொல்லமாட்டாமை "ஆது கொலோ" என்கிறாளா யிற்று இவள். (ஐங்கணை) அவன் பிரிவை உணர்த்தினன்; காமன்சர வர்ஷமாக வர்ஷிக்கத் துடங்கினன். "வீரபத்நி" என்று பாரார்தே நலியாநின்றான். அவன் கைவிட்டமை அறிந்தானாகவேணும். (கொங்கலரித்யாதி) அவன்கையில் அம்புதானே தா(ஞ)ரகமான தேசத்திலே கொடுபோய்ப் பொகடப்பாருங்கோள். அவனோடே கூடின வாறே பூக்கொய்கையும் ஜலக்ரீடை பண்ணுவதுமாய் தா(ஞ)ரகமாமிறே. .... (எ)

மூ;—

கேவலமன்றுகடலிேனாசை கேண்மின்களாயன்கையாம்பல்வந்தென்
ஆவியளவுமணைந்துநிற்கு மன்றியுமைந்துகணை தெரிந்திட்டு
ஏவலங்காட்டி யிவனொருவ னிப்படியேபுகுந்தெய்திடாமுன் [மின்
கோவலர்கூத்தன் குறிப்பறிந்துகுறுங்குடிக்கே யென்னையுய்த்திடு

பதம்.	உரை.
கடலின்	ஸமுத்ரத்தினுடைய
ஓசை	இரைச்சலானது
கேவலமன்று	ஸாமாந்யமன்று;
கேண்மின்கள்	கேளுங்கோள்;
ஆயன்	க்ருஷ்ணனுடைய
கை	திருக்கையிலிருக்கிற
ஆம்பல்	குழலோசையானது
வந்து	இங்கே வந்து
என்	என்னுடைய [க
ஆவியளவும்	ப்ராணனளவும்(முடிக்
அணைந்துநிற்கும்	கிட்டிநில்லா நின்றது;
அன்றியும்	அதற்கு மேலும்
இவன் ஒருவன்	அத்விதீயனான இந்த மந்மதன்

பதம்.	உரை.
ஐந்துகணை	ஐந்து பாணங்களை
தெரிந்துஇட்டு	(இவளைமுடிக்கும்என்று) தெரிந்துகொண்டு
ஏவலம்	எய்யவல்லஸாமர்த்யத்
காட்டி	காண்பித்து [தை
இப்படியே	இப்படிக்கே
புகுந்து	என்மேல் ப்ரவேசித்து
எய்திடாமுன்	அம்புகளை எறிவதற்கு முன்னமே
கோவலர்	கோபாலர்களை
கூத்தன்	சேஷ்டிதத்தால் வசீகரி [ந்த
குறிப்புஅறிந்து	திருவுள்ளத்தை அறி
குறுங்குடிக்கே	என்னை உய்த்திடுமின்.

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (கேவலமித்யாதி) பிரியேன் என்று சொல்லிப் பிரிந்து வாராதிருந்தால் அவனுக்கே அநுராகமில்லையாய் விட்டதே? அவனுக்கு அநுராகம் பிறந்தவனாகவருமளவும் ஆறியிருக்கவேணும்; அதில்லாவிடில் அங்கு போனாலும் ப்ரயோஜநமில்லையே என்னும் ப்ரஶ்நத்திலே சொல்லுகிறு

அவ;—எட்டாம்பாட்டு. (கேவலமித்யாதி) பந்துக்களை நோக்கிச் சொல்லுகிற வார்த்தையிறே. க்ரமப்ராப்தி பார்த்து ஆறியிருக்கலாம்படி அன்று-இங்கோடுகிறதசை; இனி அங்கேபோய்ப் புக்காலும் அவன்றன்னாலே பேறுமன்றுஎனக்குப்ரயோஜநமுள்ளது. அதில் அவன் கருத்தறிந்தபடியையு மறிந்து கார்யம் செய்யப் பாருங்கோள்; உனக்குக்ரமப்ராப்தி பார்த்து ஆறியிருக்கவொண்ணாமைக்கு இப்போது வந்ததென்னென்ன;

வ்யா;—(கேவலமன்று கடலிறைசை) இக்கடலோசைக்குஓரடியுண்டு. மஹாராஜர் பெருமாளை அண்டைகொண்டு வந்து அறைகூறினபோதுபோலே இராநின்றது. பெருமாள் கையும் வில்லுமாய்க் கொண்டு கடக்கநிற்க, அவரைப் பற்றிச் சென்று அறைகூறினரிறே. (க) [ததநாதேநமஹதா நிர்ஜகாம - ததநாதேந மஹதா நிர்ஜகாம] முன்பு பலகாலும் நம்வாசலிலேவந்து அறைகூறக்கண்டறிவோம்; இப்போது அங்ஙனன்றிக்கே இவன்மிடற்றோசையில் தசைபிறந்தபடியால் இதுக்கு ஓரடியுண்டாகவேணும். ப்ரபலனாயிருப்பானொருவனைப்பற்றி வந்தானாகவேணும். [நிர்ஜகாம-நிர்ஜகாம] முன்புபோலே புறப்பட்டுத் தரையிலே கைமோதிப்போகாதே இவனும் இவனடியாக வந்தவனும் இலக்குப்போருமாகில் புறப்பட்டுப் போரப் பார்ப்போமென்று புறப்பட்டான். அடியுண்டென்றறிந்தானாகில், பின்னைப் புறப்படுவானென்னென்னில்; [ஹ்ரீமத:-ஹ்ரீமவர:]எதிரிகள்ஜீவித்திருக்க உஜ்ஜீவித்திருந்தவனல்லாமையாலே.அன்றிக்கே, வெறுமிக் கடலோசையனளவே அன்று. இன்னமும் பாதகவர்க்கத்துக்கு ஓரவதியில்லையென்னுதல்.(கேண்மின்கள்)பிரிவென்று

ளென்று ஸங்கதி திருவுள்ளம் பற்றியருளிச்செய்கிறார் (பந்துக்களையித்யாதி). (இறே) என்ற வநந்தரம் இப்பாட்டென்றுசேஷம். (நோக்கி) என்றது-அநுவிதாநம்பண்ணியென்கை. (பாருங்கோள்) என்றவநந்தரம் "என்று சொல்லி" என்று சேஷம்.

(ஓரடியுண்டு) என்றதுக்கு-நாயகன் வரவிட்டானென்று கருத்து. அவர் அப்படி அடியுண்டாய்அறைகூறுகையுண்டோவென்ன; (பெருமாளித்யாதி). "ஜகர்ம" என்னாதே "நிர்ஜகாம" என்றத்தாலே பலிதம் (முன்பித்யாதி). (தரையிலே கையைமோதி) என்றது - எதிரிலக்ஷயம் போராமையாலே யுத்த கண்டூதி தீரமோதி என்கை. கடலோசை அவர்களுக்கும் செவிப்படாதோ?

(க) ரா-யா-க-கூஅ.

ஒன்றுண்டு என்றும் இவர்கள் நெஞ்சிலே பட்டுப்பிரிந்தால் பதார்த்தங்களுமெல்லாம் பாத (ஃ)சமாமென்று அறிவர்களென்றிருக்கிறாள். இடையன்கையில் குழலானது வந்து என்மர்மத்தளவும் கிட்டி நில்லா நின்றது.

(அன்றியுமித்யாதி) அதுக்குமேலே "இவள், குழலோசைக்கு முடிந்தாளாக வொண்ணாது; என்கையிலம்பாலே முடிந்தாளாக வேணும்" என்று பார்த்து "ஸ்த்ரீவதமன்றோ? பண்ணக்கடவதன்று" என்று பார்த்துப் பிற்காலிக்குமவையன்றிக்கே நிர்தயமாக முடிப்பன சிலவம்புகளைத் தெரிந்து. ராவணவதத்துக்குத் தெரிந்துவைத்தன சிலவம்புகள் போலேயாயிற்று. (ஏவலங்காட்டி) தான்எய்யவல்ல மிடுக்கை என்னோடேகாட்டி. (இவனொருவன்) ஸ்த்ரீவதம் பண்ணுமிடத்தில் இவனை எண்ணினால் பின்னை எண்ணுகைக்கு ஆளில்லாதபடி யிருக்குமவனாயிற்று. (இப்படியே புகுந்தெய்திடாமுன்) இதுக்கு இட்டுச்சொல்லலாவது ஒருபாசுரமில்லை. புண்ணறைகளைக் காட்டுமித்தனை. (கோவலரித்யாதி) (க)"பும்ஸாம்த்ருஷ்டி சித்தாபஹாரிணம்- பும்ஸாம்த்ருஷ்டி சித்தாபஹாரிணம்" என்கிறபடியே தன்னோடொத்த பருவத்துப்பிள்ளைகளை மநோஹாரி சேஷ்டிதத்தாலே எழுதிக்கொண்டிருக்குமவனாயிற்று. வன்னெஞ்சர்படுகிறபாடு இதுவானால் அபலைகளுக்குச் சொல்லவேண்டாவிறே. (குறிப்பறிந்து) அவன் திருவுள்ளக்கருத்தறிந்து என்னை அங்கே கொடுபோய்ப் பொகடப்பாருங்கோள்; அவன் வேணுமென்றிருந்தானாகில் அங்கே கொடுபோய்ப்பொகடுவது; வேண்டாவென்றிருந்தானாகில் இங்கே கிடந்து முடிந்துபோக. .... (அ)

மூ:— [கின்றுதாறும்
சோத்தெனநின்று தொழவிரங்கான் தொன்னலங்கொண்டெனக்
போர்ப்பதோர்பொற்படந்தந்துபோனான் போயினவூரறியேனென்கொங்கை
மூத்திடுகின்றன மற்றவன்றன் மொய்யகலமணையாதுவாளா [மின்
கூத்தனிமையவர்கோன் விரும்புங்குறுங்குடிக்கேயென்னையுய்த்திடு

"கேண்மின்கள்" என்பானேன்னென்ன வருளுகிறார் (பிரிவித்யாதி).

"கோவலர் கூத்தன்" என்று விசேஷித்ததுக்கு ப்ரக்ருதோபயோகம் காட்டுகிறார் (வன்னெஞ்சரித்யாதி). ... ... (அ)

(க) ரா-அ-ரு-உக.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சோத்து என நின்று	"சோத்தம்" என்று தாழ்ந்தார் சொல்வதைச் சொல்லி மாறாதே நின்று	அடியேன்	அறிகிறிலேன்;
		மற்று	மேலும்
		என்	என்னுடைய
	[ம்	கொங்கை	ஸ்தநங்கள்
தொழ	அஞ்சலிபண்ணினாலு	அவன்றன்	அவனுடைய
இரங்கான்	இரங்குகிறிலன்;	மொய்	ஸ்ப்ருஹணீயமான
தொல்நலம் கொண்டு	பழைமையான ஸ்த்ரீத்வாதிகளைக் கைக்கொண்டு	அகலம்	திருமார்பை
		அணையாது	ஆலிங்கநம் செய்யப்பெறாதே
எனக்கு	எனக்கு	வாளா	வீணாய்
இன்றுதாறும்	இன்றுவரையில் வர	மூத்துஇடுகின்றன	முதிர்ந்துவிடுகின்றன;
போர்ப்பது	போர்க்கைக்கு		
ஓர்பொன்படம்	ஒருபொன்னின் வஸ்த்ரத்தை (தருவானைப்போல் வைவர்ண்யத்தை)	கூத்தன்	மநோஹாரி சேஷ்டிதமுடையனாய்
		இமையவர்கோன்	நித்யஸூரிகளுக்குத் தலைவனான எம்பெருமான்
தந்துபோனான்	கொடுத்துப்போனான்;		
போயின	அவன்போன	விரும்பும்	விரும்பிவர்த்திக்கிற
ஊர்	திவ்யதேசத்தையும்	குறுங்குடிக்கே என்னைஉய்த்திடுமின்.	

வ்யா;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (சோத்தெனநின்று தொழவிரங்கான்) அஞ்ஜலி பண்ணுமவர்கள் அதுக்கு அநுரூபமாகத் தாழச் சொல்லுவதொரு சப்தவிசேஷமாயிற்று. "சோத்தம்" என்று

அந.—ஒன்பதாம் பாட்டு. (சோத்தெனவித்யாதி) கடலோசையானது நாயகனை அண்டைகொண்டு மிகவும் பாதியாநின்ற தென்னநின்றாய்; அவனப்படி பாதிக்கிறானென்கைக்கு க்ருபையின்றிக்கே இருக்குமோவென்ன; மிகவும் அது அங்ஙனே என்றதுக்கு ஹேதுவைச் சொல்லுகிறானென்று ஸங்கதி. ... ...

"சோத்தம்" என்று கடைக்குறைத்தலாய் "சோத்து" என்று கிடக்கிறதாய் அதுக்கர்த்தம் (அஞ்சலியித்யாதி). "என" - என்னவென்றாய், அதினா

வாயாலே அநுகூலபாஷணத்தைப்பண்ணி மாருதேநின்று அஞ்ஜலி பண்ணிஞல், அதுக்கு இரங்குகையாகிற ஸ்வபாவம் அவனுக்குவாஸனையோடேபோயிற்று. அதுஎங்ஙனே அறிந்தபடியென்னில்; (தொன்னலமித்யாதி) பிறந்தவன்று தொடங்கி உண்டான என்னுடைய ஸ்த்ரீத்வாதிகளைக்கொண்டு தன்னை நான் பிரிந்தவன்று தொடங்கி, இன்றளவும் வரப், போர்க்கைக்கு ஒருபொன்னின் பிடாத்தைத் தருவாரைப்போலே வைவர்ண்யத்தைத் தந்துபோனன். இத்தலையிலுள்ள தடைய ஸர்வஸ்வாபஹாரம்பண்ணி நமக்கு ஸர்வஸ்வதாநம்பண்ணுவாரைப்போலே வைவர்ண்யத்தைத் தந்துபோனன். போனனாகிலும் ஆறியிருக்கலாமிறேபோனவூரைச்சொல்லிப்போனனாகில்; அவன் சொல்லிப்போகாமையில்லை. இவள் குறிக்கொள்ளமாட்டாமை இழந்தாளித்தனையிறே. அறியாயாகில் மேல் இனிச்செய்ய நினைக்கிறதென்னென்ன; இங்கிருந்தநாள் அவன்வாய் வெருவும்படி அறிந்திருப்புதோமே, அத்தேசத்திலே என்னைக் கொடுபோய்ப் பொகடப்பாருங்கோள். இங்ஙன் ஆராய்ந்துகொண்டு அவ்விடம் தேடிப்போகவேண்டுகிறதென்? இங்கே தரித்திருந்தாலோவென்ன;

(கொங்கை மூத்திடுகின்றன) இங்கே இருக்கலாம்படியாயோ இவை இருக்கிறது. (கொங்கைமூத்திடுகின்றன) அவனும்வந்து அணையவும்பெற்ருலும், கழிந்தபருவத்தைமீட்கவொண்ணுதே? காணக்காணச் செவ்வியழியாநின்றதாயிற்று. (க) "న మే దుఃఖం - நமே துஃக்கம், వయోఽస్య హ్యతివర్తతే - வயோஸ்யாஹ்யதிவர்த்ததே" என்னுமாபோலே, அவனுடைய ஸ்ப்ருஹணீயமான மார்வோடே அணையப்பெருதே வ்யர்த்தமேஇருந்துசெவ்வியழியாநின்றதாயிற்று. (உ) [முன்னிருந்து மூக்கின்று] என்னக்கடவதிறே. கண்ணுக்கு இலக்கா

த்தம் (வாயாலே இத்யாதி). "இன்று தாறும்" என்றதினர்த்தம் (இன்றளவும்வர) என்றது. ஓர் என்றத்தின் தாத்பர்யம் (இத்தலையித்யாதி). "போயின வூர் அறியேன்" என்னக்கூடுமோ (ந)"செருந்திப்பொழிலினூடே புனலரங்கமென்று போயினரே" என்றுப்போலே சொல்லிப்போக ஸம்பாவனையுண்டே யென்ன (அவனித்யாதி). "விரும்பும் குறுங்குடி" என்றத்தை யருளுகிறர் (இங்கித்யாதி).

எடுத்த ஸம்வாதத்துக்குத் தாத்பர்யம் (கண்ணுக்கித்யாதி). ... (சு)

(க) ரா-யு-ரு-ரு. (உ) பெ-தி-ம-கஉ. (ந) திருநெ-உரு.

யிருந்து காணக்காணக் செவ்வியழியாநின்றதாயிற்று. (கூத்தனித்யாதி) (க)"கோவலர்கூத்தன்" என்றபடியிறே. *இனவாயர் தலைவனைவதுக்குமேலே, * இனத்தேவர் தலைவனைவன் விரும்பி வர்த்திக்கிறதேசத்தில் கொடுபோய்ப் பொகடப்பாருங்கள். தன்னுடைய மநோஹர சேஷ்டிதத்தாலே நித்யஸூரிகளைத் தோற்பித்துக் கொண்டிருக்கிறவன் விரும்பிவர்த்திக்கிற திருக்குறுங்குடியிலே.

மூ;—

செற்றவன்தென்னிலங்கைமலங்கத் தேவபிரான் திருமாமகளைப்
பெற்றுமென்நெஞ்சகம் கோயில்கொண்ட பேரருளாளன் பெருமை
கற்றவன்காமருசீர்க்கலியன் கண்ணகத்தும் மனத்துமகலாக்   [பேச
கொற்றவன்முற்றுலகாளிநின்ற குறுங்குடிக்கே யென்னையுய்த்திடுமின். (க0)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளேசரணம்

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
செற்றவன்	சத்ருவான ராவணனுடைய	சீர்	ஸ்ரீ வைஷ்ணவஸ்ரீயை யுடைய
தென் இலங்கை	தெற்கிலுள்ள லங்கா நகரத்தை	கலியன்	ஆழ்வாருடைய
மலங்க	கலங்கப்பண்ணின	கண்ணகத்தும்	திருக்கண்களிலும்
தேவபிரான்	தேவாதிபனாய்,	மனத்தும்	ஹ்ருதயத்திலும்
திருமாமகளை	பெரியபிராட்டியாரை	அகலா	பிரியாமல்நின்ற
பெற்றும்	அடைந்திருக்கச் செய்தேயும்	கொற்றவன்	ராஜாவான
என்நெஞ்சகம்	என்னுடையமநஸ்ஸை	முற்றுலகு ஆளி	உபயவிபூதிகளுக்கும் ஸ்வாமியானவன்
கோயில்கொண்ட	நித்யவாஸமாய்க் கொண்டருளிய	நின்ற	விரும்பி வர்த்திக்கிற
பேரருளாளன்	பரமக்ருபாளுவுமான எம்பெருமானு[டைய	குறுங்குடிக்கே	திருக்குறுங்குடி என்கிற திவ்யதேசத்தேற
பெருமை	மேன்மையை	என்னை	என்னை
பேசக்கற்றவன்	அருளிச்செய்ய வல்லவராய்	உய்த்திடுமின்	சேர்த்துவிடுங்கள். (க0)
காமரு	ஸ்ப்ருஹணீயமான[		

வ்யா;—பத்தாம்பாட்டு. (செற்றவன் தென்னிலங்கைமலங்க)

அரு;—பத்தாம்பாட்டு. (செற்றவனித்யாதி). "தென்" என்றத்தால்

தேவதைகளுடைய வரங்களாலே அழிக்கவொண்ணாத ஊர், ஒருவர் கூறை எழுவருடுக்கும்படி மூலையடியே நடக்கும்படி பண்ணினவன். (திருமாமகளித்யாதி) ப்ரதாநமஹிஷியிருக்க, ஒருசண்டாள ஸ்த்ரீ கால்கடையிலே ஒதுங்கும் செருக்கனாயிருக்கும் ராஜபுத்ரனைப் போலே (க) "யஸ்யஸாஜநகாத்மஜா - யஸ்யஸாஜநகாத்மஜா" என்கிற படியே - தன்ஸம்பந்தமிட்டுச் சொல்லுவது மேன்மைக்கு உடலாம் படியான அவளிருக்க, என்னுடைய ஹ்ருதயத்தை விரும்பி ஒரு காலும் போவானாயிராநின்றான். (கோயில்கொண்ட) இனி இவள் பக்கல் போவானாயிருக்கிறிலன். அதுக்கடியென்னென்னில்; (பேரருளாளன்) நம்பக்கல்பண்ணின அருளுக்கு அவதியுண்டாகிலிறே மற்றோரிடத்தில்போவது.

(பெருமைபேசக்கற்றவன்) அவ்வருளுக்கு அவனையொழியக் குடியிருப்பில்லாதாப்போலேயாயிற்று, அவனைப் பேசுகையாகிற இதுவும்இவ்வாஶ்ரயத்திலேஒதுங்கினபடி. (உ) "இவள்வாயனகள்". (காமருசீரித்யாதி) கண்டார்க்கு ஸ்ப்ருஹைபண்ணவேண்டும் படியான ஶ்ரீவைஷ்ணவஶ்ரீயை யுடையரான ஆழ்வாருடைய ஸர்வேந்த்ரியங்களுக்கும் தானேவிஷயமாய், அரைக்ஷணமும் அவரை விட்டு அகலகில்லாமையாலே கோவிந்தாபிஷேகம் பண்ணினாப் போலேயிருக்கிற மேன்மையுடையவன். (முற்றுலகாளி) காற்கடை கொள்ளுகைக்கு உபயவிபூதியோகம் என்று ஒன்றுண்டாயிற்று. அவன் வர்த்திக்கிற திருக்குறுங்குடியிலே என்னைக்கொடுபோய்ப் பொகடுங்கள். இதுக்கு வேறொருபலம் சொல்லாவிட்டது-உகந்தருளின தேசப்ராப்திதானே ப(ஃ)லமாயிருக்கையாலே. .... (க0)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி

ஒன்பதாம்பத்து அஞ்சாந்திருமொழி முற்றிற்று.

வந்த ஶ்ரைஷ்ட்யம் (தேவதைகளித்யாதி). "மால்" என்றத்தால் வந்த மஹத்த்வம் (ப்ரதாநமஹிஷியித்யாதி).

பேசுகை இவளிடத்தில் ஒதுங்கினதுக்குஸம்வாதம் (இவளித்யாதி) (க0)

ஜீயர் திருவடிகளேசரணம்.

(க) ரா-ஆ-ந-எ-கஅ. (உ) தி-வாய்-கூ-டுஎ.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஒன்பதாம்பத்து ஆறாந்திருமொழி

அக்கும் ப்ரவேசம்.

வ்யா;—அக்கும்புலியின் ப்ரவேசம்.—கால்நடை தாராதே யிருக்கிற என்னைக் கால்நடைதருவார் அவனிருந்த தேசத்திலே கொடுபோய்ப் பொகடுங்கோளென்கிறார். "திருமாமகளைப்பெற்று மென்னெஞ்சகம் கோயில்கொண்ட பேரருளாளர்" என்று பிராட்டி ஸந்நிதியுண்டாகவு மநுஸந்தித்தார். "தமக்குப் புருஷகாரமாவார் அங்கே உண்டு" என்றநுஸந்தித்தவாறே தமக்கே கால்நடை தருமளா வாய்வந்துவிழுந்தது. அத்தாலே அங்குநிற்கிறவன்றான் சாலசிலவா ஞய், நாம்தான் வருவது எப்போதோ? என்றுதான் முற்பாடனாய் நம் அவஸரம் பார்த்துநிற்பானொருவன்; அநுகூலராயிருக்கும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களையும் போருங்கோளென்று கூட்டிக்கொண்டு தாமே போகப்பார்க்கிறார். .... *

மூ;—அக்கும் புலியினதளுமுடையா ரவரொருவர்
பக்கம்நிற்கநின்ற பண்பரூர்போலும்
தக்கமரத்தின் தாழ்சினையேறித் தாய்வாயில்
கொக்கின்பிள்ளை வெள்ளிறவுண்ணும் குறுங்குடியே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கொக்கின்பிள்ளை	கொக்கினுடைய சிசுவானது	தாய்வாயில்	மாதாவின் வாயிலிருக்கிற
தக்க	(தனக்கு) ஏறத்தகுந்ததான	வெள்ளிற	"வெள்ளிறு" என்னும் மத்ஸ்யத்தை
மரத்தின்	வ்ருக்ஷத்தினுடைய	உண்ணும்	புஜியாநின்றுள்ளதான
தாழ்சினை	தாழ்ந்த கிளையிலே	குறுங்குடியே	திருக்குறுங்குடி யென்கிற திவ்யதேசமானது,
ஏறி	ஏறி [கும்		

அரு.—அக்கும்புலியின் ப்ரவேசம். கீழில் திருமொழியிலே "என்னை உய்த்திடுமின்" என்று பிறர் தம்மைக் கொடுபோய் விடவேண்டும்படி தளர்ந்தவர் இத்திருமொழியிலே "பணிமினெழுமின் தொழுமின்தொண்டீர்காள்" என்று-பிறர்க்கும் அங்கு போகவேணுமென்று உபதேசித்து அவர்களோடே போக ஒருப்படக்கூடுமோ வென்ன (கால்நடை யித்யாதி). (சிலவானுய்) என்றது "பக்கம்நிற்க நின்றபண்பர்" என்றதைப்பற்ற. "வந்துகாண்மின் தொண்டீர்காள்" என்றதைப்பற்றி (அநுகூலராயித்யாதி). ... ... *

அக்கும்	எலும்பையும்	நின்ற	நின்ற
புலியின்	புலியினுடைய		டையக்கோல மு
அதளும்	தோலையும்		ளியிருக்கும் தரு
உடையார்	தரித்தவனுன [வன்	பண்பர்	ஶீலாதிகுணமுடை
அவர்ஒருவர்	ஒராறொரு ருத்ரனுன்		ஞன எம்பெருமா
			னுடைய
பக்கம்	பார்ஶ்வத்தில்	ஊர்போலும்	திவ்யதேசமாயிரா நின்
நிற்க	நிற்கும்படியாக		றது; (௩)

வ்யா;—முதற்பாட்டு. (அக்குமித்யாதி) அவனுக்கு ஆகாதாரில்லை யென்கிறார். ஈஶ்வராபிமானிகளாயிருப்பார்க்கு முகம்கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறவன் அநுகூலராய்ச்சென்று கிட்டுகிற நமக்கு முகம் தரச்சொல்லவேணுமோ? (க) "தொடையொத்த துளபமும் கூடையும் பொலிந்து" என்கிறபடியே அநுகூல சிஂஹத்தோடே வருகையன்றிக்கே, அக்கும் - எலும்பும், புலித்தோலுமுடையராய், மற்றும் எருக்கம்பூ, சாம்பல்என்றுப்போலே நிஷித்த த்ரவ்யங்களுக்கு ஓரவதியில்லையிறே. (அவரொருவர்) அவன் தவிர வொண்ணுமையாலே முகம்கொடுத்தாலும், தமக்கு இதில்ஓர் ஆதரமில்லாமையாலே முகத்தை மாறவைத்துச் சொல்லுகிறார். (பக்கம்நிற்கநின்ற) அவன் ஓரருகே நிற்கநின்ற. அவ்வளவேயன்றியே இன்னமும் தண்ணியராய் வாருங்கோளென்று சிலத்தை யுடையவன் வர்த்திக்கிற ஊர்போலே.

(தக்கவித்யாதி) அங்குநிற்கிற அவன்படி- அங்குத்தை ஸ்தாவர

அரு.—முதற்பாட்டு (அக்குமித்யாதி) கீழ்வாக்ய விவரணம்(ஈஶ்வராபிமானிகளாயித்யாதி). "உடையார்" என்கிற பூஜ்யோக்தியாலே அவருடைய தாபிமானம் ஸூசிதமென்று திருவுள்ளம். அக்கு முதலானவற்றை நிரூபகமாக அருளிச்செய்ததற்குத்தாத்பர்யம்(தொடையொத்தவித்யாதி) "அதளும்" என்ற ச(ஐ)காரத்துக்குக்கருத்து (மற்றுமித்யாதி). தேவதாந்தரத்தில் அநாதரத்தாலே (இதில்) என்றது. "பக்கம்" என்றத்தாலே முன்னேநிற்குமவர்களில் தாழ்ந்தவராக வரவேணுமென்று நின்றபடிதோற்றுகையாலே அருளுகிறார் (அவனோருகேயித்யாதி).

பண்பர்க்கு, தக்க - ஸத்ருஶமான என்று தாத்பர்யமருளுகிறார் (அங்கித்

(க) தி-பள்ளியெ-௧௦.

ங்களுக்குமுண்டாயிற்று. (தக்கமரத்தின்) "ஒருமுள்பற்றையன்றிக்கே, பா(ஈ)லர்க்கும் தவிழ்ந்தேறலாம்படி யிருக்கு மங்குத்தை வ்ருக்ஷங்களின்படி" என்று-பட்டரருளிச் செய்தாராக ப்ரஸித்தமிறே. அன்றிக்கே, மேலே "கொக்கின் பிள்ளை" என்கையாலே தன்னோடு ஸாமஸாம்யத்தையுடைத்தான மரத்திலே என்பாருமுண்டு; "கொக்கு" என்று - மாவுக்கும் பேர். (க) "கொக்கின் பழம் வீழ் கூடலூரே" என்றுண்டாகையாலே; தக்கமரத்தினுடைய தாழ்ந்த பணை தன்னிலே ஏறி. (தாய்வாயித்யாதி) கொக்கின் பிள்ளை தாய்வாயில் வெள்ளிறவை உண்ணநிற்குமாயிற்று. "வெள்ளிறு" என்றொரு மத்ஸ்ய விசேஷம். அதின் வாய்க்கடங்குமது தேடிக்கொடுவந்து கொடுக்குமாயிற்று. முறைகெடாமல் புஜித்துப் போருமாயிற்று. தாய் கொடுவந்து கொடுக்க அதுஜீவித்துப் போருமாயிற்று. ஆக ரக்ஷ்யரக்ஷகபாவம் மாறாதே போரும் தேசமாயிற்று. சிலவாளுயிருக்கிறவன் வர்த்திக்கிற தேசம். அவ்வூரில் மரங்களுக்கும் அவன்படி உண்டென்கிறார். .... (க)

மூ;—துங்காரரவத்திரை வந்துலவத் தொடுகடலுள்
பொங்காரரவில் துயிலும் புநிதரூர்போலும்
செங்காலன்னம்திகழ் தண்பணையில் பெடையோடும்
கொங்கார் கமலத்தலரில் சேரும் குறுங்குடியே. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
செம்	சிவந்த	பெடையோடு	பத்நியுடன்
கால்	கால்களையுடைய	கொங்குஆர்	பரிமளம்நிறைந்த
அன்னம்	ஹம்ஸமானது	கமலத்து அலரில்	தாமரை புஷ்பத்தில்
திகழ்	அழகியதாய்	சேரும்	ஸம்ஶ்லேஷியாநின்
தண்	குளிர்ந்ததான		
பணையில்	நீர்நிலங்களிலே	குறுங்குடியே,	[றுள்ள

யாதி). ஏறத்தக்கமரம் என்றர்த்தாந்தரம் திருவுள்ளம்பற்றி ஸம்வாதமுகேந தாத்பர்யம் (ஒருவித்யாதி). அன்றிக்கே கீழ்ச்சொன்ன ஸாத்ருஶ்யத்துக்கே ஸம்வாதமென்று ஏகார்த்தமாகவுமாம். கொக்குக்குத்தக்க என்று மூன்றாமர்த்தம் (அன்றிக்கே யித்யாதி). முறை கெடாமையை உபபாதிக்கிறார் (தாயித்யாதி). ... ... (க)

(க) குறு-உ-கூ.

துங் காரவம்	ஒக்கத்தையுடைத்தாய், பெரிய ஆரவாரத்தை யுடைத்தாயிருக்	பொங்குஆர்	பெரியகிளர்த்தியை யுடையனுன
திரை	அலேகளானவை [கிற	அரவில்	திருவநந்தாழ்வான் மேலே [ற
வந்து	சிறுதிவலேகளுடன். கிட்டி	துயிலும்	கண்வளர்ந்தருளாநின்
உலவு	ஸ்பர்ஶியாநின்றுள்ள	புனிதர்	சுத்தஸ்வபாவனுனஎம் பெருமானுடைய
தொடுகடல்	ஆழமான ஸமுத்ரத்தி லே	ஊர்போலும்	ஊராயிராநின்றது;

அவ;—இரண்டாம்பாட்டு. திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந் தருளுகிற அழகு எளியர்க்குக் கிட்டவொண்ணுமை யன்றிக்கே ப்ரஹ்மாதிகளுக்குமகப்பட இக்கரையிலே நின்று கூப்பிடவேண்டும் படி ஸர்வாதிகனுயிருக்கிறவன் எல்லார்க்கு மொக்க அநுபவிக்க லாம்படி வர்த்திக்கிற தேசம் திருக்குறுங்குடி யென்கிறுர்.

வ்யா.—(துங்காரரவத்திரை) ஒக்கத்தையுடைத்தாய், பெரிய ஆரவாரத்தை யுடைத்தாயிருக்கிற திரைகளானவை சிறுதிவலேக ளாலே திருவடிகளிலேவந்து துடைகுத்த, ஆழத்தையுடைத்தான கடலிலே பெரிய கிளர்த்தியையுடையனுய், கண்வளர்ந்தருளுகைக் கிடான பரப்பையுடையனுய், மென்மை, குளிர்த்தி முதலானவற் றை யுடையனுன திருவநந்தாழ்வான் மேலே ஜகத்ரக்ஷணசிந்தை பண்ணிக்கண்வளர்ந்தருளுகிற. இதுதான் ஸ்வயம்ப்ரயோஜநார்த்த மாகவன்றிக்கே, ஆஶ்ரிதார்த்தமாகையாலே வந்த சுத்தியையுடைய வன் வர்த்திக்கிற ஊர்போலே. (செங்காலித்யாதி) சிவந்த காலே யுடைத்தான அன்னமானது அழகியதாய் குளிர்ந்த நீர்நிலங்களிலே பரிமளத்தைப் புறப்படவிடா நின்றுள்ள தாமரைப்பூவிலே தன் ஸஹசரத்தோடே நித்யஸம்ஶ்லேஷம்பண்ணி வர்த்தியா நின்றுள்ள திருக்குறுங்குடியே. .... (உ)

அநு.—இரண்டாம்பாட்டு. (துங்காரித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் நின்றநம் பியை அநுபவிக்க அழைத்து, இதில் கிடந்த நம்பியை அநுபவிக்கப்போ வோம் வாருங்கோளென்கிறுளென்று ஸங்கதி.

"தொடு" என்றதினர்த்தம் (ஆழத்தை) என்றது. "புநிதர்" என்றதின் பலிதம் (ஜகத்ரக்ஷண சிந்தையித்யாதி). ... ... (உ)

மூ;—வாழக்கண்டோம் வந்துகாண்மின் தொண்டீர்காள்
கேழல் செங்கண் மாமுகில்வண்ணர் மருவுமூர்
ஏழைச் செங்காலின் துணைநாரைக் கிரைதேடிக்
கூழைப்பார்வைக் கார்வயல்மேயும் குறுங்குடியே. (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தொண்டீர்காள்	பாகவதர்களே!	பார்வை	வீக்ஷணத்தையுடைய நாரைப் பேடையானது
வாழக்கண்டோம்	வாழுகைக்கு வழிபார்த்து வைத்தோம்;	கார்	கறுத்த
வந்துகாண்மின்	வந்துபாருங்கோள்;	வயல்	பயிர்களிலே
ஏழை	ம்ருதுவாய்	மேயும்	மேயாநிற்குமதான குறுங்குடியே,
செம்கால்	சிவந்த காலையுடைத்தாய்	கேழல்	வராஹரூபியாய்
இன்துணை	இனியஸஹாய பூதமான	செம்கண்	சிவந்த திருக்கண்களையுடையராய்
நாரைக்கு	சேவலுக்கு	மாமுகில்	பெரியமேகம்போன்ற
இரை	ஆஹாரத்தை	வண்ணர்	திருமேனியையுடையருமான எம்பெருமான்
தேடி	தேடிக்கொண்டு	மருவும்ஊர்	விரும்பி வர்த்திக்கும் திவ்யதேசம். (௩)
கூழை	க்ருத்ரிமமான		

வ்யா;— மூன்றாம்பாட்டு. (வாழக்கண்டோம்) க்லேசித்து நோவுபடவேண்டாதே நமக்கு வாழுகைக்கு வழிபார்த்து வைத்தோம். (வந்துகாண்மின் தொண்டீர்காள்) கைங்கர்ய ருசியுடைய நீங்கள் கடுக வாருங்கோள். (கேழலித்யாதி) ரக்ஷ்யவர்க்கத்தினுடைய ரக்ஷணத்துக்கு ஏகாந்தமாகக்கைக்கொள்ளும் வடிவொழியத் தனக்கென்னவொருரூபமில்லையாயிற்று. (செங்கண்)(௧)"ಮಹಾವರಾಹಸ್ಫುಟ ಪದ್ಮಲೋಚನಃ- மஹாவராஹஸ்ஸ்புடபத்மலோசநঃ" என்கிறபடியே காணவே தாபமெல்லா மாறும்படியாய்க் குளிர்ந்து, முகில்போலேயிருக்கிற வடிவையுடைய னாயிருக்கிறவன், அவதாரங்கள் போலே

அ௩;—மூன்றாம்பாட்டு. (வாழவித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் கிடந்த நம்பியுடைய அழகைக்கண்டவர் மங்களாஶாஸநபரராய், வாழும்படியைத் திருவுள்ளம்பற்றி, நாமும் அங்கேபோய்ப் பல்லாண்டு பாடுவோம் வாருங்கோளென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

" மருவு மூர் " என்றதுக்கு பா(ஷா)வம் (அவதாரங்களித்யாதி).

(௧) வராஹ-கைபுரிகபா-

திர்த்தம் ப்ரஸாதித்துப் போகாதே நித்யவாஸம் பண்ணுகிறதேசம்.

(ஏழையித்யாதி) ம்ருதுவாய்ச் சிவந்த காலையுடைத்தாய், ஸம்ஶ்லேஷத்தாலே போதுபோக்க வேண்டும்படியிருக்கிற இனிய துணையான சேவலுக்கு ஆமிஷம் தேடி க்ருத்ரிமமான பார்வையையுடைத்தான நாரையானது கருவடைந்த பயிர்களிலே போய் மேயாநிற்குமாயிற்று. பேடையோடே நித்யஸம்ஶ்லேஷத்தாலே இட்டடி பேர்க்கமாட்டாதே கிடந்திடத்தே கிடக்க, பேடையானது கால் நடைதந்து அதுக்கு இரைதேடிப் போகாநிற்குமாயிற்று. அதினுடைய பும்ஸ்த்வம் இத்தலையிலேயாய், இதினுடைய ஸ்த்ரீத்வம்அத்தலையிலேயாய் மாறும்படியாக வாயிற்றுக்கலந்தது. இதுகால் நடைதந்து போனபடிஎங்ஙனே அதுகிடக்கவென்னில்; இதின் காலில் சிவப்பைநினைத்தால் அதுக்குக் கடலோடலாமிறே. தன்னைக் குறித்துத் தோற்றதோல்வியாகையாலே சேவலின் மிடுக்கும் இதின்மேலே வந்தேறுமிறே. .... (ங)

மூ;—சிரமுனைந்துமைந்தும் சிந்தச்சென்றரக்கன்
உரமும்கரமும் துணித்தவுரவோனூர்போலும்
இரவும்பகலுமீன்தேன் முரல மன்றெல்லாம்
குரவின்பூவேதான் மணநாறும்குறுங்குடியே. (ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
இரவும்பகலும்	ராத்ரியும்பகலும்	சிரமுன்ஐந்துமைந்தும்	தலைகள் பத்தும்
தேன்	வண்டானது	சிந்த	சிதறும்படியாக
ஈன்	இனிமையாய்	சென்று	லங்கையில்சென்று
முரல	(மதுபாநமத்தமாய்) பாடா நிற்பதாய்,	அரக்கன்	ராவணனுடைய
மன்றுஎல்லாம்	வெளிநிலயடைய	உரமும்	மார்வையும்
குரவின்	குரவு வ்ருக்ஷத்தின்	கரமும்	கைகளையும்
பூவேதான்	பூக்களுடையவே	துணித்த	சேதித்தவனை
மணம்நாறும்	பரிமளம்ப்ரசுரமாயிராநின்றதுமான	உரவோன்	பலிஷ்டனை எம்பெருமானுடைய
குறுங்குடியே,		ஊர்போலும்	ஊராயிராநின்றது.

சொல்லுக்கிளைத்த நாம் சொல்லும் வழியென்னென்ன (பேடையோடித்யாதி). பேடை இரைதேடக்கூடுமோவென்ன (அதினுடைய வித்யாதி). பேடைக்கு அசக்திவரஹேது வென்னென்ன (தன்னையித்யாதி). (ங)உ

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (சிரமித்யாதி) தலைகள்பத்தும் சிதறும்படியாகச்சென்று அடைமதிள்படுத்திராவணனுடைய நெஞ்சில்திண்மையையும் தோள்மிடுக்கையும்போக்கின ஆண்பிள்ளை வர்த்திக்கிற ஊர்போலே. திவாராத்ரவிபாகமின்றிக்கே எப்போதுமொக்க வண்டுகளானவை மதுபானத்தைப்பண்ணி ஆளத்திவைக்க. (மன்றெல்லாமித்யாதி) வெளிநிலமடையக் குரவின்பூநாற்றமேயாய்க் கிடக்குமாயிற்று. ஸர்வேந்த்ரியங்களுக்கும் விஷயமுள்ளதேசமாயிற்று; ண்டினுடைய த்வநியாலே செவிக்குவிஷயமுண்டாய், புஷ்பகந்த(க்ஷீ) ...லே க்ராணேந்த்ரியத்துக்கு விஷயமுண்டாய், இதுதானும் உபலக்ஷண...யிருக்குமாயிற்று. .... (௪)

மூ;—கவ்வைக்களி... மன்னர்மாளக் கலிமாத்தேர்
ஐவர்க்காயன் றமரி... உய்த்தா னூர்போலும்
மைவைத்திலங்குகண்ணா... ங்கள் மொழியொப்பான்
கொவ்வைக்கனிவாய்க்கிள்ளை பேசுங்குறுங்குடியே. (௫)

உரை.	பதம்.	பதம்.	உரை.
மை வைத்து	அஞ்ஜநத்தாலலங்க்ருதமாய்	கவ்வை	பேரொலியை யுடைத்தான
இலங்கு	ப்ரகாசயாயிராநின்ற	களிற்று	ஆனைகளையுடையரான
கண்ணார்தங்கள்	கண்களையுடைய ஸ்த்ரீகளின்	மன்னர்	ராஜாக்கள்
மொழிஒப்பான்	வார்த்தைபோலே	மாள	முடியும்படியாக
கொவ்வைக்கனி	கோவைப்பழம்போலே சிவந்திருக்கிற	ஐவர்க்காய்	பஞ்சபாண்டவர்களுக்
வாய்	அதரத்தை யுடைத்தான	அன்று	அந்தக்காலத்தில் [கா
கிள்ளை	கிளிகள்	அமரில்	யுத்தத்திலே
பேசும்	பேசாநின்றுள்ள	கலி	த்ருடமான
	குறுங்குடியே,	மாதேர்	பெரியதேரை
		உய்த்தான்	நடத்தினவனான எம்பெருமானுடைய
			ஊர் போலும். (௫)

அநு;—நாலாம்பாட்டு. (சிரமித்யாதி). வாழக்கண்டோமென்றுநின்றீர்; (க) "பாசங்கள் விட்ட பின்னையன்றி யவனவை காண்கொடான்" என்கிறபடியே நம் விரோதி நிவ்ருத்தமாகிலிறே போகலாமென்ன; அவனே விரோதிகளைக் கழிக்கவல்லனென்கிறானென்று ஸங்கதி.

"தேனுண்டு இனிதாக முரல" என்று சப்தார்த்தமாய், அத்தால் பலிதம் (மதுபானத்தைப்பண்ணி ஆளத்திவைக்க) என்று. ... ... (௪)

(க) தி-வாய்-அ-உ-அ.

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (கவ்வை யித்யாதி) கவ்வையை யுடைத்தாய், பெரிய ஆரவாரத்தைபுமுடையதாய், திரள் திரளான ஆனை அணிகளையுடைய ராஜாக்களானவர்கள் முடியும்படியாகப் பெருமிடுக்கை யுடைத்தாய், பார்த்திருந்துள்ள தேரைப்பாண்டவர் களுக்காக யுத்தத்திலே நடத்தினவன் வர்த்திக்கிற ஊர்போலும். " முடிசூடுவார் ஆரோ ? " என்றிருக்குமாயிற்றுத் தாழ்வுசெய்து திரிகைக்கு. (மையித்யாதி) அஞ்ஜநத்தால் அலங்க்ருதமாய், உஜ்ஜ்வலமாகாநின்றுள்ள கண்ணையுடையரான ஸ்த்ரீகளுடைய பேச்சை புத்திபண்ணி அப்படியே நமக்கு வரவேணுமென்று கோவைப்பழம் போலே சிவந்த அதரத்தை யுடைத்தான கிளிகளானவை அவர்கள் பேச்சை அப்ப(ஸ்)ஸியா நின்றுள்ள திருக்குறுங்குடியே. .... (௫)

மூ;—நீநீர்வண்ணமாமலர்கொண்டு விரையேந்தித்
தூநீர்பரவித்தொழுமினெழுமின் தொண்டீர்காள்
மாநீர்வண்ணர் மருவியுறையுமிடம்வானில்
கூநீர்மதியைமாடம் தீண்டுங்குறுங்குடியே. (௬)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தொண்டீர்காள்	கைங்கர்ய ருசியை யுடையவர்களே ?	விரை	பரிமள த்ரவ்யங்களை
தூ நீர்	தூய்மையை யுடைய நீங்கள்,	ஏந்திகொண்டு	தரித்துக்கொண்டு[யும்
தூ	(தூபத்துக்காக) அக்நியையும்	பரவி	(எம்பெருமானை) ஸ்துதித்து
நீர்	(அர்க்ய்யத்துக்காக)தீர்த்தத்தையும்	தொழுமின்	அஞ்ஜலிபண்ணினவர்களாய்,
வண்ணம்	நாநாவர்ணமுடைய	எழுமின்	உஜ்ஜீவிக்கபாருங்கோள்;
மாமலர்	ஶ்லாக்யமானபுஷ்பங்களையும்	வானில்	ஆகாசத்தில்
		கூன் நீர்	வளைவை ஸ்வபாவமாக
		மதியை	சந்த்ரனை [வுடைய
		தீண்டும்	ஸ்பர்ஶிக்கும்படியான

அந.—அஞ்சாம்பாட்டு. (கவ்வையித்யாதி) பிராட்டிக்காக ராவணனை நிரஸித் தானத்தினை; அத்தைக்கொண்டு நம் விரோதியைக் கழிப்பானென்னப்போமோ என்ன; தன்னை ஆச்ரிதர் இட்ட வழக்காகக் கீழே தொழில் செய்தபடி பாருங்கோளென்கிறானென்று ஸங்கதி.

" கவி " என்றதினர்த்தம் (பிக்கை)என்றபடி. தான் * வண்டுவராபதிமன்னனாயிருந்து மன்னர்களுடைய நடுவே சில மன்னர்க்குத் தேர்ப்பாகனுகக் கூடுமோவென்ன; (முடியித்யாதி). ... ... (௫)

மாடம்	க்ருஹங்களையுடைய குறுங்குடியே,	வண்ணர்	வடிவையுடைய வெம்
		மருவி	விரும்பி [பெருமான்
மாநீர்	கடல்போலே (ஶ்ரம ஹரமான)	உறையும்	நித்யவாஸம்பண்ணுகிற
		இடம்	தேசமாயிராநின்றது.

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (தீநீரித்யாதி) தூபதீபங்களுக்கு அக்நி, அர்க்க்யாதிகளுக்கு ஜலம், நாநாவிதமான புஷ்பம்இவற்றோடேகூட கந்த(ᵏ஼)த்ரவ்யமானசந்தநம், இப்படி ஸமாராதநோபகரணங்களைத் தரித்துக்கொண்டு அதிகாரிகளான நீங்கள் அடைவுகெடஎத்தி அஞ்ஜலியைப்பண்ணி உஜ்ஜீவித்துப்போகப் பாருங்கோள். அதிகாரிகளாய் அநந்யப்ரயோஜநராய் கைங்கர்யருசியுடையநீங்கள். (மாநீர்வண்ணரித்யாதி) கடல்போலே ஶ்ரமஹரமான வடிவையுடையவன், அவதாரங்கள்போலே தீர்த்தம் ப்ரஸாதியாதே நித்யவாஸம்பண்ணுகிறதேசம். ஸ்வர்க்கத்தில் வளைவைஸ்வபாவமாகவுடைய சந்த்ரன் இருக்க, அவன்மேலே விழுந்து தீண்டும்படியான ஓக்கத்தையுடைத்தாயிருக்குமாயிற்று அங்குத்தை மாடங்கள். .... (௬)

மூ;—வல்லிச்சிறு நுண்ணிடையாரிடை நீர்வைக்கின்ற
அல்லல்சிந்தைதவிர அடைமினடியீர்காள்
சொல்லில் திருவேயனையார்கனிவா யெயிறொப்பான்
கொல்லைமுல்லை மெல்லரும்பீனும் குறுங்குடியே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அடியீர்காள்	அவனுக்கே தாஸபூதரானவர்களே!	நுண்	ஸூக்ஷ்மமான
		இடையார்	மத்ய ப்ரதேஶத்தையு
வல்லி	கொடிபோல்	இடை	டைய ஸ்த்ரீகள் பக்
சிறு	நேரிதாய்	நீர்	நீங்கள் [கல்

அ௩.—ஆறும்பாட்டு. (தீநீரித்யாதி) நாங்கள் அங்கேவந்து செய்யுமதென்னென்ன வருளுகிறாரென்று ஸங்கதி.

"வண்ணமாமலர்" என்றதுக்கு நாநாவர்ணமான மலர் என்றருளுகிறார் (நாநாவித்யாதி). "தூநீர்"-தூய்மையையுடையநீங்கள் என்று சப்தார்த்தமருளுகிறார் (அதிகாரிகளான நீங்கள்) என்று. "தூநீர்" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து, "தொண்டீர்காள்"என்றதுக்குத்தாத்பாயம்(அதிகாரிகளித்யாதி). "கூன்" என்றத்தால் வளைவாய், அத்தாலே மண்டலாகாரத்தைச் சொல்லுமென்றருளுகிறார் (ஸ்வர்க்கத்திலித்யாதி). ... ... (௬)

வைக்கின்ற	வைக்கிற	வாய்	அதரத்தினருகே
அல்லல்	து:க்காவஹமான		(ப்ரகாசியாநின்ற
சிந்தை	மநோரதத்தை	எயிறு ஒப்பா	தந்தபங்க்திகளோடு
தவிர	தவிர்த்து,	ன்	ஸத்ருஶமாக
சொல்லில்	(அங்குள்ள ஸ்த்ரீகளி	கொல்லை	கொல்லைகளிலிருக்கிற
	ன் வடிவழகைச்)	முல்லை	முல்லைக்கொடிகள்
	சொல்லப் பார்க்கில்	மெல்	ஸுகுமாரமான (ம்ருத
திருவேயனை	ஸாக்ஷால் லக்ஷ்மியோ	அரும்பு	பூவரும்புகளை [வான
யார்	டொப்பாரானஸ்த்ரீக	ஈனும்	உண்டுபண்ணுகின்ற
	ளுடைய	குறுங்குடியே	திருக்குறுங்குடியையே
கனி	கோவப்பழம்போன்ற	அடைமின்	சென்றடையுங்கள்.

வ்யா;—ஏழாம்பாட்டு. (வல்லியித்யாதி) கொடிபோலே நேர்தாய், நுண்ணிதான இடையையுடைய ஸ்த்ரீகள்பக்கல் நீங்கள்வைக்கிற து:க்காவஹமான மநோரதத்தைத்தவிர, முதலிலேகிடையாமையாய், அலாபத்தால்வரும் க்லேசம் பொறுக்கவொண்ணுதாய், அதுதான் அப்ராப்தமாய், மேல்நரகத்துக்கு உறுப்பாயிருக்க, சேஷித்தது ஜந்மாதிகளுக்கு ஹேதுவாயிருக்கிற விஷயங்களைப் பற்றியிருக்கிற மநோரதத்தைத் தவிர்த்து அவனுக்கே அடியோமென்றிருக்கிற நீங்கள் அவன்வர்த்திக்கிற ஊரைச்சென்றடையுங்கோள்.

(சொல்லில் திருவேயனையார்) இவ்வருகேயுள்ளாளொருத்தியை ப்ரதாநமஹிஷியோடொக்கச் சொல்லவொண்ணுதிறே. அத்தைப் பொறுத்து வடிவழகைக்கொண்டுசொல்லப்பார்க்கில் ஸாக்ஷால் லக்ஷ்மியோடொக்கச்சொல்லலாம்படி யிருப்பார்களாயிற்று. அவர்களுடைய சிவந்த அதரத்திலேயுண்டான எயிறுண்டு - தந்தபங்க்தி, அத்தோடொக்கவேணுமென்று பார்த்து. (கொல்லை முல்லை மெல்லரும்பீனும்) ஊரில் கொடியினுடைய தந்தபங்க்தியைக் கண்ட

அந.—ஏழாம்பாட்டு. (வல்லியித்யாதி) நீர் எங்களை தூநீர் என்று விசேஷியாநின்றீர், எங்களுக்கு அத்தனை தூய்மையுண்டோவென்று அவர்கள் இருக்க, அதுக்கடி-விஷயப்ராவண்யமன்றோ அத்தை விடுங்கோளென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"சொல்லில்" என்கிற யதி (௧) பதத்துக்குத்தாத்பர்யம் (இவ்வருகேயித்யாதி). ... ... (எ)

வாறை கொல்லையில் கொடியும் அப்படியாக வேணுமென்று மெல்லரும்பை உண்டாக்குமாயிற்று. .... (எ)

மூ;—நாராரிண்டைநாண்மலர்கொண்டு நம்தமர்காள்
ஆராவன்போ டெம்பெருமானூ ரடை மின்கள்
தாராவாரும் வார்புனல்மேய்ந்து வயல்வாழும்
கூர்வாய்நாரைப் பேடையொடாடும் குறுங்குடியே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நம தமர்காள்	நம்மோடு ஒருஸம்பந்தமுடையீர்களே (நீங்கள்)	வயல்	அந்தவயல்களிலே
		வாழும்	வர்த்தியாநின்றுள்ள
நார்	நாரிலே	கூர்	கூரியதான
ஆர்	நெருங்கக்கோக்கப்பட்ட	வாய்	வாயலகையுடைத்தா
இண்டை	மாலைகளையும்,	நாரை	நாரைப்பக்ஷியானது [ன
நாள்மலர்	புதுபுஷ்பங்களையும்	பேடையோடு	பத்நியுடன் (ஸம்ஶ்லேஷித்து, அந்த ஹர்ஷத்தால்)
கொண்டு	ஏந்திக்கொண்டு		
ஆரா அன்போடு	பரபக்தியுக்தராய்க்கொண்டு, [கள்	ஆடும்	ஆடாநின்றுள்ளதாய்,
தாரா	"தாரா" என்கிற பக்ஷி	எம்பெருமான்	நமக்கு ஸ்வாமியானவனுடைய
ஆரும்	நெருங்கியிருப்பதான		
வார்புனல்	ஜலஸம்ருத்தியையுடையநிலங்களிலே	ஊர்	திவ்யதேசமான
		குறுங்குடியே	திருக்குறுங்குடியை
மேய்ந்து	மேய்ந்து,	அடைமின்கள்	சென்றடையுங்கள்.

வ்யா;—எட்டாம்பாட்டு. (நாராரித்யாதி) நாரிலேசெறியத்தொடையுண்டமாலை. (நாண்மலர்) தொடையுண்ணாத செவ்விப்பூ; அன்றிக்கே மாலையான செவ்விப்பூஎன்னுதல்; (நந்தமர்) நம்மோடொருஸம்பந்தமுடையநீங்கள் பரபக்தியுக்தராய்க்கொண்டு வகுத்தஸ்வாமியானவனிருக்கிற தேசத்தைச் சென்றடையுங்கோள்; (தாராவித்

அந;—எட்டாம்பாட்டு. (நாராரித்யாதி) விஷயப்ராவண்யங்களைவிட்டுக் கைங்கர்யங்களைப் பண்ணச்சொல்லாநின்றீர்; எங்களுக்குத் தத்பரதையுண்டாம்படி என்; அவன்றான் எங்களைக்கொண்டு ஸ்வீகரிக்கும்படிதானென்னென்ன; அந்த கைங்கர்யத்துக்கு உபயுக்தமான ப்ரீதியாலே பண்ணுங்கோள், தத்பரதை ஸித்திக்கும்; நம்முடைய ஸம்பந்தத்தால் அவனும் ஸ்வீகரிப்பனென்று ஸங்கதி.

யாதி) தாராக்கள் நெருங்கி ஜலஸம்ருத்தியை யுடைத்தான நிலங்களிலே மெய்ந்து அந்தவயலிலே வர்த்தியாநின்றுள்ள கூரியவாயலகை யுடைத்தான நாரையானது தன்பேடையோடே ஸம்ஸ்லேஷித்து அந்தஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவிட்டு ஆடாநின்றுள்ள குறுங்குடியே. .... (அ)

மூ.—நின்றவினையும் துயரும்கெட மாமலரேந்திச்
சென்றுபணிமி னெழுமின் தொழுமின் தொண்டர்காள்
என்றுமிரவும் பகலும் வரிவண்டிசைபாடக்
குன்றின்முல்லை மன்றிடைநாறும் குறுங்குடியே. (௯)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தொண்டர்காள்	கைங்கர்ய ருசியுடையீர்களே? (நீங்கள்)	குன்றின்	பர்வதங்களி லிருக்கிற
நின்றவினையும்	ஸஞ்சித பாபங்களும்	முல்லை	முல்லைபுஷ்பங்கள்
துயரும்	துக்கஜநகமானப்ராரப்த பாபங்களும்	மன்றிடை	வெளிநிலமடைய
கெட	நசிக்கும்படியாக	நாறும்	கமழாநிற்பதுமான
மாமலர்	அப்போதலர்ந்த ஸ்லாக்க்யமான புஷ்பங்களை	குறுங்குடியே	
ஏந்தி	தரித்துக்கொண்டு	சென்று	கிட்டி (அந்த எம்பெருமானை)
என்றும்	எக்காலத்திலும்,	பணிமின்	ப்ரணாமம்பண்ணுங்கோள்; (அதனால்)
இரவும்பகலும்	ராத்ரியும்பகலும்	எழுமின்	உஜ்ஜீவிக்கப் பாருங்கோள்;
வரி	(மதுபானமத்தமாய்) அழகிய	தொழுமின்	அஞ்ஜலியைப் பண்ணுங்கோள்; (௯)
வண்டு	வண்டுகள்		
இசைபாட	காநம்பண்ணுநிற்பதாய்		

வ்யா.-ஒன்பதாம்பாட்டு. (நின்றவினையுமித்யாதி) ப்ரபலகர்மப்ரதிபத்தமாய்க்கொண்டு அது சமைந்தால் அநுபவத்திலே இழிகைக்கு

(தாராக்கள்) பக்ஷி விசேஷங்கள். ... ... (அ)

அ;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (நின்றவித்யாதி). உம்முடையஸம்பந்தத்தாலே அநுமங்கிக்கும்; ப்ரீதிபூர்வகமாக கைங்கர்யங்களைப் பண்ணுங்கோளென்று சொல்லாநின்றீர்; ஸஞ்சிதங்களாயும்ப்ராரப்த(ங்)ங்களாயுமிருக்கிற கர்மங்கள் கிடக்க. அது ஸித்திக்குமோவென்ன; (க)“ போயபிழையும் புகுதருவாநின்றனவும் தீயினில் தூசாகும்” என்கிறபடியே தன்னடையே நசித்துப்போமென்று உபதேசிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(க) திருப்பாவை-ரு.

அவஸரம்பார்த்து நிற்கிறபாபம். (துயரும்) அங்ஙனென்றால் ப்ரதி பத்தமன்றிக்கே அப்போது அநுபவிக்கிறபாபம். இவை நசிக்கும் படியாகச் செவ்விப் பூக்களைத் தரித்துக்கொண்டு சென்று நீர்க்கப்ர ணமத்தைப் பண்ணுங்கோள்; உஜ்ஜீவித்துப் போகப் பாருங்கோள்; அஞ்ஜலியைப் பண்ணுங்கோள்; * வழுவிலாவடிமைசெய்ய வேண்டு மென்றிருக்கும்நீங்கள். (என்றுமித்யாதி) இரவுபகலென்று வாசி யின்றிக்கே என்றுமொக்க மநுபாநத்தைப் பண்ணிவந்த பௌஷ்கல் யம் வடிவிலேதோற்றவிருக்கிற வண்டானது உள்ளுபுக்கத்ரவ்யம் இருந்தவிடத்திலிருக்க வொட்டாமையாலே இசைபாட. (குன்றின் முல்லை மன்றிடைநாறும்குறுங்குடியே) அதுதனைக்கென்னத்தேடிப் போகவேண்டாதேஇருந்திடத்தேவந்துகந்தி(ஃபி)யாநிற்குமாயிற்று.

௱; — சிலையாலிலங்கை செற்றான் மற்றோர்சினவேழம்
கொலையார்கொம்பு கொண்டான்மேய குறுங்குடிமேல்
கலையார்பனுவல்வல்லான் கலியனொலிமாலை
நிலையார்பாடல் பாடப் பாவம் நில்லாவே. (௧௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சிலையால்	அம்புகளாலே	மேய	நித்யவாஸம்பண்ணுகிற
இலங்கை	லங்கையை	குறுங்குடிமேல்	திருக்குறுங்குடிவிஷய மாய்
செற்றான்	அழித்தவனாய்,	கலை	ஶாஸ்த்ரோக்த லக்ஷ ணங்களால்
மற்று	மேலும்,	ஆர்	பூர்ணமான
கொலையார்	ஹிம்ஸித்துக்கொண்டு திரிகிறதாய்	பனுவல்	கவிகளை
சினம்	மிக்க கோபமுடைய தான	வல்லான்	பாடவல்லரான
ஓர்வேழம்	ஒரு குவலயாபீடத்தி னுடைய	கலியன்	ஆழ்வார்
கொம்புகொண் டான்	தந்தங்களை முறித்தவ னுமான எம்பெரு மான்	ஒலி	ஒலியை யுடைத்தாக அருளிச்செய்தவை யாய்,
		மாலை	சப்தஸந்தர்பருமாய்,

துயர் - துஃக்கமாய், தத்தே(ஷ்டு) துவானப்ராரப்தத்தைச் சொல்லுகிற தென்றருளுகிறார் (அங்ஙனித்யாதி). ... ... (௧)

அ௩; — பத்தாம்பாட்டு. (சிலையித்யாதி) "சிலையால்" என்று விசேஷித்தது

நிலைஆர்	(யுக்த்யாபாஸங்களால் அழிக்கவொண்ணாத) நிலைபெற்றதுமான	பாட	அஹ்ருதயமாய்ப்பாட
		பாவம்	(புத்திபூர்வகமாகப்பண்ணின) பாபங்களும்
பாடல்	இப்பத்துப்பாட்டையும்	நில்லாவே	இருக்கமாட்டா.

வ்யா;—பத்தாம்பாட்டு. (சிலையிக்யாதி) தேவதைகளுடைய வரபலத்தாலே அழியாதவூரை அம்பாலே அழியச்செய்தவன். அங்ஙன் ஓராயுதமுமின்றிக்கே,வெறுங்கையுடனேபோய்,மிக்கசினத்தை யுடைத்தாய்க் கொன்றுகொடுதிரிகிற குவலயாபீடத்தினுடைய கொம்பை அநாயாஸேநமுறித்து, அவ்விரண்டவதாரத்திலும் பிற்பட்டார்க்கும் இழக்கவேண்டாதபடி நித்யவாஸம்பண்ணுகிற திருக்குறுங்குடியின்மேலே. (கலையித்யாதி) ஶாஸ்த்ரோக்தமான லக்ஷணத்தில் ஒன்றும் குறையாதபடி கவிபாடவல்லரான ஆழ்வார் ஒலியை யுடைத்தாக அருளிச்செய்த. (நிலையார்பாடல்பாட) யுக்த்யாபாஸங்களால் அழிக்கவொண்ணாதபடியான திண்மையையுடைய இத்தை. (பாடப்பாவம் நில்லாவே) இத்தை அஹ்ருதயமாகச் சொல்ல புத்திபூர்வகமாகப்பண்ணின பாபங்கள்போம். .... (கo)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி

ஒன்பதாம்பத்து ஆறுந்திருமொழி முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

ஒன்பதாம்பத்து ஏழாந்திருமொழி

தந்தை தாய் ப்ரவேசம்

வ்யா.—"வல்லிச்சிறுநுண்ணிடையாரிடைநீர் வைக்கின்ற அல்

க்குத் தாத்பர்யம் (தேவதைகளித்யாதி). ... ... (கo)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அந;—தந்தை தாயின் ப்ரவேசம். கீழ்த்திருமொழியிலே அநுகூலரையும் கூட்டிக்கொண்டு போகவல்லராயிருந்தவர், இத்திருமொழியில் ப்ராப்யாந்தரங்களில் தண்மையை அநுஸந்திக்க ஸங்கதியென்னென்னும் ப்ரஶ்நத்திலே ஸங்கதியருளுகிறார் (வல்லியித்யாதி). தம்மளவிலே கார்யகரமானமை

லல் சிந்தைதவிர அடைமின்" என்று பரோபதேசத்துக்கு உறுப்பாக இதரவிஷயங்களின் தண்மையை அநுஸந்தித்தார். அது தம் மளவிலேயாயிற்று. பிறர்க்கு உபதேசிக்கைக்கு நாம்தாம் இதில் நின்றநிலையென்னென்று தமமைப்பார்த்தார். இன்னமும் ஸம்ஸார வாஸனை கழிந்ததில்லை. இழக்கைக்கு ஹேதுவான சரீர ஸம்பந்தம் இன்னமும் அநுவர்த்தியாநின்றது. போக்ய(ஜீக்ய)மான விஷயங்கள் ஸந்நிஹிதமாயிராநின்றது. ஆனபின்பு நாம்இன்னமும்இதில்நின்றும் அழகிதாகக் கால்வாங்கினமைபோராது. நாம் இதில் நின்றும் மீண்டவளவு பார்த்து, நம்பேற்றுக்குத் தாம் முற்பாடனாய்க் கொண்டு மஹாபலியுடைய யஜ்ஞ வாடத்திலே தன்னுடைமை பெறுகைக்கு அர்த்தித்வமெல்லாம் தோற்றி நின்றாப்போலே திருவல்லவாழிலே வந்து நின்றானாயிற்று. ஸம்ஸார வாஸனை கழிந்ததில்லை. தேஹம் அஸ்த்திரமாயிராநின்றது. விஷயங்கள்ஸந்நிஹிதமாயிராநின்றது. ஐஶ்வர்யாதிகள் நிலைநில்லாதாயிராநின்றது. இவை இத்தனையும்தப்பி அவ்வருகுபட்டால் பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளாகிற விலக்கடிகள் தப்புகை சாலப்பணியுண்டாயிராநின்றது. இவை இப்படி தண்ணியவென்று புத்திபண்ணி இருந்தாயாகில் அவன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற திருவல்லவாழை வாயாலே சொல்லுவதாக 'நெஞ்சாலே மருவப்பார்" என்று திருவுள்ளத்தோடே கூடுகிறார்.

மூ.—தந்தைதாய்மக்களே சுற்றமென்றுற்றவர் பற்றிநின்ற
பந்தமார்வாழ்க்கையை நொந்துநீபழியெனக் கருதினாயேல்
அந்தமாயாதியா யாதிக்கு மாதியாயாயனாய
மைந்தனார்வல்லவாழ் சொல்லுமாவல்லையாய் மருவுநெஞ்சே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நெஞ்சே	மநஸ்ஸே !	பற்றி நின்ற	பற்றிக்கொடு நிற்கிற
தந்தை	"தமப்பன்	பந்தமார்	பந்தகமான
தாய்	மாதா	வாழ்க்கையை	யாத்ரையை(ஜீவித்திருத்தலை)
மக்கள்	புத்ரர்கள்		
சுற்றமே	உறவு முறையார்	நொந்து	வெறுத்து, (ஈஶ்வரஶேஷமான வஸ்துவுக்கு இது)
உற்றவர்	ஸம்பந்திகள்"		
என்று	என்று		

யை உபபாதிக்கிறார் (பிறர்க்கித்யாதி). ...

பிழைஎன	அவத்யாவஹமென்று	ஆயனுய	(கார்யமத்யத்தில்) க்ருஷ்ணனுயவதரித்தவனுமான
கருதினுயேல்	புத்திபண்ணினுயாகில்,		
அந்தமாய்	(ப்ரளயத்தில்) லயஸ்த்தாநமாயும்,	மைந்தனுர்	மிடுக்கனுன ஸ்வாமியினுடைய
ஆதியாய்	(ஸ்ருஷ்டி காலத்தில்) உத்பத்தி ஸ்த்தாநமாயும்,	வல்லவாழ்	திருவல்லவாழென்கிற திவ்யதேசத்தை
ஆதிக்கும்	காரணவஸ்த்தமானசித சித்துக்களுக்கும்	சொல்லுமா	சொல்லும்படி
		வல்லையாய்	ஸமர்த்தமாய்
ஆதியாய்	நிர்வாஹகனுயும்,	மருவும்	பொருந்தப்பாராய். (க)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (தந்தையித்யாதி) தமப்பன் தாய்புத்ரர்கள் உறவுமுறையார் ஸம்பந்திகளென்று இங்ஙனே பற்றிக்கொடு நிற்கிற பந்தகமான யாத்ரையை. (நொந்துநீ பிழையெனக் கருதினுயேல்) (க) "மாதா பிதா ப்ராதா - மாதாபிதா ப்ராதா" என்கிறபடியே அவனொருவனுமே ஸர்வவித பந்துவுமாயிருக்க ஸோபாதிகபந்துக்களை நிருபாதிக பந்துக்களாக நினைத்துப்போருகிற பந்தகமானயாத்ரையை அநுஸந்தித்து வெறுத்து ஈஶ்வரசேஷமான ஆத்ம வஸ்துவுக்கு இது அவத்யாவஹமென்று புத்திபண்ணினுயாகில், (அந்தமாயித்யாதி)ஸர்வமும் உபஸம்ஹ்ருதமானவன்று இவற்றுக்கு லயஸ்த்தாநமாய், ஸ்ருஷ்டிகாலம் வந்தவாறே உத்பத்திஸ்த்தாநமாய், காரணவஸ்த்தமானசித சித்துக்களுக்கும் நிர்வாஹகனுய், கார்யமத்யே க்ருஷ்ணனுய்வந்தவதரித்தவன் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற திருவல்லவாழை வாயாலே சொல்லும்படியாக நெஞ்சாலே நினைக்கப் பண்ணப்பாராய் நெஞ்சே யென்கிறுர். (க)

மூ.—மின்னுமாவல்லியும் வஞ்சியும்வென்ற நுண்ணிடைநுடங்கும்
அன்னமென்னடையினுர் கலவியை யருவருத்தஞ்சினுயேல்
துன்னுமாமணிமுடிப் பஞ்சவர்க்காகி முன்தூதுசென்ற
மன்னனுர்வல்வாழ் சொல்லுமாவல்லையாய் மருவுநெஞ்சே.

அரு;—முதற்பாட்டு. (தந்தையித்யாதி) "உற்றவர்" என்றதினர்த்தம்-(ஸம்பந்திகள்)என்றது; நிருபாதிக ஸம்பந்திகளையென்கை. "மக்களே" என்றவிடத்திலே ஏவகாரத்தை சுற்றமே என்றவிடத்தில் கூட்டி, "சுற்றமே உற்றவர்" என்றத்தால் தோற்றின வ்யாவர்த்த்யத்தையும் காட்டாநின்றுகொண்டு விவரிக்கிறுர் (மாதாவித்யாதி). ... ... (க)

(க) ஊரு-பு

பதம்.	உரை.
மின்னும்	மின்னலையும்
ஆவல்லியும்	அழகிய கொடியையும்
வஞ்சியும்	வஞ்சிக்கொம்பையும்
வென்ற	தோற்பிக்கும்படியான
நுண் இடை	ஸூக்ஷ்மமான மத்ய ப்ரதேசமானது
நுடங்கும்	துவளும்படி யிருப்பா[ராய்,
அன்னம்	ஹம்ஸம்போலே
மெல்	ம்ருதுவான
நடையினார்	நடையழகை யுடையரானஸ்த்ரீகளுடைய
கலவியை	ஸம்ஶ்லேஷத்தை
அருவருத்து	வெறுத்து
அஞ்சினையேல்	அச்சமுற்றாயாகில்,
துன்னு	நெருங்கின
மாமணி	ஶ்லாக்யமான மணிகளால் செய்யப்பட்ட
முடி	கிரீடங்களையுடைய
பஞ்சவர்க்காகி	பஞ்சபாண்டவர்களுக்காக
முன்	முன்காலத்தில் [ன
தூதுசென்ற	தூதனாய்ச் சென்றவனு
மன்னனூர்	ஸ்வாமியான எம்பெருமான் வர்த்திக்கிற

வல்லவாழ் சொல்லுமாவல்லையாய் மருவு நெஞ்சே. (உ)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (மின்னுமித்யாதி) மின்னும் அழகிய கொடியும் வஞ்சிக்கொம்பும் இவற்றைத்தோற்பிக்கும்படியான நேரிய இடையானது துவளும்படி இருப்பாராய், அன்னம்போலே ம்ருதுவான நடையையுடையரானஸ்த்ரீகளோட்டை ஸம்ஶ்லேஷமாகிறது சாலப்பொல்லாது. அநந்தரம் ஸ்நாநோபகரணம் கொண்டுபுகப்படவேண்டியிருப்பதொன்று; அத்தை அருவருத்தஞ்சினையாகில். (துன்னுமாவித்யாதி) நெருங்கின மணிகளாலே செய்யப்பட்ட முடியையுடையரான பாண்டவர்களுக்காக பண்டுதன்னைத் தாழவிட்டுத் தூதுபோன மேன்மையையுடையவர். நம்மையாரோ ஏவிக்கார்யம் கொள்வாரென்று வந்துநிற்கிற திருவல்லவாழை. .... (உ)

அ௩.—இரண்டாம்பாட்டு. (மின்னுமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் பாக்யவஸ்தானங்களை விட்டு ஸர்வவித பந்துவிருக்கும் தேசத்தைப்பற்றச் சொன்னீர்; வடிவழகாலே வஶீகரிக்கவல்ல ஸ்த்ரீகளைவிடப் போகாமையாலே இப்படி செய்யப்போகிறதில்லை யென்ன; அந்த விஷயங்களின் தோஷத்தைக் கண்டு அருவருத்தாயாகில் ஸர்வஸுலபனிருக்கும் தேசத்தைச் சொல்லிலென்று உபதேசிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"ஆவல்லி"-ஆவல்லியென்றும், அழகியதென்கிறார். ... ... (உ)

மூ;—பூணுலாமென் முலைப்பாவைமார் பொய்யினைமெய்யிதென்று
பேணுவார் பேசுமப்பேச்சை நீபிழையெனக்கருதிணயேல்
நீணிலாவெண்குடைவாணனார் வேள்வியில் மண்ணிரந்த
மாணியார்வல்லவாழ் சொல்லுமாவல்லையாய் மருவுநெஞ்சே.

பதம்.	உரை.
பூணுலா	முக்தாஹாரம் தொடக்கமான ஆபரணங்களையுடையதாய்
மெல்	(விரஹம்தாளாத) ஸௌகுமார்யமான
முலை	ஸ்தநங்களையுடைய
பாவைமார்	ஸ்த்ரீகளுடைய [ரான
பொய்யினை	பொய் வார்த்தைகளை
மெய்இதென்று	மெய்யென்றுகொண்டு
பேணுவார்	ஆதரித்துப்போருமவர்கள்
பேசும் அப்பேச்சை	சொல்லும் வார்த்தையை

உரை.	பதம்.
பிழை என	தப்பென்று
கருதிணயேல்	புத்திபண்ணிணயாகில்,
நீணிலா	பரந்தநிலாவைப்போன்ற
வெண்குடை	வெளுப்பான குடையையுடைய
வாணனார்	நிர்வாஹகனான மஹாபலியினுடைய
வேள்வியில்	யாகத்திலே
மண்	மூவடி மண்ணை
இரந்த	யாசித்த
மாணியார்	ப்ரஹ்மசாரியான வாமநன் வர்த்திக்கிற
வல்லவாழ்சொல்லுமாவல்லையாய் மருவு நெஞ்சே.	

(௩)

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (பூணுலாவித்யாதி) முக்தாஹாரம் தொடக்கமான ஆபரணங்களையுடைத்தாய், விரஹஸஹமல்லாத முலையையுடையாரான ஸ்த்ரீகளுடைய பொய்யுண்டு; அவர்கள் ஆபாதப்ரதிதியில் ஸ்நேஹித்தார்களாகப் பண்ணிக்காட்டு மவற்றை மெய்யாகக்கொண்டு என்றுமொக்க மெய்யாயிருக்கும் பகவத்விஷயத்தைப்போலே ஆதரித்துக்கொண்டு போருகிறவர்கள் சொல்லும் வார்த்தையை நீ தப்பென்று புத்திபண்ணிணயாகில், (நீணிலாவித்யாதி) நிலாப்பரந்தாப்போலே இருக்கிற வெண்கொற்றைக் குடையையுடையனான மஹாபலியுடைய யாகத்திலேசென்று, தன்னதல்லாததொன்றை அர்த்திப்பாரைப்போலே பூமியை அபேக்ஷிக்க,

அ;—மூன்றும்பாட்டு. (பூணுலாவித்யாதி) ஸ்த்ரீகளுடைய போக்யதையிலே துவண்டவர் ரஸிகராயிருப்பார், அதிலே மூட்டினால் அருவருத்திருக்கக் கூடுமோவென்ன; அவர்கள் பேச்சுப் பொய்யென்றெண்ணிணயாகில் அத்தைவிடலாமென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"வாணனார்" என்றது நிர்வாஹகரென்றுயருளுகிறார் (மஹாபலி) என்று. ௩)

இரப்பிலே தசுகணேறினவடிவை யுடையவர் தம்முடைய அர்த்தித்வம்தோற்றவந்து நிற்கிற திருவல்லவாழை. .... (ரு)

மூ;—

பண்ணுலாமென்மொழிப்பாவைமார் பணைமுலையணைதுமென்று
எண்ணுவாரெண்ணமதொழித்து பிழைத்துய்யக் கருதிஞயேல்
விண்ணுளார்விண்ணின்மீதியன்றவேங்கடத்துளார்வளங்கொள்முந்
வண்ணனுர்வல்லவாழ் சொல்லுமாவல்லையாய் மருவுநெஞ்சே. [நீர்

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பண்ணுலா	சீர்மை மிக்கிருந்துள்ள	கருதிஞயேல்	அபேக்ஷித்தாயாகில்,
மென்	ம்ருதுவான	விண்ணுளார்	நித்யஸூரிகளுக்கு
மொழி	பேச்சையுடைய	விண்ணின்மீது	பரமபதத்திலே
பாவைமார்	ஸ்த்ரீகளுடைய	இயன்ற	(காட்சி)கொடுத்துக் கொண்டிருப்பாராய்;
பணை	நெருங்கின		
முலை	ஸ்தநங்களை	வேங்கடத்து	திருவேங்கடமாமலை
நாம்	நாம்	உளார்	வர்த்திக்கிறவராய் [யில்
அணைதும்என்று	அணையக்கடவோமென்று	வளம்கொள்	வளமையை யுடையதான (தர்மநீய
எண்ணுவார்	மநோரதிக்கு மவர்களுடைய	முந்நீர்	கடல்போன்ற [மான)
எண்ணமது	எண்ணத்தை	வண்ணனுர்	வடிவையுடையரான எம்பெருமான் வர்த்திக்கிற
ஒழித்து	தப்பி	வல்லவாழ்	
பிழைத்துஉய்ய	உஜ்ஜீவித்துப்போக	சொல்லுமாவல்லையாய் மருவுநெஞ்சே.	(ச)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (பண்ணுலாவித்யாதி) பண்மிக்கிருந்துள்ள ம்ருதுவான பேச்சையுடையரான ஸ்த்ரீகளுடைய நெருங்கின முலைகளோடே அணையக்கடவோமென்று மநோரதிக்குமவர்

அரு;—நாலாம்பாட்டு. (பண்ணுலாவித்யாதி) பேணுவார் பேச்சைப் பிழை என்னும்படி எங்ஙனே; ஸ்த்ரீகளுடைய பேச்சின் மாதுர்யத்தாலே வசீக்ருதராயன்றோ அவர்கள் பேசுகிறரென்ன; அதென் ? உக்திமாதுர்யமித்தனை போக்கி, ஹ்ருதயத்தில் ஈரமில்லாமையாலே அத்தை அறிந்தால் அவர்களுடைய பேச்சுப்பிழை யென்னத்தட்டில்லை யென்கிறரென்று ஸங்கதி.

களுடைய மனோரதத்தைத்தப்பி நீ உஜ்ஜீவித்துப்போகப் பார்த்தாயாகில். (விண்ணுளாரித்யாதி) நித்யஸூரிகளுக்குக் காட்சி கொடுத்துக்கொண்டு பரமபதத்திலே இருக்கிறவர், அத்தோடொரு போலியான ஒக்கத்தையுடைத்தான திருமலையிலே வர்த்திக்கிறவர், தர்ஶநீயமான கடல்போலே யிருக்கிற வடிவையுடையவர் வர்த்திக்கிற திருவல்லவாழை. அங்குள்ளுநிற்கிறவர் வடிவிருக்கிறபடி. .... (௪)

மூ;—

மஞ்சுதோய் வெண்குடைமன்னராய் வாரணம்சூழவாழ்ந்தார்
துஞ்சினாரென்பதோர்சொல்லை நீதுயரெனக் கருதினையேல்
நஞ்சுதோய்கொங்கைமே லங்கைவாய் வைத்தவள்நாளையுண்ட
மைந்தனார்வல்லவாழ் சொல்லுமாவல்லையாய் மருவுநெஞ்சே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மஞ்சு	மேகபதத்தளவும்	நஞ்சு	விஷமானது
தோய்	வ்யாபரித்திருக்கிற	தோய்	நிறைந்திருந்துள்ள
வெண்குடை	வெண்கொற்றக்குடையை யுடையராய்,	கொங்கைமேல்	(பூதனையின்) முலையின் மேலே
மன்னராய்	ராஜாக்களாய்,	அம்கை	அழகிய கையையும்
வாரணம்சூழ	(த்வாரங்களில்) ஆனைகள் சூழும்படி	வாய்	வாயையும்
		வைத்து	வைத்து
வாழ்ந்தார்	வாழ்ந்தவர்கள்	அவள்	அவளுடைய
துஞ்சினார்	முடிந்தார்கள் என்கிற	நாளை	ஆயுஸ்ஸை
என்பது		உண்ட	க்ரஸித்தவனான
ஓர்சொல்லை	ஒருவார்த்தையை	மைந்தனார்	சிறுவனான க்ருஷ்ணன் வர்த்திக்கிற
நீ	நீ		
துயரென	து:க்கமென்று	வல்லவாழ்சொல்லுமா வல்லையாய்	
கருதினையேல்	புத்திபண்ணினாயாகில்,	மருவுநெஞ்சே.	(௫)

வ்யா;—அஞ்சாம்பாட்டு. (மஞ்சித்யாதி) மேகபதத்தளவும்

"பிழைத்துப்கை"-உஜ்ஜீவிக்கை. "வளம்" என்றதின்பவிதம் (தர்ஶநீயமென்றது. ... ... (௪)

அரு;—அஞ்சாம்பாட்டு. (மஞ்சித்யாதி) கீழ் மூன்று பாட்டாலும் விஷயங்களின் தோஷத்தை அருளிச்செய்ய, ஐஶ்வர்யத்திலாசையுண்டாயிருக்க, திவ்யதேசத்தை மருவக்கூடுமோ வென்ன ; அதின் அஸ்த்தைர்யத்தை நினைத்தாயாகில் மருவலாமென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

செல்ல ஓங்கின வெண்கொற்றக் குடையையுடையராய், திரள் திரளான ஆனையணியையுடையராய் வாழ்ந்த ராஜாக்கள் முடிந்தார்களென்று கேட்கப்போருகிற வார்த்தையை நீ தரிக்கவென்று புத்தி பண்ணினையாகில். (நஞ்சீத்யாதி) நஞ்சாலே நிறைந்திருந்துள்ள முலையின்மேலே அழகிய கையையும் வாயையும் வைத்து அவளுடைய ஆயுஸ்ஸைமுடிக்க. (மைந்தனார்) விரோதிநிரஸநமே யாத்ரையாயிருக்கிறவர் வர்த்திக்கிற திருவல்லவாழை. .... (ரு)

மூ;—

உருவினார்பிறவிசேரூன்பொதி நரம்புதோல் குரம்பையுள்புக்கு
அருவிநோய்செய்து நின்றைவர் தாம் வாழ்வதற்கஞ்சினையேல்
திருவினார் வேதநான்கைந் துதீ வேள்வியோடங்கமாறும்
மருவினார்வல்லவாழ் சொல்லுமாவல்லையாய் மருவுநெஞ்சே. (சு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
உருவின்	ஸூக்ஷ்ம ஶரீரத்திலே	தாம்வாழ்வதற்கு	தாங்களே வாழ்வதற்கு (அதன்பாதகத்துக்கு)
ஆர்	பொருந்தின	அஞ்சினையேல்	பயப்பட்டாயாகில்
பிறவி	ஜந்மத்திலே	திருவின்ஆர்	நித்யநிர்தோஷத்வாதிகளாலே பூர்ணமான
சேர்	சேர்ந்ததுகளாய்	வேதம்நான்கு	நாலுவேதங்களென்ன,
ஊன்பொதி	மாம்ஸத்தைப் பொதிந்து கொண்டுகிடக்கிற	ஐந்துதீ	பஞ்சாக்நிகளென்ன,
நரம்புதோல்	நரம்புதோலாகிற	வேள்வியோடு	பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்களோடு
குரம்பையுள்	குடிசையுள் (ஸ்த்தூல ஶரீரத்தில்)	அங்கம்ஆறும்	ஆறங்கங்களென்ன இவைகளையே
புக்கு	ப்ரவேசித்து,	மருவினார்	யாத்ரையாக வுடையராயிருப்பார் வர்த்திக்கிற
அருவி	(எனக்குரித்தானவிஷயத்தைக் காட்டு என்று) பாதித்து	வல்லவாழ் சொல்லுமாவல்லையாய் மருவு நெஞ்சே. (சு)	
நோய்செய்து நின்ற	க்லேஶப்படுத்தா நின்றவைகளான		
ஐவர்	பஞ்சேந்த்ரியங்கள்		

"நாளை" என்றதினர்த்தம் (ஆயுஸ்ஸை) என்றது. ... ... (ரு)

அநு;—ஆறும்பாட்டு. (உருவினாரித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் ஐஶ்வர்யத்தின் நிலை நில்லாமையைச் சொல்லா நின்றீர்; இந்த்ரியங்கள் தனக்கடைத்த

வ்யா;—ஆரும்பாட்டு. (உருவினிக்யாதி) நித்யமான ஆத்ம வஸ்துவுக்கு ஜந்மமாகிறது ஸூக்ஷ்ம சரீரத்தோடே கூட ஸ்த்தூல சரீரத்திலே ப்ரவேசிக்கை. தேஹஸம்பந்தேஷ நபமான ஜந்மத்தோடே மாம்ஸத்தைப் பொதிந்து கொண்டிருக்கிற நரம்புதோலா கிற சரீரத்தை ப்ரவேசித்து "எனக்கடைத்த விஷயத்தைக்காட்டு" என்று க்லேசிப்பிக்கிற ஶ்ரோத்ராதிகளுடைய குறும்புக்கஞ்சினையாகில், (திருவித்யாதி) ப்ராமாண்ய லக்ஷணங்களாலே குறைவற்றிருக்கிற நாலுவகைப்பட்ட வேதம், பஞ்சாக்நிகள், பஞ்சமஹா யஜ்ஞங்கள், அங்கங்களாறு, இவற்றை யாத்ரையாக வுடையராயிருப்பார் வர்த்திக்கிற திருவல்லவாழ.

மூ.—நோயெலாம்பெய்ததோராக்கையைமெய்யெனக்கொண்டுவா
பேயர்தாம்பேசும்பேச்சை நீபிழையெனக்கருதிநேல் [ளா
தீயுலா வெங்கதிர்த் திங்களாய் மங்குல்வானுகி நின்ற
மாயனூர் வல்லவாழ் சொல்லுமாவல்லையாய மருவுநெஞ்சே.

விஷயங்களைத் தரச் சொல்லா நிற்க, நாம் திவ்ய தேசத்தை மருவ வழியென்னென்ன; அவற்றின் பாதைக்கஞ்சினையாகிலும், திவ்ய தேசத்தையே மருவ அடுப்பதென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"உரு" என்று-சரீரத்தைச்சொல்லி, மேலே "நரம்பு தோல் குரம்பை" என்றத்தாலும்-சரீரத்தைச் சொன்னால், புநருக்தியன்றோவென்னவருளுகிறார் (நித்யமானவித்யாதி). இத்தால் உரு என்று ஸூக்ஷ்ம சரீரத்தையும், குரம்பை என்றத்தால் ஸ்த்தூல சரீரத்தையும் சொல்லிற்றுகையாலே புநருக்தியில்லையாயிற்று. இன்-சாரியையாய், உருவிலே, ஆர்ந்த-பொருந்தின பிறவியிலே சேர்ந்ததுகளாய், ஊன் பொதிநரம்பு தோலான குரம்பையுள்-குடிசையுள், ஸ்த்தூல சரீரத்தில் புக்கு, அருவிநோய் செய்து நின்றதுகளாய், ஐந்துவகையான இந்த்ரியங்கள் தாங்களேவாழ்வதற்கு என்று சப்தார்த்தம். "திரு" நித்யநிர்தோஷத்வாதிகள். (பஞ்சாக்நிகள்) என்றது-பஞ்ச ப்ராணன்களாகிற அக்நிகளில் பண்ணும் ஆஹுதிகளென்கை. ... ... (கூ)

அந;—ஏழாம்பாட்டு. (நோயெலாமித்யாதி) இந்த்ரியங்களுக்கு அஞ்சினையாகிலும் திவ்யதேசத்தை மருவச்சொன்னீர். தேஹத்தில் ஸ்த்திரத்வபுத்தியும் போக்யதா புத்தியும் நடவாநிற்க, அப்படியே பஹுஜநங்களும் வ்யவஹரிக்க, எனக்கு அதுபோய் திவ்ய தேசத்தை மருவும்படி என்னென்ன;

பதம்.	உரை.
நோயெலாம்	எல்லாநோயையும்
பெய்தது	இட்டுப்பண்ணின
ஓர் ஆக்கையை	ஒருவிதமான இந்தச்சரீரத்தை
மெய்எனக்கொண்டு	மெய்யென்றே எண்ணிக்கொண்டு
வாளா	வ்யர்த்தமாய்
பேயர்	அந்யதாஜ்ஞாநமுடையப்ராந்தர்கள்
தாம்	தாங்கள்
பேசும்அப்பேச்சை	சொல்லும் அந்த வார்த்தையை
நீ	நீ
பிழைஎன	அஸத்யமென்று

பதம்.	உரை.
கருதிஞயேல்	புத்திபண்ணிஞயாகில்;
தீஉலா	ஜ்வாலையுடன் கூடிய
வெம்கதிர்	உஷ்ணகிரணஞன ஸூர்யனையும்,
திங்களாய்	சந்த்ரனையும்,
மங்குல்	மேகஸஞ்சாரத்தையுடைய
வானுகி	ஆகாசமாகவும்
நின்ற	நிற்கிற
மாயஞர்	ஆச்சர்ய பூ (பூ) தரான ஸர்வேச்வரனுடைய

வல்லவாழ் சொல்லுமா வல்லையாய் மருவு நெஞ்சே. (எ)

வ்யா;—ஏழாம்பாட்டு. (நோயெலாமித்யாதி) நோ எல்லாவற்றையும் இட்டுப்பண்ணின இந்தஅஸ்த்திரசரீரத்தை மெய்யெனக்கொண்டு ஈஶ்வரனடியாக வந்த இச்சையாலேயாதல், அன்றிக்கே ஈஶ்வரேச்சையாலேயாதல் வரக்கடவதான அப்ராக்ருத சரீரத்தோபாதியாகநினைத்து வ்யர்த்தமே அந்யதாஜ்ஞாநயுக்தராயிருக்கிறவர் சொல்லிக் கொடு திரிகிற வார்த்தையை நீ அஸத்யமென்று புத்தி பண்ணிஞயாகில், (தியித்யாதி)தீர்க்களிப்பை ஆறுக்கைக்கீடாகஉஷ்ண கிரணஞன ஆதித்யனுய், அவனுல் வந்த தாபத்தை ஆற்றுகைக்கீடான தண்ணளியையுடைத்தான சந்த்ரனுய், மேகஸஞ்சாரத்தை

அது பொய் வார்த்தையென்று எண்ணிஞயாகில் மருவலா மென்கிருரென்று ஸங்கதி.

(ஈஶ்வரனடியாக வந்தஇச்சையாலே) என்றது-ததநுகுணமான முக்தருடையஇச்சையாலேஎன்கை; இத்தால்(க)"ఏకధా దశధా చైవ శతధా చ సహస్రధా । అనేకధా స్వసంకల్పాత్ విభాతి విగ్రహైః - ஏகதா தசதாசைவ சததாச ஸஹஸ்ரதா। அநேகதா ஸ்வஸங்கல் பாதாத்த கிங்கர விக்ரஹை:" என்கிற விக்ரஹங்களைச்சொல்லிற்றயிற்று. (ஈஶ்வரேச்சையாலேயாதல்)என்றது-கேவல்பகவதிச்சையாலேயென்கை இத்தால்(உ)"పఞ్చోపనిషదాకారం విగ్రహం సుమనోహరం । ప్రాప్య - பஞ்சோபநிஷதாகாரம விக்ரஹம் ஸுமநோஹரம। ப்ராபய்ய" என்று ப்ராதமிக முக்தவிக்ரஹத்தைச் சொல்லிற்றயிற்று. ... ... (எ)

யுடைத்தான ஆகாசமாய் நிற்கிற ஆஸ்சர்ய பூதரானவர் கண்ணாலே கண்டநுபவிக்கலாம்படி வந்து நிற்கிற திருவல்லவாழை.

மூ;—மஞ்சுசேர்வானெரிநீர் நிலம்காலிவை மயங்கிநின்ற
அஞ்சுசேராக்கையை யரணமன்றென்றுய்யக்கருதினையேல்
சந்துசேர் மென்முலைப்பொன்மலர்ப்பாவையும் தாமும்நாளும்
வந்துசேர்வல்லவாழ் சொல்லுமாவல்லையாய் மருவுநெஞ்சே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மஞ்சுசேர்	மேகங்கள் ஸஞ்சரியா நின்றுள்ள	சந்துசேர்	சந்தநத்தாலே அலங்க்ருதமான
வான்	ஆகாஶமென்ன,	மென்முலை	ம்ருதுவான திருமுலைத் தடங்களை யுடைய
எரி	அக்நிஎன்ன,	பொன்மலர்	பொற்றாமரையை இருப்பிடமாகவு டைய
நீர்	ஜலமென்ன,		
நிலம்	பூமிஎன்ன,		
கால்	வாயுவென்ன [டு		
இவை	இவைகளாய்க் கொண்	பாவையும்	பெரியபிராட்டியாரும்
மயங்கிநின்ற	பஞ்சீக்ருதமாய்க்கூடி நின்ற		
		தாமும்	(அவளுக்குத் தகுதியான) தாமும்
அஞ்சுசேர்	பாஞ்ச பௌதிகமான		
ஆக்கையை	ஶரீரத்தை	நாளும்	தினந்தோறும்
அரணம் அன்றென்று	(நமக்கு) ரக்ஷகமாக மாட்டாதென்று	வந்துசேர்	கிட்டி வந்து வர்த்திக்கிற
உய்யக் கருதினையேல்	உஜ்ஜீவிக்கப் பார்த்தாத்தாயாகில்,	வல்லவாழ் சொல்லுமாவல்லையாய் மருவுநெஞ்சே. (அ)	

வ்யா;—எட்டாம்பாட்டு. (மஞ்சித்யாதி) மேகங்கள் ஸஞ்சரியா நின்றுள்ள ஆகாசம், தேஜஃபதார்த்தம், ஜலதத்வம், பூமி, காற்று இவையாய்க்கொண்டு பஞ்சீக்ருதமாய் நின்ற உபச(ய)யாத்மகமான சரீரத்தை இது நமக்கு ரக்ஷகமன்றென்று புத்திபண்ணி, பலவாய்க் கூடி ஒன்றானது தன்னடையே பிரிந்துபோமென்று பார்த்து உஜ்

அநு;—எட்டாம்பாட்டு. (மஞ்சித்யாதி) அவர்கள் பேயரென்கைக்கு நியாமகமென்னென்ன வருளுகிறரென்று ஸங்கதி.

"இவை-மயங்குகின்றஅஞ்சுசேராக்கை"-இவையாய், மயங்கிக்கூடிக்கொண்டு நின்றபடியால், அஞ்சுவர்த்தியாநிற்கும் சரீரமென்று சப்தார்த்தமாய் தாத்பர்யம் (மேகேத்யாதி). "பாவையும்" என்ற ச(ஃ)காரத்தாலே ஸூசித

ஜீவிக்கப்பார்த்தாயாகில்; (சந்துசேர் மென்முலைப்பொன்மலர்ப் பாவையும்) போக்யதைகவேஷையாய், சந்தநத்தாலே அலங்க்ருதமாய், ம்ருதுஸ்வபாவமான திருமுலைத்தடங்களையுடையளாய், பொற்றாமரையை இருப்பிடமாகவுடையளான பெரியபிராட்டியாரும், அவனுக்குத்தகுதியானதாமும். (க) "துல்யஶீலவயோவ்ருத்தாம்-ராகவோர்ஹதி வைதேஹீம்" என்னுமாபோலே. (தாளுமித்யாதி) அவன்வரக்கடவ வழியெல்லாம் வந்து நின்றான்; வந்ததே யென்றொரு வார்த்தை சொல்லுமித்தனை நீ செய்யவேண்டுவது.

மூ;—வெள்ளியார் பிண்டியார் போதியா ரென்றிவரோதுகின்ற
கள்ளநூல் தன்னையும் கருமமன்றென் றுய்யக் கருதிநாயேல்
தெள்ளியார் கைதொழும் தேவனார் மாமுநீரமுதுதந்த
வள்ளலார் வல்லவாழ் சொல்லுமா வல்லையாய் மருவுநெஞ்சே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வெள்ளியார்	வெள்ளிமலையை இருப்பிடமாக வுடைய ருத்ரமத ப்ரவர்த்தகரானபாசுபதர்,	கருதிநாயேல்	அபேக்ஷித்தாயாகில்,
பிண்டியார்	ஆர்ஹதர்,	தெள்ளியார்	ஸாராஸார விவேகஜ்ஞரானவர்களாலே
போதியார்	பௌத்தர்	கைதொழும்	அஞ்ஜலி பண்ணப்படுமவரான
என்றிவர்	என்று சொல்லப்பட்ட இவர்கள்	தேவனார்	ஸ்வாமியாய்,
ஓதுகின்ற	சொல்லிக் கொண்டு திரிகிற	மாமுநீர்	பெரிய கடலில் உண்டான
கள்ளநூல்தன்னையும்	கபடஶாஸ்த்ரங்களையும்	அமுது	அம்ருதத்தை
கருமம்அன்றென்று	இதுநமக்கு கர்த்தவ்யமன்று என்று(எண்ணி)	தந்த	கொடுத்த
உய்ய	உஜ்ஜீவிக்க	வள்ளலார்	உதாரஸ்வபாவனுமான எம்பெருமான் வர்த்திக்கிற
		வல்லவாழ் சொல்லுமாவல்லையாய் மருவுநெஞ்சே. (௧)	

மானஅர்த்தம் (போக்யதைக வேஷையாய்) என்றது. "தாமும்" என்ற ச(ஞ)காரத்தாலே லப்யார்த்தத்தை புத்திபண்ணும்ப்ரகாரத்தை விவரிக்கிறார் (அவனுக்கித்யாதி). ... ... (அ)

அ௯.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (வெள்ளியாரித்யாதி) நீர் சரீரத்திலே அஸ்திரத்வாதிகளாலே போக்யதாபுத்தியைத் தவிர்ந்து திவ்ய தேசத்தை மரு

(க) ரா-ஸு-௧௬-௫.

வ்யா;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (வெள்ளியாரித்யாதி) சுக்ரனைச் சொல்லுதல்; அன்றிக்கே வெள்ளிமலையை வாஸஸ்தாநமாகவுடைய ருத்ரனென்னுதல். அசோக வ்ருக்ஷத்தின் கீழே இருக்கக்கடவ ஆர்ஹதர், அரசின் கீழே இருக்கக்கடவ பௌத்தரென்று சொல்லப்படுகிற இவர்கள் கதறிக்கொடு திரிகிற. (கள்ளநூல் தன்னையும்)(௧)"यथा हि चोरः स तथा हि बुद्धः-யதாஹிசோரஸ்ஸததாஹிபுத்த:" என்னக்கடவதிறே. இதுநமக்குக் கர்த்தவ்யமன்றென்று உஜ்ஜீவிக்க விரகு பார்த்தாயாகில்.

(தெள்ளியாரித்யாதி) ஸாராஸாரவிவேக ஜ்ஞராயிருக்குமவர்கள் ஆஶ்ரயிக்க, அவர்களுக்கு ஆஶ்ரயணீயராயிருக்கிறவர். (௨) [सारासारविवेकज्ञाः-ஸாராஸாரவிவேகஜ்ஞா:]ஸாராஸாரவிவேகஜ்ஞராகிறார்-நல்லத்தையும் தீயத்தையும் விவேகித்து, நல்லத்தைக்கைக்கொண்டு, தீயத்தைவிட்டிருக்குமவர்கள். [गरीयांसः-கரீயாம்ஸ:]நல்லத்தைக் கைக்கொள்ளுந்தனை சீர்மையுடையவர்கள். [विमत्सराः-விமத்ஸரா:] நன்மைகண்டால் பொறுமைகொண்டாடாதேயிருக்குமவர்கள். [प्रमाणतन्त्राः - ப்ரமாணதந்த்ரா:] கேவலதர்க்கங்கொண்டு அர்த்தநிர்ணயம் பண்ணுகையன்றிக்கே ப்ரமாணம்கொண்டு அர்த்த நிஶ்சயம்பண்ணுமவர்கள். (மாமுநீர முதுதந்தவள்ளலார்) தன்னையொழியவேறே ஒன்றை போக்யமாக நினைந்திருப்பார்க்கும் அத்தைக்கொடுக்கும் மஹோதாரன். (வல்லவாழித்யாதி) இவ்வம்ருதம் எனக்குவேண்டாவென்னுமைகிடாய்வேண்டுவது. .... (௯)

வச்சொன்னீர்; கண்டவிடமெங்கும் பாஹ்யமத நிஷ்டரிருந்து ஸ்வஸித்தாந்தங்களை ப்ரவர்த்திப்பித்துக் கொண்டிருக்கையாலே நீர் சொன்னபடி திவ்ய தேசத்தையே மருவக்கூடுமோ வென்ன; அதென், ஸாராஸார விவேக ஜ்ஞாநமுண்டாகையாலே உனக்கு மருவக்கூடுமென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

லோகாயதிகரைத்திருவுள்ளம்பற்றி தந்மதப்ரவர்த்தகரைச் சொல்லலாமென்கிறார் (சுக்ரனையித்யாதி). பாசுபதரை உட்கொண்டருளுகிறார் (அன்றிக்கேயித்யாதி).

"அமுதம் தந்தவள்ளலார்"என்று பதஸமபி வ்யாஹாரத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி மருவுதல்ஸாதாரணமென்றருளுகிறார் (இவ்வம்ருதமித்யாதி). (௯)

(௧) ரா-அ-௧0௯-௩௪. (௨)

மூ;—மறைவலார்குறைவிலாருறையுமூர் வல்லவாழடிகள்தம்மைச்
சிறைகுலாவண்டறைச்சோலைசூழ்கோலநீளாலிநாடன்
கறையுலாவேல்வல்ல கலியன் வாயொலி யிவைகற்றுவல்லார்
இறைவாராயிருநிலம்காவல்பூண் டின்பநன்கெய்துவாரே. (௰)
திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளேசரணம்

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மறைவலார்	வேதார்த்தம் அறிந்தவராய்	ஆலி	திருவாலியை
குறைவுஇலார்	ஒருவிதகுறைவற்றிருக்கிற ப்ராஹ்மணர்கள்	நாடன்	நாடாகவுடையராய்,
உறையும்ஊர்	வர்த்திக்கிற திவ்யதேசமான	கறைஉலா	சத்ருக்களின் ரக்தக்கறையையுடைய
வல்லவாழ்	திருவல்லவாழிலெழுந்தருளியிருக்கிற[ய்,	வேல்	வேலாயுதத்தை
அடிகள்தம்மை	ஸ்வாமிகள்விஷயமா	வல்ல	(நடத்துமதில்) கைவந்தவரான
சிறை	சிறகுகளையுடைய	கலியன்	ஆழ்வார்,
வண்டு	வண்டுகள்	வாய்ஒலி	ஒலியையுடையதாய் திருவாய்மலர்ந்தருளிய
குலா	குலாவாநிற்பதாய்,	இவை	இப்பத்துப் பாட்டை
அறை	மற்றும் சொல்லுக் குறைப்பான நன்மையையுடைய	கற்றுவல்லார்	அப்யஸித்து வல்லவர்கள்
சோலை	பொழில்களாலே	இறைவராய்	பூமியில்நிர்வாஹகராய் ஆகி (பிறகு)
சூழ்	சூழப்பட்ட	இருநிலம்	நித்ய விபூதியையும்
கோல	அழகிய	காவல்பூண்டு	ஆண்டுகொண்டு
நீள்	நெடியதான	நன்கு இன்பம்	பரமாநந்தத்தை
		எய்துவாரே	அடைவர்கள். (௰)

வ்யா;—பத்தாம்பாட்டு. (மறையித்யாதி) வேததாத்பர்யம் கைப்பட்டிருப்பாராய், மற்றும்அத்ருஷ்ட பரிகாரங்களால் குறைவற்றுக்கிற ப்ராஹ்மணர் வர்த்திக்கிற திருவல்லவாழில்நிற்கிறஸ்வாமிகளைக்கவிபாடிற்று. (சிறையித்யாதி) சிறகையுடைத்தாயிருக்கிறவண்டு

ஆறு.—பத்தாம்பாட்டு (மறையித்யாதி) சிறைவண்டுகுலாவா நிற்பதாய், அறை-மாற்ற முற்ற நிறைவையுடைத்தான சோலையென்று சப்தார்தமாக்கியருளுகிறார் (சிறகையித்யாதி). ... ... (௰)
ஜீயர்திருவடிகளே சரணம்.

களினுடைய கொண்டாட்டத்தையுடைத்தாயிருப்பதாய் மற்றும் சொல்லுக்கு உறுப்பான நன்மைகளெல்லா வற்றிலும் குறைவற்றிருக்கிற சோலைகளாலே சூழப்பட்டு தர்ஶநீயமாயிருக்கிற திருவாலி நாட்டையுடையராய், ப்ரதிபக்ஷ நிரஸநத்வரையாலே கறைகழற்ற அவஸரமின்றிக்கே யிருக்கிற வேலைக் கையிலேயுடைய ஆழ்வார், ஒலியை யுடைத்தாம்படி அருளிச்செய்த இத்தைக் கற்றுவல்லார், பூமிப்பரப்புக்கடைய தாங்களே நிர்வாஹகராய் தேஹஸமநந்தரம் நித்யவிபூதியிலே புக்கு (க) "ஏஷ ஹ்யேவாநந்தயாதி - ஏஷஹ்யேவாநந்தயாதி" என்கிறபடியே நிரதிசயாநந்த யுக்தராவர். .... (க௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி
ஒன்பதாம்பத்து ஏழாந்திருமொழி முற்றிற்று.

ஒன்பதாம்பத்து எட்டாந்திருமொழி
முந்துறப்ரவேசம்.

வ்யா.—திருவல்லவாழைச் சேரப்பாராய் என்றார் தம்திருவுள்ளத்தைப்பார்த்து; அது தம்முடைய த்வரைக்கீடாக ப்ரவர்த்தித்ததில்லை. "ஸர்வரக்ஷகனாய், அர்த்தித்தாருடைய ஸர்வப(ஃ)லங்களையும் கொடுக்கக் கடவனாய், ஸர்வாதிகனாய், விரோதி நிரஸந சீலனாய், பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளால் சலிப்பிக்க வொண்ணாத ஸ்வபாவத்தையுடையனாய், ஸர்வஸமாஶ்ரயணீயனாய்க்கொண்டு திருமலையிலேவந்து நின்றான்; நாம்அங்கேபோய்அநுபவிப்போம்; அதிலேஒருப்படு" என்று பிதாவானவன் முந்துற நமஸ்கரித்துக் காட்டிப் பின்னை ப்ரஜையை நமஸ்கரிக்கச் சொல்லுமாபோலே காட்சியிலே முற்பட்டு தம்திருவுள்ளத்தோடே கூட்டுகிறார். .... *

அரு:—முந்துறவின் ப்ரவேசம். கீழில் திருமொழியிலே "மருவு நெஞ்சே" என்று பயஸமருளிச் செய்தவர் இத்திருமொழியிலும் "வணங்கும் [illegible]" என்று உபதேசிக்கைக் கடியென்னென்னும் ப்ரஶ்நத்தில் [illegible] (திருவல்லவாழையித்யாதி). * முந்துற்ற நெஞ்சாயிருக்கச் [illegible] அதின் த்வரையும் கூடப்போராத படியான அதித்வரை [illegible] என்று கருத்து. *

(க) தை-ஆ-எ-க.

மூ;—

முந்துறவுரைக்கேன் விரைக்குழல் மடவார்கலவியை விடு தடுமாறல்
அந்தரமேழுமலைகடலேழுமாய வெம்மடிகள்தம்கோயில்
சந்தொடுமணியுமணிமயில்தழையும் தழுவிவந்தருவிகள் நிரந்து
வந்திழிசாரல்மாலிருஞ்சோலை வணங்குதும் வாமடநெஞ்சே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மடநெஞ்சே	பவ்யமான மனமே!	கோயில்	திவ்யதேசமாய்,
முந்துற	முன்னமே	அருவிகள்	மலையருவிகளானவை
உரைக்கேன்	(ஒன்று) (சொல்லுகிறேன் (கேள்);	சந்தொடு	சந்தந மரங்களோடு
விரை	பரிமளத்தை யுடையதான	மணியும்	நல்ல ரத்நங்களையும்,
குழல்	கேசபாரத்தை யுடையரான	அணி	அழகிதான
மடவார்	ஸ்த்ரீகளுடன்	மயில்தழையும்	மயில்தோகைகளையும்
கலவி	ஸம்ஶ்லேஷமாகிற	தழுவிவந்து	உருட்டிக்கொண்டு
தடுமாறலை	தடுமாற்றத்தை	நிரந்து	நெருங்கி
விடு	விட்டுவிடு;	வந்துஇழி	வந்திழியாநின்றுள்ள
அந்தரம்எழும்	ஸப்தத்வீபங்களையும்	சாரல்	பர்யந்தத்தை யுடைத்தான
அலைகடல் எழும்	ஸப்தஸமுத்ரங்களையும்	மாலிருஞ்சோலை	திருமாலிருஞ்சோலையை
ஆய	(சரீரமாகவுடையரான	வணங்குதும்	வணங்குவோம்
எம்அடிகள்தம்	நம்ஸ்வாமியினுடைய	வா	வா. (க)

அவ.—முதற்பாட்டு; ப்ராப்தவிஷயத்தை வணங்கிலும் வணங்குகிறாய், தவிர்ிலும் தவிருகிறாய், இதரவிஷயங்களை முந்துற முன்னம் விட்டுக்கொடுநிற்கப் பாராய் என்கிறார்.

வ்யா.—(முந்துறவித்யாதி) உனக்குச் செய்யவேண்டுமதில் நான் முந்துறச் சொல்லுகிறது, பரிமளத்தையுடைத்தான குழலையுடையரான ஸ்த்ரீகளோட்டை ஸம்ஶ்லேஷத்தை நன்றென்று அது குவாலாக நினைத்திருக்குமத்தைவிட்டு. (தடுமாறல்) அலாபத்தாலே வரும் வ்யஸநம் பொறுக்கவொண்ணாதென்று அத்தை விடு. தடுமாற்றத்தைப் பண்ணுவது ஒன்றென்னுதல்; அன்றிக்கே கலவி

அரு;—முதற்பாட்டு. (முந்துறவித்யாதி) (தடுமாற்றத்தையித்யாதி) கலவி அர்த்தார்ஜந ஹேதுவாகையாலே க்லேசாவஹமென்று கருத்து. "கலவியாகிற தடுமாற்றத்தை விடு" என்று ஏகவாக்யதயா மூன்றாமர்த்தமருளுகிறார் (அன்றிக்கேயித்யாதி), நரகாவஹமாகையாலே க்லேசரூபமென்று தாத்பர்யம்.

யாகிற தடமாற்றமென்னுதல்; (அக்ரமித்யாதி) ஸப்த த்வீபங்களும், ஸப்த ஸமுத்ரங்களுமாய் நிற்கிற ஸர்வஸ்வாமி வர்த்திக்கிற தேசம்.

(சந்தித்யாதி) நல்லசந்தநத்தோடே கூடப் பெருவிலையனான ரத்நங்களையும், அந்தச்சந்தநமரங்களையும் வேரோடே பறித்து விழ விட்டுப் பெரிய ரத்நங்களையும் கூடக்கொண்டு தர்ஶநீயமான மயில் தழையையும் உருட்டிக்கொண்டு அருவிகளானவை நெருங்கி வந்திழியாநின்றுள்ள பர்யந்தத்தை யுடைத்தான திருமலையை வணங்குவோம் வா என்னோடே ஒருமிடறான நெஞ்சே. .... (க)

மூ;— [யோர்

இண்டையும்புனலும் கொண்டிடையின்றி யெழுமினோதொழுதுமென்றிமை
அண்டரும்பரவவரவணைத்துயின்ற சுடர்முடிக் கடவுள்தம்கோயில்
விண்டலர்தூளி வேய்வளர்புறவில் விரைமலர்க் குறிஞ்சியின்நறும்தேன்
வண்டமர்சாரல் மாலிருஞ்சோலை வணங்குதும் வாமடநெஞ்சே. (உ)

பதம்.	உரை.
	மடநெஞ்சே!
இண்டையும்	நல்ல பூமாலையையும்
புனலும்	தீர்த்தத்தையும்
கொண்டு	கையில்தரித்துக்கொண்டு
இடையின்றி	க்ஷணகாலமும் இடைவிடாமல்
எழுமினோ	உஜ்ஜீவிக்க ஒருப்படுங்கோள்;
தொழுதும்	(நாம்)"ஆஶ்ரயிப்போம்"
என்று	என்று சொல்லிக்கொண்டு
இமையோர்	நித்யஸூரிகளும்
அண்டர்	அண்டாந்தர் வர்த்திகளானவர்களும்
பரவ	ஆஶ்ரயிக்க
அரவணை	திருவநந்தாழ்வானாகிற படுக்கையில்
துயின்ற	திருக்கண் வளர்ந்தருளுகிறவனாய்.

பதம்.	உரை.
சுடர்	(ஆதிராஜ்ய ஸூசகமாய்) ப்ரகாசியாநின்ற
முடி	திருவபிஷேகத்தை யுடையரான
கடவுள் தம்	ஸர்வேஶ்வரனுக்கு
கோயில்	வாஸஸ்தாநமாய்,
விண்டு அலர்	விட்டலரா நிற்பதாய்,
தூளி	தூள்களை யுடையதுமாய்,
வேய்	மூங்கில்கள்
வளர்	வளராநின்றுள்ள
புறவில்	பர்யந்தத்தில்
விரை	பரிமளப்ரசுரமான
குறிஞ்சிமலரின்	குறிஞ்சிப் பூவினுடைய
நறும்தேன்	செவ்வியதானதேனில்
அமர்	அமர்ந்த
வண்டு	வண்டுகளையுடைய

சாரல்மாலிருஞ்சோலை வணங்குதும் வா. (உ)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (இன்னையித்யாதி) நல்லபூமாலையும், ஸமாராதநத்துக்குப்ரதாநோபகரணமான ஜலமும், இவற்றைத் தரித்துக்கொண்டு இடைவிடாதேதொழுதப்படுங்கோள்; நாம் ஆஶ்ரயிக்கும்படியாயவென்று, நித்யஸூரிகளும் அண்டாந்தர்வர்த்திகளானவர்களும் ஆஶ்ரயிக்கத் திருவநந்தாழ்வான்மேலே பள்ளிகொண்டு, ஆதிராஜ்ய ஸூசகமான திருவபிஷேகத்தையுடைய ப்ரதாநர்வர்த்திக்கிறதேசம்.

(விண்டலரித்யாதி) விட்டலராநிற்பதாய், தூளியுண்டு - சுண்ணம், அத்தையுடைத்தாய், ஏற்கில் வளராநின்றுள்ள பர்யந்தத்தில் பரிமளப்ரசுரமான குறிஞ்சியினுடைய செவ்வித்தேனை வண்டுகளானவை பாநம்பண்ணாநின்றுள்ள பர்யந்தத்தையுடைய. (௨)

மூ.—

பிணிவளராக்கைநீங்க நின்றேத்தப் பெருநிலமருளில் முன்னருளி
அணிவளர்குறளாயகலிடமுழுதுமளந்த வெம்மடிகள்தம்கோயில்
கணிவளர்வேங்கை நெடுநிலமதனில் குறவர்தம் கவணிடைத்துரந்த
மணிவளர்சாரல் மாலிருஞ்சோலை வணங்குதும் வாமடநெஞ்சே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மடநெஞ்சே.		அருளி	தந்தருளி,
பிணி	துக்கத்தை	அணிவளர்	அழகுமிக்கிருந்துள்ள
வளர்	வளர்த்தாநின்றுள்ள	குறளாய்	ஸ்ரீவாமநவேஷமுடையனாய்
ஆக்கை	ஶரீரமானது	அகலிடம்முழுதும்	பூமிப் பரப்பையடைய
நீங்க	கழிக்கைக்கு உறுப்பாக	அளந்த	(திருவடிகளால்) அளந்தருளின
நின்று ஏத்த	ஒருப்பட்டு நின்றுஸ்துதிப்பதற்கு		
பெருநிலம்	பரந்தபூமியை		
அருளில்	க்ருபையாலே		
முன்	முன்னே		

அரு;—இரண்டாம்பாட்டு. (இன்னையித்யாதி கீழ்ப்பாட்டில் ஸர்வாத்மகதயா ஸர்வரக்ஷகத்வத்தை அநுஸந்தித்தார்; இதில் ஸர்வஸமாஶ்ரயணீயத்வத்தை அநுஸந்தித்து வணங்கச் சொல்லுகிறுரென்று ஸங்கதி.

இரண்டையும்சேரவெடுக்கையாலே ஸமுச்சயஸித்தமாகையாலே, ச(ஃ)காரங்களுக்கு ப்ரயோஜநமில்லையே என்ன; அதுக்கு அடுத்து ப்ராதாந்யத்தை ஸூசிப்பிக்கிற தென்கிறுர் (நல்லவித்யாதி). (குறிஞ்சியுடைய) குறிஞ்சிப்பூவினுடைய. ... ... (௨)

எம்அடிகள்தம்	நமக்கு ஸ்வாமியானவ	நிலம்அதனுள்	வெளிநிலங்களிலே வர்
கோயில்	வாஸஸ்த்தாந [னுக்கு மாய்,	குறவர்	குறவர்கள் [த்திக்கிற
		தம்	தந்தாமுடைய
கணி	க(X)ணநாபரனை ஜ்யௌதிஷிகனாய்க் கொண்டு	கவணிடை	கல்லெறிகயிற்றில் வை
		துரந்த	எறிந்த [த்து
வளர்	வளராநின்றுள்ள	மணி	மணிகளுடைய ப்ரகாச மானது
வேங்கை	வேங்கை மரங்களை யுடைய	வளர்	பரம்பாநின்றுள்ள
கெடு	விஶாலமான	சாரல்மாலிருஞ்சோலை வணங்குதும் வா.	(ந)

வ்யா.—மூன்றாம்பாட்டு. (பிணியித்யாதி) துக்கத்தை வளரா நின்றுள்ள சரீரத்தைக் கழிக்கவேணுமென்று ஆஶ்ரயிக்க, அதுக்காகப் பரந்த பூமியை நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே தந்தருளி, அழகு மிக்கிருந்துள்ள ஶ்ரீவாமந வேஷத்தைப்பரிக்ரஹித்து அதிஸுகுமாரமான திருவடிகளைக்கொண்டு பூமிப்பரப்பையுடைய அளந்து கொண்டு. அந்தச்செயலாலே என்னை எழுதிக்கொண்ட ஸ்வாமியானவன் பிற்பட்டார்க்கு இழக்கவேண்டாதபடி நிற்கிறதேசம்.

(கணியித்யாதி) அங்குத்தைக்கு வெறுநாள் சொல்லுவாரில்லாமையாலே க(X)ணியாகக் கொண்டு வளராநின்றுள்ள வேங்கையையுடைத்தாய், பரப்பையுடைத்தானபூமியிலே ஆட்டைக்கொருகால் இது பூக்கக்கடவதாய், அத்தையிட்டு ஆண்டென்று அறியுமத்தனையாயிற்று. இந்தவேங்கையை யுடைத்தான வெளிநிலத்திலே அங்கு

அநு;—மூன்றாம்பாட்டு. (பிணியித்யாதி), கீழ்ப்பாட்டில் ஸர்வஸமாஶ்ரயணீயத்வத்தை அநுஸந்தித்தார்; இதில் அந்த ஆஶ்ரயணத்துக்குப் பலமானவற்றைக் கொடுக்க வல்லவனென்று ஸர்வ பலப்ரதத்வத்தை யருளுகிறாரென்று ஸங்கதி.

(வளராநின்றுள்ள) வளர்த்தா நின்றுள்ள ; (தந்தருளி) என்றவநந்தரம் "முன்னருளி" என்றதுக்கர்த்தமாக, "முன்னே நின்றவிடத்தில் க்ருபை பண்ணி" என்று கூட்டுவது.

(கணியாகக்கொண்டு) கணநாபரனை ஜோஸ்யனாகக் கொண்டு. அவன் ஸம்வத்ஸரம் சொல்லுமாபோலே பூவாலே தானுமறிவிப்பிக்கும் குறவருக்கென்று கருத்து. ... ... (ந)

ள்ள குறவரானவர்கள் தந்தாமுடைய எறிகவணிலே வைத்து எறிந்த மணியினுடைய ஒளி எங்குமொக்கப் பரம்பாநின்றுள்ள பர்யந்தத்தையுடைய. ....(௩)

மூ.—

சூர்மையிலாய பேய்முலைசுவைத்துச் சுடுசரமடுசிலைத்துரந்து
நீர்மையிலாததாடகைமாள நினைந்தவர் மனங்கொண்டகோயில்
கார்மலிவேங்கைகோங்கலர்புறவில்கடிமலர்க்குறிஞ்சியின்நறுந்தேன்
வார்புனல்சூழ்தண்மாலிருஞ்சோலை வணங்குதும் வாமடநெஞ்சே.

பதம்.	உரை.
	மடநெஞ்சே. (௪)
சூர்மையிலாய	க்ரூரஸ்வபாவையான
பேய்	பூதனையினுடைய
முலை	ஸ்தநத்தை
சுவைத்து	(அவளுயிர்மாள) க்ரஸித்தவனாய்,
சுடு	(சத்ருக்களின் மேலே) நெருப்பையுமிழா[நின்ற]
சரம்	அம்புகளை
அடு	முடிப்பதில் ஸமர்த்த[மான]
சிலை	தநுஸ்ஸிலே
துரந்து	தொடுத்துவிட்டு
நீர்மை இலாத	ஸ்த்ரீத்வப்ரயுக்தமான மென்மை யில்லாத
தாடகை	தாடகையானவள்
மாள	முடியும்படியாக
நினைந்தவர்	திருவுள்ளத்திலேகொண்ட எம்பெருமான்
மனம்கொண்ட	விரும்பிவர்த்திக்கிற

பதம்.	உரை.
கோயில்	திவ்யதேசமாய்,
கார்மலி	மேகபதத்தளவும் உந்நதங்களான
வேங்கை	வேங்கைமரங்களும்
கோங்கு	கோங்குமரங்களும்
அலர்	அலராநின்றுள்ள
புறவில்	பர்யந்தத்திலே
கடி	பரிமளப்ரசுரமான
குறிஞ்சிமலரின்	குறிஞ்சிப்பூவினுடைய
நறும்தேன்	செவ்வியதான மகரந்தத்தினுடைய
வார்புனல்	ப்ரவாஹத்தாலே
சூழ்	சூழப்பட்டதாய்,
தண்	குளிர்ந்து ப்ரமஹராமான
மாலிருஞ்சோலை வணங்குதும்வா. (௪)	

அந;—நாலாம்பாட்டு. (சூர்மையித்யாதி), கீழ் இஷ்டப்ராபகத்வத்தை அருளிச்செய்தார். அநிஷ்டநிவ்ருத்யுபயுக்தமாக விரோதிநிரஸநத்தை யருளுகிறாரென்று ஸங்கதி.

வ்யா.—ஈாலாம்பாட்டு. (சூர்மையித்யாதி) க்ரௌர்யத்தை வடிவாகவுடைய பூதனைமுலையைச்சுவைத்திட்டு; இவன்முகத்திலே விழித்துவைத்துப் பின்னையும் இரங்காதபடியிறே க்ரௌர்யம்; எதிரிகள்மேலே நெருப்பைத்தூவிக்கொண்டுசென்று விழுகிறஅம்புகளை முடிக்க வற்றான வில்லிலே தொடுத்துவிட்டு ஸ்த்ரீத்வப்ரயுக்தமான மென்மையில்லாத தாடகை முடியும்படியாக, ஒருருஷிவாக்யத்தையேகொண்டு ஸ்த்ரீவதமென்று பிற்காலியாதே "ரக்ஷகரான நமக்கு ரக்ஷ்யவர்க்கத்தினுடைய ரக்ஷணத்துக்கேகாந்தமானது செய்ய வேண்டாவோ" என்று அவள் முடியும்படி திருவுள்ளத்திலேகொண்டவன்; பின்னையும் பிற்பாடருடைய ரக்ஷணத்துக்குப்பாங்கான நிலமென்று விரும்பிவர்த்திக்கிற கோயில்.

(காரித்யாதி) மேகபதத்தளவும் செல்ல ஓங்கின வேங்கையென்னுதல்; நீலவேங்கைகளென்னுதல்; கோங்காகிற வ்ருக்ஷம். இவை அலராநின்றுள்ள பர்யந்தத்திலே பரிமளப்ரசுரமான குறிஞ்சியினுடைய செவ்வித்தேனானது வெள்ளமிடா நின்றுள்ள ஶ்ரமஹரமான திருமலையை. .... (ச)

மூ;—

வணங்கலிலரக்கன் செருக்களத்தவிய மணிமுடியொருபதும்புரள
அணங்கெழுந்தவன்றன்கவந்தம்நின்றாட வமர்செய்தவடிகள்தம்கோயில்
பிணங்கலில்நெடுவேய்நுதிமுகம் கிழிப்பப் பிரசம்வந்திழிதரப்பெருந்தேன்
மணங்கமழ்சாரல்மாலிருஞ் சோலை வணங்குதும் வாமடநெஞ்சே. (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
	மடநெஞ்சே.	புரள	(கீழேகிடந்து) துடிக்கும்படியாகவும்,
வணங்கல்இல்	"நநமேயம்" என்று வணக்கமில்லாத	அவன்தன்	அவனுடைய
அரக்கன்	ராவணனானவன்	கவந்தம்	கபந்த (ப்ஸ) மானது
செருக்களத்து	யுத்த பூமியிலே	அணங்கெழுந்து	தேவதாவிஷ்டம் போல்
அவிய	முடியும்படியாகவும், (அவனுடைய) [ய்	நின்றுஆட	நின்று நர்த்தநம் பண்ணும்படியாகவும்
ஒரு	வரபலத்தால் த்ருடமா	அமர்செய்த	யுத்தத்தை நடத்தினவனை
மணி	ரத்நத்தாலலங்க்ருதமான		
முடி பதும்	பத்துத்தலைகளும்		

க்ரௌர்யத்தை வடிவாக வுடைத்தானமையைக் காட்டுகிறார் (இவனித்யாதி). நினைவின் ப்ரகாரந்தன்னை யருளுகிறார் (ஒருவித்யாதி). ... ... (௬)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அடிகள் தம் கோயில்	ஸ்வாமியினுடைய இருப்பிடமாய்,	கிழிப்ப	கிழிக்க (அதிலுள்ள)
பிணங்கலில்	ஒன்றோடொன்று நெருங்கிக் கொண்டிருப்பதாய்	பிரசம்	தேனீக்களானவைகள்
நெடு	மிகவும் உந்நதமான	வந்து இழிதர	வந்திழிய
வேய்	மூங்கிலானது	பெரும்தேன்	அதிகமான தேனினுடைய
நுதி	தன்னுடைய நுணியாலே	மணம்	பரிமளமானது
முகம்	(மலையுச்சியி லிருக்கிற தேன் கூட்டின்) வாயை	கமழ்	(எங்குமொக்கப்) பரம்பா நின்றுள்ள
		சாரல்	பர்யந்தங்களை யுடைய
		மாலிருஞ்சோலைவணங்குதும்வா. (ரு)	

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (வணங்கலிலித்யாதி) (க) "த்விதா பஜ்யேயமப்யேவம் ந நமேயம்" - த்விதாபஜ்யே யமப்யேவம் நநமேயம்" என்கிறபடியே "இரண்டாகப் பிளக்கிலும் வணங்கேன்" என்றிருந்த ராவணன் யுத்தபூமியில் மடிய, தேவதைகளுடைய வரத்தாலே திண்ணியதாய், ரத்நமயமான முடிபத்தும் புற்று மறிந்தாப்போலே கிடந்து துடிக்க, தைவாவிஷ்டம்போலே யிருக்க அவனுடைய சரீரமானது நின்றாட, ஸங்கல்பத்தாலன்றிக்கே பத்தும் பத்தாக வீரவாசிதோற்றப் பூசல் பொருதஸ்வாமிகள் வர்த்திக்கிற தேசம் ஒன்றோடொன்று பிணைந்து பெரிய ஒக்கத்தை யுடைத்தான மூங்கிலானது-மலைமுழஞ்சிலே வைத்ததேன் கூட்டளவும் வரவளர்ந்து தன்னுடைய நுணியாலே அதினுடைய வாயைக்கிழிக்க, தேன் வைத்த நாலுவகைப்பட்ட ஈக்களும் வந்திழியத் தேனினுடைய் கந்த (X) மானது எங்குமொக்கப் பரம்பாநின்றுள்ள. .... (ரு)

அநு;—அஞ்சாம்பாட்டு. (வணங்கலிலித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் பெண்கவான விரோதிகள் போக்கினமையை அருளிச்செய்தார். ஆண்பிள்ளையாய்த் தலைப்பத்துப் படைத்தானையும் வென்ற வீரவாசியை அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"ஒருமணி முடிபதும் புரள" என்றந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றி, ஒருவென்று அத்விதீய பதத்தால் பலித்த வர்த்தத்தையருளுகிறார் (தேவதைகளித்யாதி). "பிரசம்" என்று தேனாய், அத்தால் தேன் கூட்டும் ஈக்களைச் சொல்லுகிறதென்றருளுகிறார் (தேன் வைத்த வித்யாதி). ... ... (ரு).

மூ;—

விடங்கலந்தமர்ந்த வரவணைத்துயின்று விளங்கனிக்கிளங்கன்றுவிசிறிக்
குடங்கலந்தாடிக் குரவைமுன்கோத்தகூத்த வெம்மடிகள்தம்கோயில்
தடங்கடல்முகந்து விசும்பிடைப் பிளிறத்தடவரைக்களிறென்று முனிந்து
மடங்கல்நின்றதிரும் மாலிருஞ்சோலை வணங்குதும் வாமடநெஞ்சே. (௬)

பதம்.	உரை.
	மட நெஞ்சே?
விடம்கலந்து	(உகவாதார் மேலே) விஷத்தை உமிழாநிற்பானாய்,
அமர்ந்த	(எம்பெருமான் திருமேனிக் கநுருபமான) குணங்கள் பொருந்தின
அரவணை	திருவநந்தாழ்வானாகிற படுக்கையிலே
துயின்று	கண்வளர்ந்தருளி, (அங்கு நின்றும் வந்து அவதரித்து)
விளங்கனிக்கு	விளாம்பழத்துக்காக
இளம் கன்று	ஒரு சிறுக் கன்றை
விசிறி	(மரத்தின்மேலே) வீசி,
குடம் கலந்து	(கையிலே) குடங்களைக்கொண்டு
ஆடி	குடக்கூத்தாடி
முன்	முன்னே
குரவை	(பெண்களுடைய) குரவைக்கூத்திலே
கோத்த	தன்னைசேர்த்தவனாய்,
கூத்த	ஆஶ்சர்ய சேஷ்டிதத்தையுடையனை
எம்மடிகள்தம்	நம்ஸ்வாமியினுடைய
கோயில்	இருப்பிடமாய்,
தடம்கடல்	ஆழமானஸமுத்ரத்தில்
முகந்து	(ஜலத்தை) க்ரஸித்து (மேகங்களானவை)
விசும்பு இடை	ஆகாசத்திலே ஏறி
பிளிற	சப்திக்க (அந்தத்வநியைக் கேட்டு)
மடங்கல்	ஸிம்ஹமானது
தடவரை	மலைப்ராந்தங்களிலிருக்கிற [ணி
களிறு என்று	யானையாக புத்திபண்
முனிந்து	சீறி
நின்று அதிரும்	அதிராநின்றுள்ள
மாலிருஞ்சோலை வணங்குதும் வா.	

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (விடமித்யாதி) மதுகைடபர்கள் துடக்

அநு;—ஆறும்பாட்டு. (விடமித்யாதி) கீழே பேய் முலைசுவைத்து என்று ப்ரஸ்துதமான க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் அபதாநங்களை அடியே பிடித்தநுஸந்திக்கிறுரென்று ஸங்கதி.

அரவான போதே விடம் கலந்திருக்குமே, விசேஷித்ததுக்குக் கருத்தென்னென்ன வருளுகிறுர் (மதுவித்யாதி).

கமான உகவாதார்மேலே விஷத்தை உமிழாநிற்பானுய், அவனுக்கு எப்போதும் விடாதே மருவவேண்டும்படி திருமேனிக்கநுரூபமான ஸௌகுமார்யத்தை யுடையனான திருவநந்தாழ்வான்மேலே கண் வளர்ந்தருளி, அங்குநின்றும் போந்து அவதரித்து விளாம்பழத்துக் காக ஒருசிறுகன்றைவீசி,கையிலே குடங்களைக்கொண்டு கூத்தாடி, பெண்களுடைய குரவைக்கூத்திலே தன்னைக் கொடுவந்து கோத்து மநோஹாரியான சேஷ்டிதத்தையுடைய ஸ்வாமி வர்த்திக்கிற தேசம்.

கடல் மணலே சேஷிக்கும்படி ஜலாம்ஸத்தை முகந்து மேகங் கள்போய் ஆகாசத்தே ஏறி, உள்ளுப்புக்க த்ரவ்யத்தின்கனத்தாலே அங்கேநின்று பிளிற, அதினுடைய த்வநியைக்கேட்டு,மடங்கலுண்டு- ஸிம்ஹம், அது மலையிலே வர்த்திக்கிற ஆனையாக புத்திபண்ணி நாம் "வர்த்திக்கிறதேசத்திலே வேறேயுமொன்று வர்த்திக்கையாவ தென்?" என்று சீறி அதிராநின்றுள்ள. .... (சு)

மூ;—

தேநுகனுவிபோயுகவங்கோர் செழுந்திரள்பனங்கனியுதிரத் [கோயில்
தானுகந்தெறிந்ததடங்கடல் வண்ணரெண்ணி முனிடங்கொண்ட
வானகச்சோலை மரதகச்சாயல் மாமணிக்கல்லதர்நிறைந்து
மானுகர்சாரல் மாலிருஞ்சோலை வணங்குதும்வாமடநெஞ்சே. (எ)

பதம்.	உரை.
	மட நெஞ்சே !
தேநுகன்	தேநுகாஸுரனுடைய
ஆவி	ப்ராணனானது
போய்உக	முடியும்படியாக
அங்கு	அவ்விடத்தில்
ஓர்	அத்விதீயமாய்,
செழும்	தர்ஸநீயமாய்,
திரள்	திரண்டிருந்த
பனம்கனி	பனம்பழங்கள்
உதிர	உதிரும்படி (அவனை)
தான்	தாம் (ஆஸ்ரிதவிரோதி
உகந்து	ப்ரீதனாய், [நிரஸநத்தில்)
எறிந்த	(பனையின்மேலே)எறிந்த

பதம்.	உரை.
தடம் கடல்	கம்பீரமான ஸமுத்ரம் போன்ற
வண்ணர்	வடிவையுடையரான எம்பெருமான்
முன்	முன்பு [எண்ணி
எண்ணி	பாங்கானதேசமென்று
இடம்கொண்ட	ஸ்வீகரிக்கப்பட்ட
கோயில்	ப்ரதேசமாய்,
மான்	மான்களானவை
மாகதச்சாயல்	மரகதமணியினுடைய ஒளியையுடைத்தான

(மேகங்கள்) என்றது-விசேஷண பலத்தாலே அர்த்த ஸித்தம். ... (சு)

வானகம்சோலை	ஆகாசமளவும் ஓங்கின சோலைகளிலிருக்கிற	நுகர்	(அங்குள்ள தேனை) புஜியாநின்றுள்ள
மாமணிக்கல்	நீலப்பாறைகளிலுண்டான	சாரல்	பர்யந்தங்களையுடை
அதர்	வழியில்	மாலிருஞ்சோலை வணங்குதும் வா	
நிறைந்து	ப்ரவேசித்து நிறைந்து		

வ்யா;—ஏழாம்பாட்டு. (தேனுகனித்யாதி) தேனுகனுடை ப்ராணனுனது முடிய, அங்கே அடியேபிடித்துத் தலையளவும்செல்ல தர்ஶநீயமாம்படி பழுத்துக்கிடக்கிறபனம்பழங்கள் உதிரும்படி, ஆஶ்ரித விரோதிகளைப் போக்குகையிலுண்டான ப்ரீதியாலே உகந்தெறிந்த ஶ்ரமஹரமானவடிவை யுடையவன், ஆஶ்ரித விரோதிகளைப் போக்குகைக்குப் பாங்கான தேசமென்று திருவுள்ளத்தாலே ஆதரித்து வர்த்திக்கிறகோயில். (வானகமித்யாதி) மரதகத்தினுடைய ஒளியை யுடைத்தாய்க்கொண்டு ஆகாஶாவகாசமடையும்படி ஓங்கியிருந்துள்ள சோலையிலுள்ளில், நீலப்பாறைகளிலுண்டான வழியே போய்ப்புக்கு, மான்களானவை அங்குள்ள தேனைப்பருகாநின்றுள்ள பர்யந்தத்தையுடைய. .... (எ)

மூ;—

புதமிகுவிசும்பில் புணரிசென்றணவப்பொருகடலரவணைத்துயின்று
பதமிகுபரியின்மிகுசினம்தவிர்த்த பனிமுகில் வண்ணர் தம்கோயில்
கதமிகுசினத்தகட தடக்களிற்றின் கவுள்வழிகளிவண்டுபருக
மதமிகு சாரல்மாலிருஞ்சோலை வணங்குதும் வாமடநெஞ்சே.

அநு;—ஏழாம்பாட்டு. (தேனுகனித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் விளங்கனிக்கு இளங்கன்று விசிறினமையை அநுஸந்தித்தார். இதில் பனங்கனிக்காக பலராமனுய் கராஸுரவதம் செய்தமிடுக்கை அநுஸந்திக்கிறுரென்று ஸங்கதி.

(அடியேபிடித்துத்தலையளவும் செல்ல) என்றதுக்கு நெருஞ்சியைப்புல்லாக்கின க்ருஷ்ணஸஞ்சாரமுள்ள காட்டில் மரங்களெல்லாம் பலாவைப்போலே பழுக்குமென்று கருத்து. "மா" என்று கறுப்பாய், அருளுகிறுர் (நீலப்பாறைகளில்) என்றது. (தேனை)என்றது-சோலையைச் சொன்னத்தாலே அர்த்தாத்ஸித்தம். ... ... (எ

அநு;—எட்டாம்பாட்டு. (புதமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் கழுதையான தேநுகனை நிரஸித்தமையை யருளினுர். இதில் குதிரையான கேசிநிரஸநந்தன்னையருளுகிறுரென்று ஸங்கதி.

பதம்.	உரை.
	மடநெஞ்சே.
புதம்	மேகங்களாலே
மிகு	வ்யாப்தமான
விசும்பில்	ஆகாஶத்தில்
புணரி	அலைகளானவை
சென்று	கிட்டி
அணவ	ஸ்பர்ஶிக்கும்படி
பொரு	தன்னில்தான் பொரா நின்றுள்ள
கடல்	திருப்பாற்கடலிலே
அரவணை	திருவநந்தாழ்வான்மேலே
துயின்று	கண்வளர்ந்தருளி, (அங்கு நின்றும் போந்தவதரித்து)
பத மிகு	பதத்தாலே அடிமேலடி யிட்டுக்கொண்டு வருகிற
பரியின்	குதிரையினுடைய
மிகு	அதிகமான
சினம்	சீற்றத்தை
தவிர்த்த	போக்கினவனாய்,
பனிமுகில்	ஶ்ரமஹரமான மேகம் போன்ற

பதம்.	உரை.
வண்ணர்தம்	வடிவையுடையனான எம்பெருமானுக்கு
கோயில்	இருப்பிடமாய்,
கதம்மிகு	அதிக கோபத்தை யுடைத்தாய்,
சினத்த	(அதுக்கடியான) த்வேஷத்தையுடையதாய்,
கடாம்	மதமுதிதமாய்,
தடம்	பெரியவடிவை யுடைத்தாயிருந்துள்ள
களிற்றின்	ஆனையினுடைய
கவுள்வழி	கபோலத்தின்வழியே பெருகாநின்ற
களி	மதஜலத்தை
வண்டு	வண்டுகளானவை
பருக	பானம் பண்ணா நிற்கச் செய்தே (பின்னையும்)
மதம்மிகு	மதஜலம்பாய்ந்து வெள்ளமிடா நின்றுள்ள
சாரல்	பர்யந்தங்களை யுடைய

மாலிருஞ்சோலை வணங்குதும் வா.

வ்யா;—எட்டாம்பாட்டு. (புதமித்யாதி) அம்புதத்தைக் குறைத்துப் "புதம்" என்று கிடக்கிறது. மேகங்களாலே நெருங்கின ஆகாசத்திலே கிளர்ந்ததிரைகள் சென்று ஸ்பர்ஶிக்க, தன்னில்தான் பொராநின்றுள்ள திருப்பாற்கடலிலே திருவநந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளி, அங்கு நின்றும் போந்தவதரித்து, † பதத்தாலே அடிமேலடியாக விட்டுக்கொடுவருகிற குதிரையினுடைய மிக்க சீற்றத்தைப் போக்கின ஶ்ரமஹரமான வடிவையுடையவன் வர்த்திக்கிறகோயில்.

† (பா) பதற்றத்தாலே.

(கதமித்யாதி) மிக்ககோபத்தையுடைத்தாய், அதுக்கடியான அகவாயில் த்வேஷத்தை யுடைத்தாய், மதமுதிதமாய், பெரியவடிவை யுடைத்தாயிருந்துள்ள ஆனையினுடைய கபோலத்தின்வழியே அந்த மதஜலத்தை வண்டுகளானவை பாநம்பண்ண; கொசுகு ஒரு மூலையிலே இருந்தழித்ததென்னக் கடவற்றதிறே. பின்னையும் மதம்பாய்ந்து வெள்ளமிடாநின்றுள்ள பர்யந்தத்தையுடைய. (அ)

மூ;—

புந்தியில்சமணர் புத்தரென்றிவர்க ளொத்தனபேசவு முகந்திட்டு
எந்தைபெம்மானா ரிமையவர் தலைவ ரெண்ணி முனிடங்கொண்ட
சந்தனப்பொழிலின் தாழ்சினைநிழல்தாழ் வரைமகளிர்கள்நாளும் [கோயில்
மந்திரத்திறைஞ்சும் மாலிருஞ்சோலை வணங்குதும் வாமடநெஞ்சே.

பதம்.	உரை.
	மட நெஞ்சே!
புந்திஇல்	ஜ்ஞாநஹீநரான
சமணர்	ஶ்ரமணரென்றும்
புத்தர்என்று	பௌத்தரென்றும் சொல்லப்படுகிற
இவர்கள்	இந்தமதஸ்தர்
ஒத்தன	தங்கள் ஸித்தாந்தத்துக்கு ஏகாந்தமான வற்றை
பேசவும்	சொல்லச் செய்தேயும்
உகந்திட்டு	(உகந்தார்க்கு உதவப் பெற்றோமென்று) ஹ்ருஷ்டராய்,
எந்தை	என்தந்தை முதலானார்க்கும்
பெம்மானார்	நாதனும்,
இமையவர்	நித்யஸூரிகளுக்கு
தலைவர்	அதிபதியான எம்பெருமான்
முன்	முன்பு
எண்ணி	(வாஸயோக்யமான தேசமென்று) திருவுள்ளம்பற்றி

பதம்.	உரை.
இடம்கொண்ட	உகந்து வர்த்திக்கிற
கோயில்	திவ்யதேசமாய்,
சந்தனப்பொழிலின்	சந்தநச் சோலையிலுள்ள
தாழ்சினை	தாழ்ந்த கிளைகளினுடைய
நிழல்தாழ்	நிழலின் கீழே தாழ்ந்து (வர்த்தியாநின்ற)
வரைமகளிர்கள்	மலைப்பெண்களானவர்கள்
நாளும்	நாள்தோறும்
மந்திரத்து	(வரலாபத்துக்கீடான) மந்த்ரத்தைக் கொண்டு
இறைஞ்சும்	ஆஶ்ரயியாநின்றுள்ள
	மாலிருஞ்சோலை வணங்குதும் வா.

"கடம்" என்றதின் அர்த்தம் (மதமுதிதமாய்) என்றது. "தடம்" என்றதின் அர்த்தம் (பெரியவித்யாதி). †மதுவென்றது-மதுவைப்போலே என்கை. (அ)

† இது வ்யாக்யாநத்துக்குச் சேரவில்லை.

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (புந்தியில்சமணர்) வேதத்துக்கு அப்ராமாண்யம் சொல்லும்படி ஜ்ஞாநஹீநராயிருக்கிற சமணர், அப்படியேயிருக்கிற பௌத்தரென்று சொல்லப்படுகிற இவர்கள், தாங்கள் அதிகரித்த ஸித்தாந்தங்களுக்கு ஏகாந்தமானவற்றைச் சொல்லச்செய்தேயும், இவர்கள் நம்மை அறிந்திலர்களே; இவர்களுக்கு நாம் வேண்டாவாகில், நாம் என்றால் உகந்திருக்கும் ஆஸ்ரிதருக்கு உதவப்பெற்றோமென்று அத்தாலே ஹ்ருஷ்டராய், என்குல நாதனாய், அப்படி *அயர்வறு மமரர்களதிபதியாயிருக்கிறவர் நித்ய ஸூரிகளுக்கும் ஸம்ஸாரிகளுக்குமொக்க முகம்கொடுக்கலாம் தேசமென்று திருவுள்ளம்பற்றி வர்த்திக்கிற தேசம். சந்தனச் சோலையிலுண்டானதாழ்ந்தபணைகளிலுண்டான நிழலின் கீழேபோய், வரைமகளிர்களானவர்கள் நாடோறும் தங்கள் வரலாபத்துக்கீடான மந்த்ரத்தைக்கொண்டு ஆஸ்ரயியா நின்றுள்ள. .... (கூ)

மூ,—

வண்டமர்சாரல் மாலிருஞ்சோலை மாமணிவண்ணரை வணங்கும்
தொண்டரைப்பரவும் சுடரொளிநெடுவேல் சூழ்வயலாலீ நன்னாடன்
கண்டல்நல்வேலிமங்கையர்தலைவன் கலியன் வாயொலிசெய்தபனுவல்
கொண்டிவை பாடும்தவமுடையார்க ளாள்வரிக்குரை கடலுலகே. (க0)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

அரு;—ஒன்பதாமபாட்டு. (புந்தியிலித்யாதி) கீழே பஹுமுகமாக விரோதிநிரஸநமருளிச்செய்தாராய், தத்வஜ்ஞாந விரோதியான துர்மதஸ்தரால் வரும் நலிவு வாராதபடி ரக்ஷித்து நின்றாரென்று அவிசால்யத்வத்தை அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"புந்தி" என்றது-மெல்லொத்தாய்க் கிடக்கிறதென்று திருவுள்ளம்பற்றியருளுகிறார் (வேதத்துக்கித்யாதி). அவர்கள் தங்கள் ஸித்தாந்தத்துக்கு ஒத்தவற்றைப்பேசினார்களாகில், இவன் உகக்கக் கூடுமோவென்னவருளுகிறார்(இவர்கள் நம்மையித்யாதி). "எந்தை" என்றது-உபலக்ஷணமாய், "தந்தை தந்தை முதலானவர்க்கும் பெம்மானார்" என்றுக்கியருளுகிறார் (என் குலநாதனாய்) என்று. "நிழல் தாழ்" என்றதினர்த்தம் (நிழலின்கீழேபோய்) என்று. (வரைமகளிர்கள்) மலைப்பெண்கள். ... ... (கூ)

பதம்.	உரை.
வண்டு	வண்டுகள்
அமர்	(மதுபானத்துக்கு) படிந்திராநின்றுள்ள
சாரல்	பர்யந்தங்களையுடைய
மாலிருஞ்சோலை	திருமாலிருஞ்சோலை மலையிலே (எழுந்தருளி யிருக்கிற)
மாமணிவண்ணரை	ஶ்லாக்யமான நீலமணி போல் ப்ரமஹரமான வடிவையுடைய அழகரை
வணங்கும்	ஆஶ்ரயியாநின்ற
தொண்டரை	ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களை
பரவும்	ஸ்துதிக்கும் ஸ்வபாவராய்,
சுடர்ஒளி	மிக்க தேஜஸ்ஸை யுடையதாய்
நெடு	நெடிதான [யராய்,
வேல்	வேலாயுதத்தையுடை
வயல்சூழ்	வயலாலே சூழப்பட்ட

பதம்.	உரை.
நல்	விலக்ஷணமான
ஆலிநாடன்	திருவாலி நாட்டையுடையராய்,
கண்டல்	தாழைகளை [த்தான
நல்வேலி	நல்லவேலியாக உடை
மங்கையர்	திருமங்கையிலுள்ளார்
தலைவன்	நிர்வாஹகரான [க்கு
கலியன்	ஆழ்வார்
வாய்ஒலிசெய்	ஒலியை உடைத்தாக திருவாய் மலர்ந்தருளிய
பனுவல்இவை	இந்த ஸ்ரீஸூக்தியை
கொண்டு	அநுஸந்தித்துக்கொ
பாடும்	பாடும்படியான [ண்டு
தவமுடையார்கள்	பாக்யவான்கள்
இக்குரைகடல்	கோஷியாநின்ற இந்த ஸமுத்ரத்தால் சூழ
உலகு	பூமியை [ப்பட்ட
ஆள்வர்	நிர்வஹிக்கப் பெறுவர்.

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (வண்டமரித்யாதி) பரிமளம் படிந்தாப்போலே வண்டுகள் மதுபானம் பண்ணாநின்றுள்ள பர்யந்தத்தை யுடைத்தான திருமலையிலே ப்ரமஹரமான வடிவை யுடையராய்க் கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கிற அழகரை, அவ்வடிவழகில் துவக்குண்டு ஆஶ்ரயிக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை அடைவுகெட ஏத்தும் ஸ்வபாவராய், அதிலெல்லையிலே நின்றாப்போலே சத்ருநிரஸநத்தால் வந்த கறைகழுற்றவும் அவஸரமில்லாத சுடரொளி நெடுவேலைக்

அரு:—பத்தாம்பாட்டு (வண்டமரித்யாதி) (நின்றாப்போலே)என்றதுக்கு (வேலைக்கையிலே யுடையராய்) என்றத்தோடே அந்வயம். அதாவது-சத்ருநிரஸநத்திலும் எல்லையிலே நின்றவர் இதுக்குஇவரைப்போலே இல்லையென்றபடி.

[illegible]ர் திருவடிகளே சரணம்.

கையிலே யுடையராய், சூழ்வயலையுடைத்தான திருவாலிநாட்டை யுடையராய், தாமரைகளை வேலியாக வுடைத்தாயிருந்துள்ள திரு மங்கையிலுள்ளார்க்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார் ஒலியை யுடைத் தாக வருளிச்செய்த பனுவலை ஸ்வஹ்ருதயத்திலே அநுஸந்தித்துக் கொண்டு பாடுகைக்கிடான பாக்ய(ர்ஹ)முடையவர்கள் இக்கடல் சூழ்ந்த பூமிக்கு நிர்வாஹகராகப் பெறுவர். .... (க0)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி
ஒன்பதாம்பத்து எட்டாந்திருமொழி முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

ஒன்பதாம்பத்து ஒன்பதாந்திருமொழி
மூவரில் ப்ரவேசம்.

வ்யா.—மூவரில்ப்ரவேசம்.— இவ்விருப்பைத் தவிர்த்துப் பரம பதத்தைத் தரவேணுமென்றபேக்ஷித்தார்; அப்போதே அது பெறு மையாலே இத்தைத்தவிர்த்து அத்தைத் தருகைக்காகவந்துநிற்கிற இங்கேஆஶ்ரயித்துநம் அபேக்ஷிதம்பெறுதொழிவோமேயென்று அவ ஸந்நராய், அந்த அவஸாதாதிசயத்தாலே தாமான தன்மைஅழிந்து எம்பெருமானோடே கலந்து பிரிந்தாளொருபிராட்டி தசையை ப்ராப்தராய், அப்பிராட்டிதான் தம்தசையைத்தான் பேசமாட்டா தே கிடக்க, அவள்படியைப் பேசுகிற திருத்தாயார்தசையை ப்ரா ப்தராய், அவள் தன்மகள் தசையை அநுஸந்தித்து "இவளாற்றாமை இருந்தபடியால் அவனோடே அணைந்தல்லது தரிக்கமாட்டாள்போ லேயிருந்தது; அணைத்துவிடவல்லளே; அன்றிக்கேஇங்ஙனே நோவு படுமித்தனையோ" என்று பின்னையும்தானே அவனைக்கிட்டியே விடு மென்று அறுதியிட்டுத் தரிக்கிறாளாயிருக்கிறது.

அரு;—மூவரில் ப்ரவேசம்;—தந்தை தாயிலே ஸம்ஸாரத்திலே அருசி தோற்றச் சொல்லுகையாலே பரமபதத்தை அபேக்ஷித்ததாய், அதுக்குக்கீழ்த் திருமொழியிலே ததர்த்தமாக ஆஶ்ரயித்தாராயிருக்கச்செய்தேயும் பெறாமை யாலே அந்யாபதேசத்தாலே தமக்குப் பிறந்ததசையைப் பேசுகிறரென்று ஸங் கதியருளுகிறார் (இவ்விருப்பையித்யாதி). ... ... *

மூ;—மூவரில்முன்முதல்வன் முழங்கார்கடலுள்கிடந்து
பூவளருந்திதன்னுள் புவனம் படைத்துண்டுமிழ்ந்த
தேவர்கள்நாயகனைத் திருமாலிருஞ்சோலைநின்ற
கோவலர்கோவிந்தனைக் கொடியேரிடை கூடுங்கொலோ. (க)

பதம்.	உரை.
மூவரில்	த்ரிமூர்த்திகளில் வைத்துக்கொண்டு
முன்முதல்வன்	ப்ரதாநனாய்,
முழங்குஆர்	(திரைக்கிளப்பத்தாலே) பெரிய கோஷத்தை யுடைய
கடலுள்	திருப்பாற்கடலிலே
கிடந்து	கண்வளர்ந்தருளி,
உந்தி	திருநாபியில்
வளர்	வளராநின்ற
பூ தன்னுள்	தாமரைமலரிலே
புவனம்	ஜகத்தை
படைத்து	ஸ்ருஷ்டித்து,
உண்டு	(ப்ரளயம் வந்தவாறே) வயிற்றிலே எடுத்து வைத்து,
உமிழ்ந்த	(பிறகு வெளிநாடுகாண) உமிழ்ந்த (இப்படி ரக்ஷிக்கிற)
தேவர்கள்நாயகனை	நித்யஸூரிநாதனாய்,
திருமாலிருஞ்சோலை	திருமாலிருஞ்சோலைமலையிலே
நின்ற	ஸந்நிஹிதனாய் நின்றவனுமாய்,
கோவலர்கோவிந்தனை	இடைக்குலத்திலே வந்துபிறந்துகோவிந்தாபிஷேகம் பண்ணப் பெற்றஎம் பெருமானை
கொடிவர் இடை	வஞ்சிக்கொடிபோன்ற இடையை யுடைய என்மகள்
கூடும்கொல் ஓ!	அணைந்தேவிட வல்லளேயோ?. (க)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (மூவரில்முன்முதல்வன்) இந்த்ரனையும் கூட்டி மூவர்க்கு ப்ரதாநனென்னுதல். அன்றிக்கே மூவரில் வைத்துக்கொண்டு தான் ப்ரதாநனென்னுதல்; (முழங்காரித்யாதி) திரைக்கிளப்பத்தாலே பெரியகோஷத்தை யுடைத்தான திருப்பாற்கடலிலே ப்ரஹ்மாதிகள் கூக்குரல் கேட்கும்படிவந்து கண்வளர்ந்தருளி, விலக்ஷணமான திருநாபிகமலத்திலே ஜகத்தைஸ்ருஷ்டித்து,

---

அரு.—முதற்பாட்டு. (மூவரித்யாதி) "மூவரில்" என்றத்தை பஞ்சம்யந்தமாக்கி ஒருதாத்பர்யமருளிச்செய்து, நிர்த்தாரணே ஸப்தம்யந்தமாக்கி அர்த்தாந்தரம் (அன்றிக்கே யித்யாதி). "உந்திதன்னுள் வளரும்பூவில் புவநம் படைத்து" என்றதுபடி விவக்ஷித்து, உந்தியின் தானான தன்மையை வெளியிட்டருளுகிறார் (விலக்ஷணேத்யாதி). ... ... (க)

பின்னைப்ப்ரளயம் வந்தவாறே வயிற்றிலே எடுத்துவைத்து, உள்ளே கிடந்து நெருக்குப்பட வொண்ணாதென்று வெளிநாடுகாண உமிழ்ந்து இப்படி நோக்குகிற * அயர்வறுமமரர்களதிபதியை.

(திருமாலிருஞ்சோலையித்யாதி) இப்படி உபய விபூதியுக்தனுயிருந்துவைத்து க்ருஷ்ணனாய் வந்தவதரித்துப் பசுக்களுக்கும் இடையருக்கும் வந்தக்லேசத்தைப்பரிஹரித்து, கோவிந்தாபிஷேகம் பண்ணினவன் பிற்பாடராய் இடக்கையும் வலக்கையுமறியாத ஸம்ஸாரிகளுக்கு முகம் கொடுக்கைக்காக திருமலையிலே வந்து ஸந்நிஹிதனானன்; அவனோடே அணைக்கைக்கிடான அழகுடையவள் அணைந்தேவிடவல்லளேயோ?. .... (க)

மூ.—புன்னைவளர்பூம்பொழிலார் பொன்னிசூழரங்கநகருள்
முன்னைவனைமூவுலகும்படைத்த முதல் மூர்த்திதன்னைச்
சின்னவளர்பூம்பொழில்சூழ் திருமாலிருஞ்சோலைநின்றான்
கன்னகழல் காணுங்கொலோ கயற்கண்ணியெங்காரிகையே. (உ)

பதம்.	உரை.
புன்னை	புன்னைமரங்கள்
வளர்	வளராநிற்பதாய்,
பூ	பூத்துக்கிடக்கிற
பொழில்ஆர்	பொழிலையுடைத்தாய்,
பொன்னி	திருக்காவேரியாலே
சூழ்	சூழப்பட்டிருக்கிற
அரங்கநகருள்	கோயிலாகிற மஹாநகரத்திலே (கண்வளர்ந்தருளுகிற)
முன்னைவனை	ப்ரதாநபூதனாய்,
மூ உலகும்	மூன்று லோகங்களை
படைத்த	ஸ்ருஷ்டித்த [யும்
முதல்மூர்த்தி தன்னை	ப்ரதாந மூர்த்தியாய்,
சின்ன	பனைகளானவை
வளர்	வளரா நிற்பனவாய்
பூ	அழகியவான
பொழில்	சோலைகளாலே
சூழ்	சூழப்பட்ட
திருமாலிருஞ் சோலை	திருமாலிருஞ்சோலையிலே
நின்றான்	எழுந்தருளியிராநின்ற எம்பெருமானுடைய
கன்ன	(ரக்ஷணத்துக்கிட்ட வீரக்கழல்) த்வ(த்வ)நியாநின்றுள்ள
கழல்	திருவடிகளை
கயல்	கயல்போன்ற
கண்ணி	கண்களையுடையளாய்
எம்காரிகை	என் மகளானவிவள்
காணும்கொல்ஓ	கண்டேவிடவல்லளேயோ?. (உ)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு (புனையித்யாதி) புன்னைகள் வளரா நிற்பதாய், பூத்தபொழிலை யுடைத்தாய், காவிரியாலே சூழப்பட்டிருக்கிற கோயிலாகிற மஹாநகரத்திலே கண்வளர்ந்தருளுகிற ப்ரதாநனை, மூவுலகையும் படைத்த ப்ரதாநமூர்த்திதன்னை. பனைகள் மிக்கபூம்பொழில். ரக்ஷணத்துக் கிட்டவிரக்கமுல் த்வநியாநின்றுள்ள திருவடிகளை. அவற்றைக் காண்கைக்குக் கண்படைத்தவிவள் கண்டேவிட வல்லளோயோ?. .... (௨)

மூ;—உண்டுலகேழினையு மொருபாலகனாலிலைமேல்
கண்டுயில் கொண்டுகந்த கருமாணிக்கமாமலையைத்
திண்டிறல்மாகரிசேர் திருமாலிருஞ்சோலைநின்ற
அண்டர்தம்கோவினை யின்றணுகுங்கொலென்னாயிழையே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
உலகுஏழினையும்	ஸப்தலோகங்களையும்	திண்திறல்	மிக்கவலிவை யுடையனவாய்
உண்டு	எடுத்து வயிற்றிலே வைத்து,	மா	பெரிய
		கரி	ஆனைகள்
ஒருபாலகன்	ஒரு சிறுகுழவியாய்	சேர்	சேராநின்றுள்ள
ஆலிலைமேல்	ஓர் ஆலந்தளிரிலே	திருமாலிருஞ்சோலை	திருமாலிருஞ்சோலை மலையில்
கண்துயில் கொண்டு	திருக்கண்வளர்ந்தருளி	நின்ற	நின்றருளுமவனாய்,
உகந்த	(ஆஸ்ரிதரை நோக்கப்பெற்றோமென்று) உகந்தருளுமவனாய்	அண்டர்தம்	அண்டாந்தர்வர்த்திகளான தேவர்களுக்கு
மா	பெரிதான		
கருமாணிக்கமலையை	கருமாணிக்கமலைபோல் ப்ரகாசமான வடிவையுடையனாய்,	கோவினை	நிர்வாஹகனான எம்பெருமானை

அ:.—இரண்டாம்பாட்டு. (புனையித்யாதி)"கோவலர் கோவிந்தன்" என்று வெண்ணெயுண்டவாயன் நிற்குப்ரஸ்துதனாகையாலே, வெண்ணெயுண்டவாயனான அழகனைக் + (த)"கண்டகண்கள் மற்றொன்றினைக் காணாவே" என்னும்படியான இவள் கண்ணாலேக்காணுமோவென்று மநோரதிக்கிறாளென்று ஸங்கதி,

"புன்னைகள் கண்வளராநிற்கிற" என்று பாடமானபோது (காணப்பெறுகிற்கிற) என்றர்த்தம். "புன்னைகள்" என்ற பாடத்தில் அர்த்தம் ஸ்பஷ்டம். (௨)

என்ஆய்இழை ஆராய்ந்தணியப்பட்ட இன்று இற்றைக்கு
ஆபரணங்களை யு அணுகும்கொல் சென்றணுகவல்லளே
டைய என் மகள் யோ. (௩)

வ்யா.—மூன்றாம்பாட்டு. (உண்டித்யாதி) ஸகலலோகங்களை யுமெடுத்து வயிற்றிலேவைத்து ஒருபாலனாய், ஒருபவனை ஆலந்தளிரிலே கண்வளர்ந்த நளி ரக்ஷ்யவர்க்கத்தினுடையரக்ஷணத்தைப் பண்ணப்பெறுகையாலே ஸ்ரமஹரமான வடிவை யுடையனாயிருக்கிறவனை. (திண்டிறலித்யாதி) ஸிம்ஹங்களுக் கஞ்சாத திண்மையையுடைத்தான ஆனைகள் சோலையிலுள்ள திருமலையிலே நின்றருளின அண்டாந்தர்வர்த்திகளுக்கு நிர்வாஹகனானவனை. அவனுக்கிடாக ஒப்பித்திருக்கிற இவள் அவ்வொப்பனையோடே சென்றணுக வல்லளேயோ?. .... (௩)

மூ;—சிங்கமதாயவுணன்திறலாகம் முன்கீண்டுகந்த
பங்கயமாமலர்க்கண்பரனையெம்பரஞ்சுடரைத்
திங்கள்நன்மாமுகில்சேர் திருமாலிருஞ்சோலைநின்ற
நங்கள்பிரானையின்று நணுகுங்கொலென்நன்னுதலே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
முன்	ப்ரஹ்லாதன் வருந்தின காலத்திலே	உகந்த	(சிறுக்கன் விரோதியைப் போக்கப் பெற்றோமே) என்று) உகந்தருளினவனாய்,
சிங்கம்அதுஆய்	நரஸிம்ஹவேஷத்தையுடையனாய்க் கொண்டு		
அவுணன்	ஹிரண்யனுடைய		
திறல்	(வரப (ப) லத்தாலே) திண்ணிதான	மா	மிகப்பெரிதான
		பங்கயமலர்	தாமரை மலர்போன்ற
ஆகம்	மார்வை	கண்	திருக்கண்களையுடைய
கீண்டு	எளிதாகக் கிழித்து	பரனை	ஸர்வாதிகனாய்,

அ௩.—மூன்றாம்பாட்டு. (உண்டித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே அரங்கத்தில் பள்ளிகொண்டவன் தான் ஆலமாமரத்தினிலைமேலொரு பாலகனாகையாலே அவன் படியையநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(திண்மையாலும்) திறலாலும். "மா-பெருமையையுடைத்தான கரி" என்று சப்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி, எத்தைக்காட்டிலும் பெருமை என்னவருளுகிறார் (ஸிம்ஹங்களித்யாதி). ...(௩)

எம்	எமக்கு ஸ்வாமியாய்,	திருமாலிருஞ் சோலை	திருமாலிருஞ்சோலையிலே
பரஞ்சுடரை	"பரஞ்ஜ்யோதிஃ" என்று ஶ்ருதியில் ஓதப்படுமவனாய்,	நின்ற	வந்து ஸந்நிஹிதனாய்,
		நங்கள்பிரானை	நமக்கு எளியனான எம்பெருமானை
திங்கள்	சந்த்ரபதத்தளவும்	என்	என்னுடைய
மாமுகில்	மேக(ஸ்)பதத்தளவும்	நன்நுதல்	அழகான நெற்றியையுடையளான விவ[ள்
சேர்	ஓங்கின சிகரத்தையுடைத்தாய்	இன்று	இற்றைக்கு
		நணுகும்கொல்	சென்று கிட்ட வல்லளேயோ. (ச)
நல்	விலக்ஷணமான		

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு, (திங்களித்யாதி) ஸிம்ஹவேஷத்தையுடையனாய் ஹிரண்யனுடைய வாபலத்தாலே திண்ணிதான மார்வை அநாயாஸேந சிதிர்த்துச் "சிறுக்கன் விரோதியைப்போக்கப் பெற்றோமே" என்று அத்தாலே உகந்தவுகப்புத்திருக்கண்ணிலே தோற்றும்படி யிருக்கிற ஸர்வாதிகனை. "ஜ்வலந்தம் - ஜ்வலந்தம்" என்கிறபடியே திருமேனியிலே பிறந்த புகரைச் சொல்லுகிறது. (திங்களித்யாதி) சந்த்ரபதத்தளவுமோங்கின சிகரத்தை யுடைத்தான திருமலையிலேவந்து ஸந்நிஹிதனாய் நமக்கெளியனானவனை. அவ்வெளிமைக்குத் தோற்றிருக்கிற இவள் கிட்டவல்லளேயோ?.

மூ;—தானவன்வேள்விதன்னில் தனியேகுறளாய் நிமிர்ந்து
வானமுமண்ணகமு மளந்த திருவிக்கிரமன்
தேனமர்பூம்பொழில்சூழ் திருமாலிருஞ்சோலை நின்ற
வானவர்கோனையின்று வணங்கித்தொழ வல்லள்கொலோ.

அ௩,—நாலாம்பாட்டு. (திங்களித்யாதி) * ஆலமாமரத்தினிலைமேலொரு பாலகனாய்த்தானே * பரிபவங்கி வந்தவடலனுடல் கீண்டுகந்தவனைத் தோற்றி, அவ்வபதாநத்தை அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"பரனை" என்று - பரத்வம் சொல்லியிருக்க; "பரஞ்சுடரை" என்று-மீளவும் பரத்வம் சொல்லுவானேனென்னென்ன; ததநுபவத்தில் சொல்லுகிற திருமேனிப்புகர் விவக்ஷிதமென்றருளுகிறார் (ஜ்வலந்தமித்யாதி). "நங்கள்பிரானை" என்று - தான் கபெட்டவனாகையாலே "என்னன்னுதலே" என்றதுக்குத் தன்னைப்போலே கபெட்டவளென்று தாத்பர்ய மருளுகிறார் (அவ்வெளிமையித்யாதி). ... (ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தானவன்	மஹாபலியினுடைய	தேன் அமர்	தேன் மிக்கு
வேள்விதன்னி ல்	யாகத்திலே	பூ	பூத்திருந்துள்ள
தனியே	தனியே	பொழில்	சோலையாலே
குறளாய்	வாமநவேஷத்தைக் கொண்டுபோய்ப்புக்கு	சூழ்	சூழப்பட்ட
நிமிர்ந்து	(மூன்றடியிரந்துபெற்று) வளர்ந்து	திருமாலிருஞ் சோலை	திருமாலிருஞ் சோலையிலே
வானமும்	அந்தரிக்ஷாதி லோகங்களையும்	நின்ற	வந்துநின்றவனாய்,
மண் அகமும்	பூ (பூ:) ம்யாதிலோகங்களையும்	வானவர்	நித்யஸூரிகளுக்கு
அளந்த	அளந்துகொண்ட	கோனை	நிர்வாஹகனை ஸர்வேப்வரனை (என்மகளான விவள்)
திரிவிக்கிரமன்	த்ரிவிக்ரமனாய்,	இன்று	இற்றைக்கு
		வணங்கித்தொழவல்லள்கொலோ (௫)	

வ்யா;—அஞ்சாம்பாட்டு. (தானவனித்யாதி) மஹாபலியுடைய யாகத்திலே ஆஸுரப்ரக்ருதிகள் நடுவே தனியேவாமநவேஷத்தைக் கொண்டுபோய்ப் புக்கு வளர்ந்து, பூம்யந்தரிக்ஷாதிகள் மூன்றடியாலே அடங்கும்படி அளந்தவன். தேன்மிக்குப் பூத்திருந்துள்ள சோலையாலேசூழப்பட்ட திருமலையில்வந்து நின்ற *அயர்வறுமமரர்களதிபதியை அவர்களோடொத்த ருசியுடைய விவள் வணங்கித் தொழவல்லள்கொலோ?. .... (௫)

மூ;—நேசமிலாதவர்க்கும் நினையாதவர்க்குமரியான்
வாசமலர்ப்பொழில்சூழ் வடமாமதுரைப்பிறந்தான்
தேசமெல்லாம்வணங்கும் திருமாலிருஞ்சோலைநின்ற
கேசவனம்பிதன்னைக்கெண்டையொண்கண்ணிகாணுங்கொலோ.

அ௫.—அஞ்சாம்பாட்டு. (தானவனித்யாதி) * பரியனாகி வந்தவவுணனுடல் கீண்டுகந்தவன் படியைக் கீழநுஸந்தித்தாராய், * உவந்தவுள்ளத்தனாயுலகமளந்தவன் அவனேயாகையால் அவன்படி தன்னையநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"வானவர்கோனை" என்கையால் (க)"நமஇத்யேவவாதிந:" என்பார்படி இவளுக்குண்டென்னுமது தோற்ற "வணங்கித்தொழ"என்துக்குத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (அவர்களோடித்யாதி). ... ... (௫)

(க) பார-சாந்தி-௩௩௭-௩௪.

பதம்.	உரை.
நேசம்	பரபக்தியானது
இலாதவர்க்கும்	இல்லாதவர்களுக்கும்
நினையாதவர்க்கும்	(ஈஶ்வரனில்லையென்கைக்காகிலும்) தத்விஷய ஸ்ம்ருதியில்லாதவர்களுக்கும்
அரியான்	கிட்டக்கூடாதவனாய்,(பரபக்தியையும், அத்வேஷத்தையும் பிறப்பிக்கைக்காக)
வாசம்	பரிமளப்ரசுரமான
மலர்	புஷ்பங்களையுடைய
பொழில்	சோலைகளாலே
சூழ்	சூழப்பட்ட
வடமாமதுரை	திருவடமதுரையிலே
பிறந்தான்	வந்தவதரித்தவனாய்,

பதம்.	உரை.
தேசம்எல்லாம்	எல்லாச்சேதநர்களாலும் [னாய்,
வணங்கும்	ஆஶ்ரயிக்கப்படுமவ
திருமாலிருஞ்சோலை	திருமாலிருஞ்சோலையிலே
நின்ற	வந்து ஸந்நிஹிதனாய்,
கேசவநம்பிதன்னை	ப்ரஶஸ்தகேஶனாயிருக்கிற எம்பெருமானை,
கெண்டை	கெண்டைமத்ஸ்யம் போலே
ஒண்	ஒளிபொருந்திய
கண்ணி	கண்களையுடையளான இவள்
காணும்கொல்ஓ	கண்டுவிட வல்லளோ? (சு)

வ்யா;—ஆறும்பாட்டு. (நேசமிலாதவர்க்கும் நினையாதவர்க்குமரியான்) பரப (ர)க்தியில்லாதார்க்கும், ஈஶ்வரனில்லையென்கைக்காகிலும், நினையாதவர்க்குமரியான். "சதுர்விம்ஶதிகத்வாத்மிகையாயிருக்கும் ப்ரக்ருதி, பஞ்சவிம்ஶகன் ஆத்மா, ஷட்விம்ஶகன் ஈஶ்

அந;—ஆறும்பாட்டு. (நேசமித்யாதி) ✽ உவந்த வுள்ளத்தனாயுலக மளந்தவன் ✽ கோவலனாய் வெண்ணெயுண்டவனை அதிமாநுஷசேஷ்டிதங்களாலே ஸ்மரிப்பிக்கையாலே முதற்பாட்டிலே ப்ரஸ்துதனான கோவலர் கோவிந்தனுடைய திவ்யசேஷ்டிதங்களை மூன்று பாட்டாலே அநுஸந்திக்கிறுரென்றுஸங்கதி.

"நேசம்-அதில்நேஹமாய், அதில்லாதவர்" என்றபோதே, நினையாமை ஸித்தமன்றோ? "நினையாதவருக்கும்" என்று சொல்லுவானென்னென்ன; இதுக்கு இரண்டுவிதமாக அருளுகிறார் (ஈஶ்வரனித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). இத்தால் ஈஶ்வரன் விஷயத்திலும் நிஷேதார்த்த ஸ்ம்ருதியில்லையென்றும், தத்பரிகணநம் தானுமில்லையென்னவும் ப்ரஸக்தியில்லாதபடிபரிகணநமில்லாதவரென்றும் தாத்பர்யத்வயம் சொல்லிற்றுயிற்று. அன்றிக்கே கீழ்வாக்ய விவரணம் "சதுர்விம்ஶதித்யாதி" என்று-ஏகார்த்தமாகவுமாம். நேசமில்

வரன்'' என்று பரிகணித்ததில்லை என்று மதுவுமின்றிக்கே யிருக்கை. இத்தால் சொல்லிற்றாயிற்று. பரபக்திக்கும் அத்வேஷத்துக்கும் வாசி வையாதே தன்னைக் கொடுப்பானொருவனென்கை. (வாசமித்யாதி) பரபக்தியையும் அத்வேஷத்தையும் பிறப்பிக்கைக்காக வந்தவதரித்தவன். (தேசமித்யாதி) அந்த அவதாரப(ஃ)லமிருக்கிறபடி. (கேசவ நம்பிதன்னை) ப்ரஶஸ்த கேஶனாயிருக்கிறவனை. (கெண்டையித்யாதி) அக்குழலுக்குத் தகுதியான அவயவசோபையையுடையவள் கிட்டவல்லளேயோ? .... (கூ)

மூ;—புள்ளினைவாய்பிளந்து பொருமாகரி கொம்பொசித்து
கள்ளச்சகடுதைத்த கருமாணிக்க மாமலையை
தெள்ளருவிகொழிக்கும் திருமாலிருஞ்சோலை நின்ற
வள்ளலைவாணுதலாள் வணங்கித்தொழ வல்லள்கொலோ.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
புள்ளினை	ப(ப)காஸுரனுடைய	கருமாணிக்க மாமலையை	கருத்துப் பெறுத்திருப்பதொரு மாணிக்க மலைபோலே ஸ்ரமஹரமான வடிவையுடைய,
வாய்	வாயை	தெள்	தெளிந்த
பிளந்து	கிழித்து,	அருவி	அருவிகளானவை
பொரு	யுத்தோந்முகமாய்	கொழிக்கும்	கொழித்தெறடாநின்றுள்ள
மா	பெரிய வடிவையுடையதான	திருமாலிருஞ்சோலை	திருமாலிருஞ்சோலையிலே
கரி	குவலயா பீடத்தினுடைய	நின்ற	வந்து நின்றருளின
கொம்பு	கொம்பை	வள்ளலை	பரமோதாரனா யிருந்துள்ள ஸர்வேஶ்வரனை
ஒசித்து	முறித்தெறிந்திட்டு,	வாள்	ஒளிபொருந்திய
கள்ளம்	க்ருத்ரிமமே வடிவான	நுதலாள்	நெற்றியை யுடையளான விவள்
சகடு	சகடாஸுரனை	வணங்கித் தொழ வல்லள் கொலோ.	
உதைத்த	திருவடிகளால் துகளாய்ப் போம்படி பண்ணியருளிய,		

லாதவருக்கு அரியன் என்னலாம்; த்வேஷாதிக்யத்தாலே. நிஷேதார்த்தமும் நினையாதவர்க்கு அரியன் என்னவேணுமோவென்ன, பலித்தவர்த்தத்தை அருளுகிறார் (இத்தாலித்யாதி). (அத்வேஷத்துக்கும்) என்றது - அந்யார்த்தமாகிலும் நினைத்ததுக்குமென்கை. இத்தால் கண்டாகர்ணாதிகளுக்கும் மோக்ஷத்தைக் கொடுத்த சீர்மையினதிசயம் சொல்லிற்றாயிற்று.

வ்யா;—ஏழாம்பாட்டு. (புள்ளித்யாதி) பகாஸுரன் வாயைக் கிழித்து, யுத்தோந்முகமாய்ப் பெரியவடிவையுடைத்தாய்க்கொண்டு வந்த குவலயாபீடத்தினுடைய கொம்பை அநாயாஸேநப்போக்கி, க்ருத்ரிமசகடமானது-முலைவரவு தாழ்த்துச் சீறி நிமிர்த்த திருவடிகளுக்கிலக்காய்த்துகளாய்ப் போம்படிபண்ணி, விரோதிநிரஸநத்தாலே வளர்ந்து புகர் பெற்று நின்றநிலை. (தெள்ளருவியித்யாதி) விரோதிநிரஸநத்தால் வந்த ஶ்ரமமடைய ஆற்றலாம்படியான தேசமாயிற்று. தெளிந்த அருவிகளானவை கொழித்தெறடா நின்றுள்ள திருமலையிலே தன்னை ஸர்வஸ்வதாநம்பண்ணிக் கொடுநிற்கிறவனை; அந்த ஔதார்யத்துக்கு நாம் இலக்காக வேணுமென்றிருக்கிற இவளுடைய மநோரதம் ஒருபடித்தலைக்கட்டவற்றேயோ?. (எ)

மூ;—பார்த்தனுக் கன்றருளிப் பாரதத்தொருதேர் முன்நின்று
காத்தவன்றன்னை விண்ணோர்கருமாணிக்கமாமலையை
தீர்த்தனைப்பூம்பொழில்சூழ் திருமாலிருஞ் சோலைநின்ற
மூர்த்தியைக்கைதொழவும்முடியுங்கொலென் மொய்குழற்கே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அன்று	ஶத்ருபக்ஷமான துர்யோதநாதிகள் மிகைத்தவன்று	தீர்த்தனை	பரமபவித்ரனாய்,
		பூ	தர்ஶநீயமான
		பொழில்	சோலைகளாலே
பார்த்தனுக்கு	அர்ஜுநன்பக்கலிலே	சூழ்	சூழப்பட்ட
அருளி	க்ருபை பண்ணி	திருமாலிருஞ்சோலை	திருமாலிருஞ்சோலையிலே
பாரதத்து	பாரதயுத்தத்திலே		
ஒரு	அத்விதீயமான	நின்ற	வந்து ஸந்நிஹிதனான
தேர் முன்நின்று	ரதத்தின் முன்னே நின்று	மூர்த்தியை	ஸர்வேஶ்வரனை
		என்	என்வயிற்றில் பிறந்த
காத்தவன்தன்னை	(அந்த அர்ஜுநனை) நோக்கினவனும்,	மொய்குழற்கு	அடர்ந்த கூந்தலையுடைய இவளுக்கு
விண்ணோர்	நித்யஸூரிகளுக்கு		
கருமாணிக்கமாமலையை	நீலபர்வதம்போல் அதிபாக்யமான வடிவையுடையனும்,	கைதொழவும்	அவனைத்தொழுதலும்
		முடியுங்கொல்	தலைக்கட்டுமோ?.(அ)

அநு;—எழாம்பாட்டு. (புள்ளித்யாதி) தாத்பர்யமருளிச்செய்து சப்தார்த்தமருளுகிறார் (தெளிந்தவித்யாதி). "வணங்கித்தொழ" என்கையாலேமநோரதம் இவளுக்கிதுவேயென்கிறருளுகிறார் (அந்தவித்யாதி). ... ... (எ)

வ்யா;—எட்டாம்பாட்டு.(பார்த்தனுக்கன்றருளி) சத்ருபக்ஷமான துர்யோதநாதிகள் மிகைத்தவன்று, க்ருஷ்ணன் அர்ஜுநன் பக்கலிலே க்ருபையைப்பண்ணி பாரதஸமரத்திலே சத்ரு நிரஸநத்துக்குப் பரிகரமான தேரிலே ரதியைச் சிறுமவனுக்குத் தானிலக்காய்க்கொண்டு உடம்புக்கிடாதே வெறுங்கையோடே நின்று, அவனை நோக்கினவனை. ஒருவிபூதிக்காக முன்நின்றபடி சொல்லுகிறது. இப்படி சத்ருக்கள் முன்னே தன்னை அழிவுக்கிட்டவனை. இப்படி நோக்கினவன்றானென்னில்; (விண்ணோரித்யாதி) நித்யஸூரிகள் பரிந்து நோக்க, அவர்களுக்கு அநுபாவ்யமாய், ஶ்ரமஹரமாய், ஸ்ப்ருஹணீயமான வடிவை யுடையனாயிருக்கிறவனை.

(தீர்த்தனை) அவர்களுக்கு அவ்வடிவை அநுபவிக்கைக்குக் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிற விருப்பு - தன்பேறாகையால் வந்த சுத்தியையுடையவனை. (பூம்பொழிலித்யாதி) அவர்களநுபவித்த வடிவழகை இங்குள்ளார் இழவாதபடி தனக்கு வாஸஸ்தாநமாகப் போரும்படி தர்ஶநீயமான பொழிலாலே சூழப்பட்ட திருமலையிலே நிற்கிற ஸர்வேஶ்வரனை. (கைதொழவித்யாதி) தன்மயிர்முடியாலே இவனைத்துவக்கவல்ல இவள் அவனைத் தொழுதாளாய்த் தலைக்கட்டவல்லளேயோ?. .... (அ)

மூ;—வலம்புரியாழியனை வரையார்திரடோளன்றன்னைப்
புலம்புரிநூலவனைப்பொழில் வேங்கடவேதியனைச்
சிலம்பியலாறுடைய திருமாலிருஞ்சோலைநின்ற
நலந்திகழ்நாரணனை நணுகுங்கொலென்னன்னுதலே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வலம்புரி	வலம்புரிச்சங்கையும்	புலம்புரி	கண்டாரிந்த்ரியங்கள் தன் பக்கல்துவக்கும்படியான
ஆழியனை	திருவாழியையுமுடையனாய்,	நூலவனை	திருயஜ்ஞோபவீதத்தை யுடையனாய்,
வரைஆர்	மலைபோலே		
திரள்	திரண்டிருந்துள்ள		
தோளன் தன்னை	திருத்தோள்களை யுடையனாய்,		

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (பார்த்தனுக்கித்யாதி) பார்த்தன்தேரூர்ந்தது ஒருபார்த்தனுக்காகவோ? ஶ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்காகவும், தேவர்களுக்காகவுமன்றோவென்ன; அது உபலக்ஷணமென்கிறார் (ஒருவித்யாதி). ... ... (அ)

பொழில்	சோலைகளுக்கு	நின்ற	வந்து ஸந்நிஹிதனாய், எழுந்தருளிய,
வேங்கடம்	திருவேங்கட மலையிலே நின்றருளுமவனாய்,	நலம்திகழ்	நன்மைவிளங்காநின்(ற)ுள்ள
		நாரணனை	ஸ்ரீமந்நாராயணனை
வேதியனை	வேதைக ஸமதிகம்யனாய்,	என்	என்வயிற்றில் பிறந்(த)வளாய்
சிலம்பு இயல் ஆறு உடைய	நூபுர ஸ்வபாவமுடைய ஆற்றையுடைத்தான	நல்நுதல்	விலக்ஷணமான நெ(ற்)றியையுடையளா(கிய) இவள்
திருமாலிருஞ் சோலை	திருமாலிருஞ்சோலையிலே	நணுகும்கொல்	(அவனைக்) கிட்டிவி(ட) வல்லளேயோ. (…

வ்யா;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (வலம்புரியித்யாதி) ஆஸ்ரித ரக்ஷணத்துக்கிடான பரிகரத்தை யுடையவனை. அப்பரிகரத்தை யொழியவும் ரக்ஷிக்கைக்கிடான கொள்விடுக்கை யுடையவனை. ரக்ஷித்திலனேயாகிலும் விடவொண்ணாதபடி கண்டாரிந்த்ரியங்கள் தன் பக்கலிலே துவக்கைக்கிடான திருயஜ்ஞோபவீதத்தை யுடையவனை ரக்ஷிக்கைக்குப் பாங்காக ரக்ஷ்யவர்க்கமுள்ள விடந்தேடி, வேதைகஸமதிகம்யனாய்வைத்துக் கண்ணுக்கிலக்காம்படி திருமலையிலே நின்(ற)வனை. அது தன்னைப் பரத்வத்தோடொக்கச் சொல்லலாம்படி எத்தனையேனும் சாலத்தண்ணியர்க்கும் முகம் கொடுத்துக்கொ(ண்டு) இத்திருமலையிலே நிற்கிற நீர்மையில்ஏற்றத்தையுடையவனை. நித்ய ஸூரிகளுக்கும் ஸம்ஸாரிகளுக்கும் ஒக்கமுகம் கொடுத்துக்கொண்டி(ரு)ருக்கிற விடமிறே இவ்விடம். ஸ்வர்க்கத்தில் அப்ஸரஸ்ஸுக்கள் வ(ந்)தாஸ்ரயிக்க, அவர்களுடைய சிலம்பினுடைய ஸ்வபாவத்தை யுடை(ய)

அந;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (வலம்புரியித்யாதி) கோவலனானவன் * மந்(தி)பாய் வடவேங்கடவனாகையாலே, வடமாமலையப்பனை அநுபவித்துக்கொண்டு தென்திருமாலிருஞ்சோலை மலையில் அழகரையும் சேர்த்து அநுஸந்திக்கி(ன்)றாளென்று ஸங்கதி.

"புலன்களுடைய தன் பக்கலிலே, புரியும்படியான- திரும்பும்படியான" என்று சப்தார்த்தமாய் தாத்பர்யம் (ரக்ஷித்திலனித்யாதி). "அப்ஸரஸ்ஸுக்கள் ஆஸ்ரயிப்பார்கள்" என்று சேஷம்பூரித்து, வாக்யத்வயமாக யோஜிப்பது (ஸ்வபாவத்தை) - சப்திக்கையை. ... ... (க

ந்தான ஆற்றையுடைய திருமலையிலேவந்து நிற்கிறகல்யாணகுணங்‌ளாலும் உஜ்ஜ்வலிதனாகாநின்றுள்ள ஸர்வாதிகனை ஸர்வேஶ்வரனக் கிட்டுகைக்கு யோக்யமான அழகையுடைய இவள் அவனைக் ட்டிவிட வல்லளேயோ?. .... (௯)

மூ;—தேடற்கரியவனைத் திருமாலிருஞ்சோலை நின்ற
ஆடல்பறவையனை யணியாயிழை காணுமென்று
மாடக்கொடிமதிள்சூழ் மங்கையார் கலிகன்றிசொன்ன
பாடல்பனுவல்பத்தும் பயில்வார்க்கில்லை பாவங்களே.

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளேசரணம். (௧0)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தேடற்கு	(ஸ்வயத்நத்தாலே) தேடுகைக்கு	கொடி	கொடிகளோடு கூடின
அரியவனை	அஶக்யனாய்,	மதிள்	திருமதிள்களாலே
திருமாலிருஞ் சோலை	திருமாலிருஞ் சோலையிலே	சூழ்	சூழப்பட்ட
நின்ற	வந்து ஸந்நிஹிதனாய்,	மங்கையார்	திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு ப்ரதாநரான
ஆடல்பறவை யனை	பெரிய திருவடியை வாஹநமாகவுடையனை ஸர்வேஶ்வரனை	கலிகன்றி	கலியன்
அணிஆய்	தரிக்கப்பட்டனவான	சொன்ன	அருளிச்செய்த
இழை	ஆபரணங்களையுடையளான இவள்	பாடல்	பாடலான
காணும் என்று	காணுமென்று,	பனுவல்பத்தும்	பாசுரங்களின்பத்தையும்
மாடம்	மாடங்களில் நாட்டின	பயில்வார்க்கு	அப்யஸிப்பார்க்கு
		பாவங்கள்	ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகங்களான பாபங்கள்
		இல்லை	கழியப்பெறும். (௧0)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (தேடற்கரியவனை) தானே தன்னைக் கொடுவந்து காட்டில் காட்டுமத்தனையல்லது, ஸ்வயத்நத்தால் ஒருவராலும் ப்ராபிக்க அரிதானவனை. (திருமாலித்யாதி) திருவடி திருத்தோளிலே ஏறித்திருமலையிலே வந்து தன்னைத்தானே கொடுவந்து காட்டினவனை. அவனைக்காண்கைக்கிடாகத் தன்னை அலங்கரித்துக்

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (தேடற்கித்யாதி) "அணி-தரிக்கப்பட்ட, ஆய்-ஆன, இழைகளையுடையவள்" என்றாய் தாத்பர்யம் (அவனையித்யாதி). "காணு

கொண்டிருக்கிற இவள் சாதுமென்று, மாடக்கொடிகளோடுகூடின மதிள்கள் இவற்றாலே சூழ்ந்திருக்கிற திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு ப்ர தாநரான ஆழ்வாருளிச்செய்த பாடலான பனுவல்பத்தையும் அப்யஸிப்பார்க்கு ப்ராப்திப்ரதிபந்தகங்களடங்கலும்போம். காணுங் கொலோ என்கிற ஸம்சயம் இவர்தம்மோடேயாய், இவருடைய ப்ர பந்தத்தை அப்யஸிப்பார்க்கு ப்ராப்தியில் ஒருகண்ணழிவில்லை.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி

ஒன்பதாம்பத்து ஒன்பதாம்திருமொழி முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஒன்பதாம்பத்து பத்தாந்திருமொழி

எங்களெம்மிறை ப்ரவேசம்.

வ்யா.—எங்களெம்மிறையின் ப்ரவேசம்:—ஸர்வாபேக்ஷித ப்ரத ஞய்க்கொண்டு திருமலையிலே வந்து நிற்கிற நிலையை அநுஸந்தித் தார்கீழ். அத்தனைபொதுவான நிலைதவிர்ந்து ஆஶ்ரிதர்க்கே ஸ்வம் மாய்க்கொண்டு திருக்கோட்டியூரிலே எழுந்தருளி நிற்கிற நிலையை அநுஸந்திக்கிறார். அவன் பண்டு, பெற்ற தமப்பன் பகையாக

ம்'' என்றது - காணுங்கொலோ என்று ஸம்ஶயித்து நிஶ்சயித்த நிஶ்சய மென்று திருவுள்ளம்பற்றி யருளுகிறார் (காணுங்கொலென்கிற வித்யாதி). ஸம்ஶயபூர்வகமாக நிஶ்சயிக்கவேண்டாதே, முதலடியிலேதானே நிஶ்சித மென்கை. ... ... (கo)

ஜீயர்திருவடிகளே சரணம்.

அந்;—எங்களெம்மிறையின் ப்ரவேசம். கீழ்த்திருமொழியிலே "மூவரில் முதல்வன்'' இத்யாதியாலே பொதுவாக ஸகலருக்கும் உபகரித்தபடிகளை அநுஸந்தித்தவர்-இத்திருமொழியிலே "எங்களெம்மிறை'' என்றுஉபக்ரமித்த படியைத்திருவுள்ளம்பற்றி-ஸங்கதியருளுகிறார் (ஸர்வேத்யாதி).(ஸர்வாபேக்ஷி தப்ரதனாய்) என்றது -ஸர்வருக்கும் அபேக்ஷிதங்களைக்கொடுப்பானாய் என்கை. அநாத(ஆ)ர்க்கேஸ்வம்மானபடியை உபபாதித்துக்கொண்டு நிகமிக்கிறார் (அவ

ஶ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வானுக்குதவி, அவன் விரோதியைப்போக்கி *அதிருங்கழல் பொருதோளிரணியனாகம் பிளந்தரியாய், உதிரமளைந்தகையோடே நிற்கிற தேசமென்றும், அவன் தான் அநேகமவதாரங்கள்பண்ணி ஆஶ்ரிதர்க்கு உதவினவனென்றும் நினைத்து, அத்தனை பொதுவான நிலைதவிர்ந்து ஆஶ்ரிதர்க்கே ஸ்வம்மாய்க்கொண்டு திருக்கோட்டியூரிலே எழுந்தருளி நிற்கிறவனுடைய ஸௌலப்யத்தை அநுஸந்தித்துப்ரீதராய்அநுபவிக்கிறார். ப்ரஹ்லாதாதிகளுக்கு (௧)"மத் ஸ்வர்வ மஹம் ஸர்வம்-மத்தஸ்ஸர்வமஹம்ஸர்வம்" என்னலாம்படி ஹ்ருதயத்தை விடாதேயிருந்து ப்ரஸாதத்தைப்பண்ணுமவன் திருக்கோட்டியூரிலே ஸந்நிஹிதனானானென்கிறார். ....

மூ;—

எக்களெம்மிறையெம்பிரா னிமையோர்க்கு நாயகனேத்தடியவர்
தங்கள் தம்மனத்துப் பிரியாதருள்புரிவான்
பொங்குதண்ணருவிப்புதம்செய்யப் பொன்களேசிதறவிலங்கொளி
செங்கமலமலரும் திருக்கோட்டியூரானே. (௧)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
எங்கள் எம் இறை	எங்களுக்கு அஸாதாரண ஸ்வாமியாய்,	அருள்புரிவான்	(அவர்களுக்கு)ப்ரஸாதத்தைப் பண்ணுமவனான எம்பெருமான்,
எம்பிரான்	எங்களுக்கு அஸாதாரணோபகாரகனாய்,	பொங்கு	கிளர்த்தியையுடையதாய்
இமையோர்க்கு	நித்யஸூரிகளுக்கு	தண்	குளிர்ந்திருந்துள்ள
நாயகன்	நிர்வாஹகனாயும்,	அருவிசெய்ய	அருவிகளோடொத்த (அருவிகள் நீர்மாறாதே ஒழுகுமாபோலே)
ஏத்து	ஸ்தோத்ரம் பண்ணாநின்றுள்ள	புதம்	மேகங்களானவை
அடியவர்தங்கள் தம்	அடியார்களுடைய	பொன்களே	பொன்களையே
மனத்து	நெஞ்சிலே	சிதற	சிந்த
பிரியாது	பிரியாதேயிருந்து		

னித்யாதி). முதற்பாட்டில்ப்ரமேயத்தையருளுகிறார் (ப்ரஹ்லாதேத்யாதி). ப்ரஹ்லாதன்நிமித்தமாக ருஷிகள் கோஷ்டிபண்ண; அதுக்காகப்ரத்யக்ஷமாகையாலே திருக்கோட்டியூரென்றுபேராகையாலே (ப்ரஹ்லாதாதிகளுக்கு) என்று.

(௧) வி-பு-௧-௧௯-௮௫.

(அத்தாலே) இலங்குஒளி மிக்க ஒளியையுடைத்தாய், செம்கமலம் செந்தாரைமலர்களா [னவை	அலரும் (மாறுதே) அலராநின்றுள்ள திருக்கோட்டி திருக்கோட்டியூரிலே யூரானே ஸந்நிஹிதனானவன். (க)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (எங்களித்யாதி) எங்களிலே விரிந்த சொல்லு "எம்" என்று; எங்கள் ஸ்வாமிஎன்றபடி. (எம்பிரான்) உபகாரகன். (இமையோர்க்குநாயகன்) * அயர்வறுமமரர்களதிபதி. அயர்வறுமமரர்களதிபதியாயிருந்து ஆஸ்ரிதரான எங்களுக்கு ஸ்வாமியாய், உபகாரகனுமாய். (ஏத்தடியவர்தங்கள்தம்மனத்து) "அடியவர்தங்கள்" என்றது - அடியவர்க்கென்றபடி. தம்திருநாமத்தைச் சொல்லி ஏத்தும்படியாக நெஞ்சைப்பிரியாதேயிருந்து அவர்களுக்கு ப்ரஸாதத்தைப் பண்ணுமவன். பொங்கென்று - மேலுக்கு. புதம்-அம்புதம்;- ஆகிறது-மேகம்.

(பொங்குதண்ணருவிப்புதம்செய்ய) கிளர்ந்து ப்ரமஹரமான அருவிகள் நீர்மாறாதே ஒழுகுமாபோலே. (புதம்பொன்களேசிதற) மேகம் பொன்களையே சிந்த. அத்தாலேமிக்க ஒளியையுடைத்தாய், செந்தாமரைகள் மாறாதே அலர்ந்ததிருக்கோட்டியூரிலே ஸந்நிஹிதனானவன். .... (க)

அரு;-முதற்பாட்டு.(எங்களித்யாதி). "எங்கள்"என்றும், "எம்"என்றும் புநருக்தமன்றோவென்ன (எங்களிலேயித்யாதி). "எங்கள்" என்றபதத்தில்அர்த்தத்தைத்தானேவிவரிக்கிறசொல்லென்றபடி. இரண்டுபதம்சொன்னதுக்குப்ரயோஜநம் (எம்மென்றித்யாதி). அஸாதாரண்யம்தோற்ற "எம்மிறை" என்று விசேஷித்தாரென்றுகருத்து. "எம்பிரான்"என்றவிடத்திலும், "எம்" என்றது அஸாதாரண்யத்யோதகமென்று விவக்ஷித்தருளுகிறார். (உபகாரகன்) என்று. "தங்கள்" என்றும், "தம்" என்றும் இரண்டிருக்கையாலே, இதுவும் விரிந்த சொல்லாகை உசிதமென்று விவக்ஷித்து, அடியவரானதங்களுக்கே, அஸாதாரணமான-பவ்யமானவென்று விவக்ஷித்தருளுகிறார் (அடியவரித்யாதி).

(பொங்கென்று)என்றது-"பொங்குதண்ணருவி"என்றதென்றபடி.(மேலுக்கு) என்றது-புதமென்கிறபதத்துக்கு மேலேயிருக்கிற செய்யவென்கிறபதத்துக்கென்றபடி. இப்படி அந்வயித்தக்ரமத்திலே அர்த்தமருளுகிறார் (கிளர்ந்தித்யாதி). "செய்ய" என்றது-ஒத்தவென்றாய், (ஒழுகுமாபோலே) என்றது. (க

மூ;—எவ்வநோய்தவிர்ப்பானெமக்கிறையின்னகைத்துவர்வாய்நிலமகள்
செவ்விதோயவல்லான் திருமாமகட்கினியான் [தம்
மௌவல்மாலைவண்டாடும் மல்லிகைமாலையோடு மணைந்தமாரு
தெய்வநாறவரும் திருக்கோட்டியூரானே. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
எமக்கு	எனக்கு	இனியான்	போக்யபூதனான எம்பெருமான்,
இறை	வகுத்த ஸ்வாமியாய்,	வண்டு	வண்டுகளானவை
எவ்வம்	துக்காவஹமான	ஆடும்	(மதுபாநார்த்தமாக) ஆடாநின்றுள்ள
நோய்	வியாதிகளை	மௌவல்மாலை	ஜாதிமல்லிகைப் பூமாலையோடும்
தவிர்ப்பான்	போக்குகைக்காக,	மல்லிகைமாலையோடும்	மல்லிகைப்பூமாலையோடும்
இன்நகை	புன்சிரிப்பையும்	அணைந்த	கூடியணைந்த
துவர்வாய்	சிவந்த அதரத்தையுமுடைய	மாருதம்	காற்றானது
நிலமகள்	ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டியினுடைய	தெய்வம் நாற	அப்ராக்ருதமான பரிமளத்தை கந்தி(ஸ்ஹ)க்கவந்துலாவா நிற்கிற
செவ்வி	செவ்வியை	வரும்	
தோயவல்லான்	அநுபவிக்கவல்லனாய், (அத்தாலே)	திருக்கோட்டியூரான். (உ)	
திருமாமகட்கு	பெரியபிராட்டியாருக்[கு]		

அவ.—இரண்டாம்பாட்டு. நம்முடைய துக்கங்களையெல்லாம் போக்குகைக்காகப் பிராட்டிமாரோடேகூடத் திருக்கோட்டியூரிலே ஸந்நிஹிதனானனென்கிறார்.

வ்யா;— (எவ்வநோயித்யாதி) எனக்கு வகுத்த ஸ்வாமியாகை

அ௫;—இரண்டாம்பாட்டு. (எவ்வநோயித்யாதி). கீழ்தமக்குஅஸாதாரணஸ்வாமியாய் அருள்புரிவானென்றருளிச் செய்தார். இதில் புருஷகாரஸம்பத்தி குறைவற்றிருக்கையாலே நம் துக்கங்களெல்லாம் போக்குமென்று அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதியை உட்கொண்டு அவதாரிகையருளுகிறார் (நம்முடையவித்யாதி).

"எமக்கிறை - எவ்வநோய் தவிர்ப்பான்" என்றந்வயித்து, எவ்வம் - துக்கமாய்த்தாத்பர்யம் (எனக்கித்யாதி). வண்டோடு-மௌவல் இத்யாதிக்கந்வ

யாலே நம்முடைய து:க்காவஹமான வ்யாதியைப்போக்கும் ஸ்வபாவனாய். (இன்னகைத்துவர்வாய்) இனியநகையையும் சிவந்த அதரத்தையுமுடைய ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியுடைய செவ்வியை அநுபவிக்க வல்லனாய், அத்தாலே பெரியபிராட்டியாருக்குஇனியன். (க) "ஸ்ர்வஜ்ஞ ஸர்வஜ்ஞோ-நகஶ்சிந்நாபராத்யதி" என்றுகுற்றம்பொறுப்பிப்பாளொருத்தியும், பொறைக்கு உவாத்தாயிருப்பாளொருத்தியுமாகக் கூடி இனியனாயிருக்கிறவன். (மௌவலித்யாதி) மௌவல் மாலையோடும் மல்லிகைமாலையோடும் மதுபாநம்பண்ணின வண்டுகள் ஆடாநின்றன. இவற்றோடேகூடி அணைந்தமாருதமுண்டு-காற்று, அது அப்ராக்ருதமான பரிமளத்தை கந்தி (ஸ்பர்ஶி) க்கவந்து உலாவாநிற்கும் திருக்கோட்டியூரானே. .... (௨)

மூ;—வெள்ளியான்கரியான்மணிநிறவண்ணன்விண்ணவர்தமக்கிறையெமக்
கொள்ளியானுயர்ந்தா னுலகேழுமுண்டுமிழ்ந்தான் [தசை
துள்ளுநீர்மொண்டுகொண்டு சாமரைக்கற்றை சந்தநமுந்திவந்
தெள்ளுநீர்புறவில் திருக்கோட்டியூரானே. (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வெள்ளியான்	(க்ருதயுகத்திலே) வெளுத்த நிறத்தையுடையனாய்,	எமக்கு	எனக்கு
கரியான்	(கலியுகத்திலே) கறுத்த நிறத்தையுடையனாய்,	ஒள்ளியான்	தன்னழகைக் காட்டித்தந்தவனாய், (ப்ரளயகாலத்திலே)
மணிநிறவண்ணன்	(த்வாபரயுகத்திலே) பாசியின் பசம்புறம் போன்றநிறத்தையுடையனாய்,	உலகு எழும்	ஸப்தலோகங்களையும்
விண்ணவர் தமக்கு	நித்ய ஸூரிகளுக்கு	உண்டு	திருவயிற்றிலேவைத்து நோக்கி
இறை	நிர்வாஹகனாய்,	உமிழ்ந்தான்	(பிறகு) வெளிநாடு காண உமிழ்ந்தஸர்வேஶ்வரன்,
உயர்ந்தான்	ஸர்வஸ்மாத்பரனாய், (இப்படியிருந்தும்)	துள்ளும்	குறுந்திவலைகளையுடைய
		நீர்	நீரானது
		சாமரைக்கற்றை	சாமரத்திரளையும்
		சந்தனம்	சந்தநத்தையும்

யம் திருவுள்ளம்பற்றி யருளுகிறார் (மௌவலித்யாதி). ... ... (௨)

(க) நா-யு-௧௧௬-௪௪.

மொண்டுகொ ணடுவந்து — இழுத்துக்கொண்டு வந்து	தெள்ளும்நீர் — கொழிக்கும்ஸ்வபாவத்தையுடைய
உந்தி அசை — தள்ளி அலையாநிற்பதாய்	புறவில் — பர்யந்தத்தையுடைத்தான
	திருக்கோட்டியூரான். (௩)

அவ;—மூன்றாம்பாட்டு. அவ்வோயுகங்கள் தோறும் ஆஶ்ரயிப்பார் உகந்த திருநிறத்தைத்தானும் உகந்துகொண்டு ப்ரளயாத்யாபத்துக்களிலும் உதவும்ஸ்வபாவனானவன் திருக்கோட்டியூரிலே ஸந்நிஹிதனானானென்கிறார்.

வ்யா;—(வெள்ளியானித்யாதி). க்ருதயுகத்திலே வெளுத்த நிறத்தையுடையனாய், கலிகாலத்தில் ஏதேனும் வடிவுகொண்டாலும் விரும்புவாரில்லாமையாலே கறுத்ததிருநிறத்தையுடையனாய், த்வாபரத்திலே நீலநிறத்தை யுடையனாய், அயர்வறுமமரர்களதிபதியாய், ஸர்வாதிகனாய்வைத்து, எனக்குவைத்தகண்வாங்கவொண்ணாதபடி தன்னழகைக்காட்டி, ப்ரளயாபத்தில்ஜகத்தைஉண்டு ஆபத்ஸகனாய் உமிழ்ந்தவன்.

“ துள்ளுநீர் ” என்று - மேலுக்கு. குறுந்திவலைகளையுடைய திரைகளாலே நீரானது சாமரத்திரளையும் சந்தநத்தையும் இழுத்துக்கொடுவந்து தள்ளி அலையாநிற்பதாய்; (தெள்ளுநீர் புறவில்) கொழிக்கும் ஸ்வபாவத்தையுடைய பர்யந்தத்தோடேகூடின திருக்

அந;-மூன்றாம்பாட்டு. (வெள்ளியானித்யாதி) பிராட்டிமார் அருகேயிருக்கையாலே நம்முடைய துக்கங்களைத் தீர்ப்பானென்றார் கீழ் ; அதுக்கடியான ஆபத்ஸகத்வத்தை அருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி திருவுள்ளம்பற்றி அவதாரிகை யருளுகிறார். (அவ்வோவித்யாதி).

(கறுத்த திருநிறத்தை) என்றது - * முழுதும் நிலைநின்ற கொண்டல் வண்ணமான ஸ்வாபாவிகவர்ணத்தைச் சொன்னபடி. (நீலநிறத்தை) என்றது - * பாசியின் பசும் புறம் போன்ற நிறமென்கை. “உயர்ந்தான் - எமக் கொள்ளியான் ” என்றந்வயித்தருளுகிறார் (ஸர்வேத்யாதி).

(மேலுக்கு) என்றது- “அசை ” என்கிற பதத்துக்குச் சேஷமென்றபடி. “ சாமரைக் கற்றை சந்தனம் மொண்டுகொண்டுவந்து துள்ளு நீராய், - துளி துளியான நீராய், அசைந்து துள்ளுகை ஸ்வபாவ மாகவுடைத்தான புறவில் ” என்று அந்வயம் திருவுள்ளம் பற்றித் தாத்பர்யம் (குறுந் திவலையென்று தொடங்கி, ஊரானே என்னுமளவும்). அந்வயம் முன்புபோலே தானே

கோட்டியூரானே. (தெள்ளு நீர்) தெளிந்த நீரையுடைய பர்யந்தமென்னுமாம்; (துள்ளு நீர்) தெழித்துவருகிற நீரானது. .... (ங)

மூ;—

ஏறுமேறியிலங்குமொண்மழுப்பற்று மீசற்கிசைந்துடம்பிலோர்
கூறுதான்கொடுத்தான் குலமாமகட்கினியான்
நாறுசெண்பகமல்லிகைமலர் புல்கி யின்னிளவண்டுநன்னறும்
தேறல்வாய்மடுக்கும் திருக்கோட்டியூரானே. (ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஏறு ஏறி	வ்ருஷபத்திலேயேறி	இனியான்	இனியனாயிருந்துள்ள ஸர்வேஶ்வரன்,
இலங்கும்	உஜ்ஜ்வலமாய்	இன்	தர்ஶநீயமாய்
ஒண்	அழகிதான	இள	பால்யாவஸ்த்தமான
மழு	'மழு' என்னும் ஆயுதத்தை	வண்டு	வண்டானது
பற்றும்	கையிலேந்திக்கொண்டிராநின்ற	நாறு	பரிமளத்தையுடைய
		செண்பகம்	செண்பகப்பூவையும்
ஈசற்கு	ருத்ரனுக்கு	மல்லிகைமலர்	மல்லிகைப்பூவையும்
இசைந்து	திருவுள்ளமொருப்பட்டு	புல்கி	தழுவி*
		நன்னறும்	மிகவும்விலக்ஷணமான
உடம்பில்	தன்திருமேனியில்	தேறல்	தேனிலே
ஓர்கூறு	ஒருபாகத்தை	வாய்	வாயைவைத்து
கொடுத்தான்	கொடுத்தருளினவனாய்,	மடுக்கும்	உட்கொள்ளா நின்றுள்ள,
குலமாமகட்கு	பெரியபிராட்டியார்க்கு		திருக்கோட்டியூரான். (ச)

அவ;—நாலாம்பாட்டு. பிராட்டியோடொக்க ருத்ரனுக்கும்திருமேனியிலே இடங்கொடுத்த சீலவான் திருக்கோட்டியூரிலே ஸந்நிஹிதனானானென்கிறார்.

திருவுள்ளம்பற்றி "துள்ளுநீர்" என்றதுக்கும், "தெள்ளுநீர்" என்றதுக்கும் அர்த்தாந்தரமருளுகிறார் (தெளிந்தவித்யாதி). ... ... (ங)

அங;—நாலாம்பாட்டு. (ஏறுமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் ஆபத்ஸகத்வாதி குணங்களைச் சொன்னார். தாழ்ந்தார்க்கு முகம் கொடுத்து ஆபத்தைப் போக்குமோவென்ன; ஸுசீலனென்கிறாரென்று திருவுள்ளம்பற்றி அவதாரிகையருளுகிறார் (பிராட்டியித்யாதி).

வ்யா;—(ஏறுமித்யாதி) வ்ருஷபத்திலேயும்ஏறி, உஜ்ஜ்வலமாள அழகிய மழுவைப்பற்றும் ருத்ரனுக்கு; ஸர்வேஸ்வரன் திருவடியை வாஹநமாகவுடையனாயிருக்குமாகில் ஓர் எருத்தை ஏறி, அவன் திருவாழியைப்பிடிக்குமாகில் ஒருமழுவைப்பிடித்து இப்படி துர்மாநியான ருத்ரனுக்கு துர்மாநம்பார்த்து உபேக்ஷியாதே இசைந்து திருமேனியிலே ஒருகூறுகொடுத்தவன். (குலமித்யாதி) பெரியபிராட்டியாருக்கு (க) "பித்தர்பனிமலர்மேல் பாவைக்கு" என்கிறபடியே அவளோடொக்க இவனுக்கும் திருமேனியிலே இடம் கொடுத்தவன். "நாறுசெண்பகம்" என்றுமேலுக்கு, பரிமளத்தையுடைத்தான செண்பகப்பூ, மல்லிகை இவற்றைத்தழுவி, இவற்றால்வந்த உஷ்ணமாற்றுகைக்கு தர்ஶநீயமாய் பால்யாவஸ்த்தமானவண்டு அறவிலக்ஷணமான தேனிலே வாயை மடாநிற்கும் திருக்கோட்டியூரானே. .... (ச)

மூ;—

வங்கமாகடல்வண்ணன் மாமணிவண்ணன் விண்ணவர்கோன்மது
தொங்கல்நீண்முடியான் நெடியான்படி கடந்தான் [மலர்
மங்குல்தோய் மணிமாடவெண்கொடிமாகமீதுயர்ந்தேறிவானுயர்
திங்கள்தானணவும் திருக்கோட்டியூரானே. (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வங்கம்	மரக்கலங்களையுடைய	விண்ணவர்	நித்ய ஸூரிகளுக்கு
மாகடல்	மஹார்ணவம்போன்ற	கோன்	ஸ்வாமியாய்,
வண்ணன்	திருநிறத்தையுடைய	மது	தேனையுடைத்தான
மா	ஶ்லாக்யமான [வனாய்,	மலர்த்தொங்கல்	பூமாலையோடுகூடிய
மணி	நீலமணிபோன்ற	நீள்	ஆதி(கூ)ராஜ்யஸூசகமான
வண்ணன்	திருநிறத்தையுடையனாய்,		

"இசைந்து" என்றுவிசேஷித்த துக்குக்கருத்தென்னென்னவருளுகிறார் (ஸர்வேஸ்வரனித்யாதி). (மேலுக்கு) என்றது - நாறு செண்பக மலர் புல்கி என்ற வளவை உட்கொண்டு, வண்டென்றபதத் துக்கு பேலே அந்வயித்துக் கொள்வதென்கை. இதுக்கநுகுணமாக தர்ஶநீயமாய், (பால்யாவஸ்த்தமான வண்டு) என்று வாக்யத்தைமுந்துற அந்வயித்து, பரிமளேத்யாதியை அநுஸந்திப்பது. பருகும் என்னாதே, "மடுக்கும்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (இவற்றாலித்யாதி). ... ... (ச)

(க) திருநெ-கசு.

முடியான்	திருவபிஷேகத்தை யுடையனாய்,	வெண்	வெளுத்த
நெடியான்	ஸர்வாதிகனாய்,	கொடி	த்வ (஧்வ) ஜ படங்க ளானவை
படி	பூமிப்பரப்படங்க	மாகம்மீது	ஆகாசத்தின்மேலே
கடந்தான்	தன் திருவடிகளால் அளந்து கொண்ட ஸர்வேஶ்வரன்,	உயர்ந்து ஏறி	உயரப்பரந்து
		வான் உயர்	ஸ்வர்க்கத்திலே வர்த்திக்கிற
மங்குல்	மேகங்கள்	திங்கள் தான்	சந்த்ரனை
தோய்	தவழப்பெற்ற,	அணவும்	சென்று ஸ்பர்ஶியாநிற்கிற
மணி	ரத்நமயமான		
மாடம்	மாடத்திலே கட்டின		திருக்கோட்டியூரான். (ரு)

அவ;—அஞ்சாம்பாட்டு. பண்டு பூமியை அளந்துகொண்டவன் இப்போது திருக்கோட்டியூரிலே ஸந்நிஹிதனானனென்கிறார்.

வ்யா;—(வங்கமித்யாதி) மரக்கலங்களையுடைய மஹார்ணவம் போலேயுமாய், ஶ்லாக்யமான நீலமணிபோலேயிருக்கும் திரு நிறத்தை யுடையனாய்; (விண்ணவர் கோன்) இவ்வடிவை நித்யஸூரிகளுக்கு போக்யமாகக்கொடுத்த அயர்வறுமமரர்களதிபதியாய். (மது மலரித்யாதி) தேனையுடைத்தான பூமாலையோடேகூடின ஆதிராஜ்ய ஸூசகமான திருவபிஷேகத்தை யுடையனாய், ஸர்வாதிகனாய், பூமியெல்லாம் தன்கால்கீழே இட்டுக்கொண்டவன். "மங்குல்" என்று மேலுக்கு. மேகத்தில் சென்று கிட்டி மணிமயமான மாடத்திலே கட்டின வெள்ளைக்கொடி ஆகாசத்தின்மேலே உயரப்பரந்து ஸ்வர்க்கத்திலே வர்த்திக்கிற சந்த்ரனைச் சென்று ஸ்பர்ஶியாநிற்கும். (வானுயர்திங்கள்) மிகவுமுயராநின்ற சந்த்ரனை அணையாநின்றதிருக்கோட்டியூரானே!. .... (ரு)

அரு;—அஞ்சாம்பாட்டு (வங்கமித்யாதி) கீழ்ச்சொன்ன ஸௌஶீல்யத்தை பரத்வமென்னும்படி, வஸிஷ்ட்ட சண்டாள விபாக(ஞ்ஞ)மறவந்த நிரவதிக ஸௌசில்யத்தை அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"மாகமீதுயர்" என்று விசேஷிக்கையாலே இதுக் குறுப்பாக "மங்குல் தோய்" என்றது கொடிபதத்துக்கு விசேஷணமாக அநுஸந்திப்ப தென்று விவக்ஷித்து அந்வயம் காட்டுகிறார் (மங்குலென்று மேலுக்கு என்று). வான் பதத்துக்கு அர்த்தாந்தரம் (மிகவுமித்யாதி). ... ... (ரு)

மூ;—காவலனிலங்கைக்கிறைகலங்கச் சரம் செலவுய்த்துமற்றவன்
ஏவலம்தவிர்த்தானென்னை யாளுடையெம்பிரான்
நாவலம்புவிமன்னர் வந்துவணங்க மாலுறைகின்றதிங்குளனத்
தேவர்வந்திறைஞ்சும் திருக்கோட்டியூரானே. (௬)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
காவலன்	ஜகத்துக்குரக்ஷகன் தா	எம்பிரான்	அஸாதாரணோபகாரக
	னே யென்றிருக்கு		ஞன ஸர்வேஶ்வர
இலங்கைக்கு	லங்கைக்கு [மவனாய்	மால்	"எம்பெருமான் [ன்,
இறை	நிர்வாஹகனான ராவ	உறைகின்றது	வந்து ஸந்நிதி பண்ணு
	ணன்	இங்குளன	இவ்விடத்திலே" [வது
கலங்க	முடியும்படிக்கீடாக		என்று
சரம்	பாணங்களை	நாவலம்புவி	ஜம்பூத்வீபத்திலுள்ள
செலவுய்த்து	செல்லநடத்தி	மன்னர்	ராஜாக்கள்
மற்று	மேல்	வந்து	வந்து
அவன்	அந்த ராவணனுடைய	வணங்க	ஆஶ்ரயிக்க,
ஏவலம்	எய்யவல்ல மிடுக்கை		(அத்தைக்கண்டு)
தவிர்த்தான்	கழித்தருளினவனாய்	தேவர்	ப்ரஹ்மாதி தேவர்களு
	(அச்செயலாலே)	வந்து	வந்து [ம்
என்னை	அடியேனை	இறைஞ்சும்	ஆஶ்ரயியாநிற்கிற
ஆளுடை	அடிமைகொண்ட	திருக்கோட்டியூரான்.	(௬)

அவ;—ஆறும்பாட்டு. ராவணன் மிடுக்கையழித்த தசரதாத்மஜன் இப்போது திருக்கோட்டியூரிலே ஸந்நிஹிதனானானென்கிறார்.

வ்யா;—(காவலனித்யாதி) ஈஶ்வரனோடொக்க நானும் காவலனென்று திக்பாலகர்களைத் தவிர்த்து ஜகத்துக்கு ரக்ஷகன் தானேயாய், லங்கைக்கு நிர்வாஹகனானவன் மலங்கும்படி சரங்களைச்செல்ல நடத்தி ராவணனுடைய "எய்யவல்லார் என்னோடொப்பாரில்லை" என்னும்மிடுக்கைத் தவிர்த்து, அச்செயலாலே என்னை அடிமை

அநு;—ஆறும்பாட்டு. (காவலனித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் ஸௌஶீல்யத்தை அநுஸந்தித்தவர், இப்பாட்டால் விரோதியை நிரஸிப்பானென்று அவனுடைய சக்தியை அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

கொண்டிருக்கும் உபகாரகனானவன். "நாவலம்" என்றுமேலுக்கு. ஜம்பூத்வீபத்தில் ராஜாக்கள்வந்து ஆஸ்ரயிக்க, "ஸர்வேஸ்வரன்வந்து ஸந்நிதிபண்ணுகிறதிங்கே" என்று ப்ரஹ்மாதிகள்வந்து ஆஸ்ரயிக்கும் திருக்கோட்டியூரானே. .... (௬)

மூ;—

கன்றுகொண்டுவிளங்கனி யெறிந்தானிரைக் கழிவென்றுமாமழை
நின்றுகாத்துகந்தான் நிலமாமகட்கினியான்
குன்றின்முல்லையின்வாசமும் குளிர்மல்லிகை மணமுமளைந்திளம்
தென்றல்வந்துலவும் திருக்கோட்டியூரானே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கன்றுகொண்டு	வத்ஸாஸுரனைக் கொண்டு	இனியான்	(பூபாரத்தைப்போக்குகையாலே) இனியனான ஸர்வேஸ்வரன்
விளங்கனி	விளாவின் கனியாய் நின்ற அஸுரனை	இளம்	இளமைதங்கிய
எறிந்து	உதிரவெறிந்து,	தென்றல்	தென்றல் காற்றானது
ஆநிரைக்கு	பசுக்களின் திரளுக்கு	குன்றில்	மலையிலுண்டான
அழிவு என்று	தீங்கு வருமென்று	முல்லையின்	முல்லைப்பூவின்
மாமழை	மஹாவர்ஷத்தை	வாசமும்	பரிமளத்தையும்
நின்று	(மலையையெடுத்து) ஒருபடிப்பட நின்று	குளிர்	குளிர்ந்த
காத்து	(பசுக்களை) ரக்ஷித்து	மல்லிகை	கொடிமல்லிகையின்
உகந்தான்	(ஆஸ்ரித விரோதி போக்கப் பெற்றோமென்று) திருவுள்ளமுகந்தவனாய்	மணமும்	பரிமளத்தையும்
நிலமாமகட்கு	பூமிப்பிராட்டிக்கு	அளைந்து	தழுவி முழுசிக்கொண்டு
		வந்து	நாற்புறமும் வந்து
		உலவும்	உலாவாநின்றுள்ள
		திருக்கோட்டியூரான். (எ)	

அவ;—ஏழாம்பாட்டு. கன்றாயும் விளாவாயும் வந்த அஸுரர்களால் வரும் நலிவைப்போக்கி, கோவர்த்தநோத்தரணம்பண்ணின

(மேலுக்கு) என்றதுக்கு - "நாவலம் புவிமன்னர் வணங்க" என்றத்தை "இங்கென" என்றதுக்குமேலே அந்வயிப்பதென்று கருத்து. "மாலுறைகின்றது இங்கென, நாவலம்புவி மன்னர்வணங்க, அத்தைக்கண்டு தேவரும் வந்திறைஞ்சும் திருகோட்டியூர்" என்றந்வயம் திருவுள்ளம் பற்றி பலிதமான தாத்பர்யமருளுகிறார் (ஜம்பூவித்யாதி) ... ... (௬)

மஹாபாதகத்தையுடையவன், இப்போது திருக்கோட்டியூரிலே ஸந்நிஹிதனானானென்கிறார்.

வ்யா;—(கன்றித்யாதி) கன்றைக்கொண்டு விளாவை உதிர வெறிந்து, க்ரித்ரிமத்தால்வந்த இரண்டஸுரர்களையும் ஒன்றையிட்டொன்றை முடித்தவன். பசுக்களுக்கழிவு வருமென்று மஹாவர்ஷத்தை மலையை எடுத்துக்கொண்டு நின்று காத்து "இவற்றுக்குறுப்பாகப்பெற்றோம்" என்று உகந்தவன். (நிலமாமகட்கினியான்) பசுக்களையும் இடையரையும் காத்தால் உகப்பாள் - ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியிறே. பூபாரத்தைப் போக்குகையாலே ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்கு இனியனானவன். "குன்றின்" என்று மேலுக்கு. (குளிர்குன்றின் முல்லை) குளிர்ந்தமலையிலுண்டான முல்லையின்பரிமளமும். மல்லிகையின்பரிமளமும் அன்றிக்கே, குளிர்ந்த மல்லிகையின் பரிமளமும் அளைந்து ம்ருதுவான தென்றல் வந்து ஸஞ்சரியாநிற்கும் திருக்கோட்டியூரானே. .... (எ)

மூ;— [ந்து

பூங்குருந்தொசித்தானை காய்ந்தரிமாச்செகுத்தடியேனை யாளுகவீங்கென்னுள் புகுந்தானிமையோர்கள் தம்பெருமான்
தூங்குதண்பலவின் கனித்தொகுவாழையின் கனியொடுமாங்கனி தேங்குதண்புனல் சூழ்த்திருக்கோட்டியூரானே. (அ)

அந;—ஏழாம்பாட்டு. (கன்றித்யாதி) கீழ்ச்சொன்ன சக்திமத்வம் அகடித கடநாரூபேண விருக்குமென்றத்தை அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

விளங்கனி எறிந்ததும், மழைகாத்ததும் நிலமா மகளுக்கு இனிய னானதைக்கு ஹேதுக்களென்று வ்யுத்க்ரமேண உபபாதிக்கிறார் (பசுக்களையு மித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). (குன்றின் என்றது மேலுக்கு) என்றதுக்கு - அளைந்து என்றும்) அளவையும் "இளம் தென்றல்" என்றபதத்துக்கு மேலே அந்வயிப்பதென்கை. மல்லிகைக்குக் குளிர்ச்சிகூடாமையாலே, குளிர்பதத்தை-குன்றின் பதத்திலே அந்வயித்தருளிச்செய்து, கொடிமல்லிகைதான் குளிர்ச்சியுடைத்தாயிருக்குமென்று அர்த்தாந்தரம் (அன்றிக்கேயித்யாதி). ... (எ)

அந;—எட்டாம்பாட்டு. (பூமித்யாதி) கீழ், "விளங்கனி எறிந்து" என்று சொன்னது-ஒன்றுமேயோ, அநேக விரோதிகளெல்லாம் நிரஸித்துத் தம்திருவுள்ளத்திலிருந்தானென்றநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

பதம்.	உரை.
பூ	பூத்துக்கிடந்த
குருந்து	குருந்தை
நுசித்து	(எளிதாக) முறித்து,
ஆனை	குவலயாபீடத்தை
காய்ந்து	சீறி (முடித்து),
அரி	வேகத்தை யுடைய
மா	குதிரைவடிவங் கொண்ட கேசியை
செகுத்து	கொன்று,
அடியேனை	அடியேனை
ஆளுகந்து	அடிமைகொள்ள விரும்பி
இமையோர்கள் தம்	நித்யஸூரிகளுக்கு
பெருமான்	நிர்வாஹகனை (மேன்மையைப் பாராதே)
ஈங்கு	இந்த ஸம்ஸாரத்திலே
என்னுள்	என்னுள்ளே
புகுந்தான்	ப்ரவேசித் தருளின ஸர்வேஶ்வரன்,
மாங்கனி	மாம்பழமானது
தூங்கு	(பழுத்துத்) தொங்கா நின்றும்
தண்	அழகிதாயுமிருந்துள்ள
பலவின்கனி	பலாப்பழங்களோடும்
தொகு	திரட்சியை யுடைய
வாழையின் கனியோடும்	வாழைப்பழங்களோடும் கூட
தேங்கு	(வந்துவிழுந்து) தேங்கா நிற்பதாய்
தண்	ஶ்ரமஹரமான
புனல்	ஆறுகளாலே
சூழ்	சூழப்பட்டிருந்துள்ள
திருக்கோட்டியூரான். (அ)	

அவ;—எட்டாம்பாட்டு. குருந்து துடக்கமான விரோதிவர்க்கத்தைப் போக்கின க்ருஷ்ணன் இப்போது திருக்கோட்டியூரிலே ஸந்நிஹிதனானனென்கிறார்.

வ்யா.—(பூங்குருந்தித்யாதி) பூத்தகுருந்தை அநாயாஸேந முறித்து குவலயாபீடத்தை முடித்து. (அரிமா) வேகத்தையுடைத்தான கேசியைக்கொன்று. பச்சைக்குதிரை என்னவுமாம. (அடியேனையித்யாதி) என்னை அடிமைகொள்ளவிரும்பி * அயர்வறு மமரர்களதிபதியான மேன்மைபாராதே ஸம்ஸாரத்திலே என்னுள்ளே புகுந்தான். “தூங்கு” என்று மேலுக்கு. இற்றுவிழப் புகுகிறதோ என்னும்படி, பழுத்துத்தூங்கா நின்று அழகிதான பலாப்பழம், திரட்சியையுடைத்தான வாழைப்பழம், இவற்றோடேகூட மாம்பழம் வந்து விழுந்துதேங்கி ஶ்ரமஹரமான புனல்சூழ்ந்த திருக்கோட்டியூரானே!

(தூங்கென்றுமேலுக்கு) என்றதுக்கு “ஓடு” என்றவளவும்-மாங்கனி என்ற பதத்துக்குமேலே கூட்டிவதென்று கருத்து. .... (அ)

மூ;—

கோவையின்தமிழ்பாடுவார் குடமாடுவார் தடமாமலர்மிசை
மேவுநான்முகனில் விளங்குபுரிநூலர்
மேவுநான்மறைவாணரை வகைவேள்வியாறங்கம் வல்லவர்தொழும்
தேவதேவபிரான் திருக்கோட்டியூரானே! (௯)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கோவை	கோர்வையை யுடைத்	நான்மறை	நாலுவகைப்பட்ட வேதங்களுக்கும்
இன்	இனிய [தாய்	வாணர்	வ்யாஸபதம் செலுத்த வல்லர்களாய்
தமிழ்	தமிழாலான இத்திரு மொழியை	ஐவகைவேள்வி	பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்களும்
பாடுவார்	பாடுமவர்களாய்	ஆறு அங்கம்	ஆறுவகைப்பட்ட வேதாங்கங்களும்
குடமாடுவார்	குடக்கூத்தை ஆடுமவர்	வல்லவர்	கைவந்திருக்கும் ப்ராஹ்மணர்கள்
தடம்	விசாலமாய் [களாய்	தொழும்	ஆஶ்ரயிக்கிற
மா	பெரிதான	தேவதேவபிரான்	ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு ஆஶ்ரயணீயரான நித்யஸூரிகளுக்கு ஸ்வாமியான ஸர்வேஶ்வரன்,
மலர்மிசை	திருநாபீகமலத்திலே		திருக்கோட்டியூரான். (௯
மேவு	பிறந்த		
நான்முகனில்	சதுர்முகனிற்காட்டில்		
விளங்கு	உஜ்ஜ்வலமான		
புரிநூலர்	யஜ்ஞோபவீதத்தை யுடையராய்		
மேவும்	தன்னையுள்ளபடி பேசவல்ல		

அவ;—ஒன்பதாம்பாட்டு. தான் தன்னை ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் அநுபவிக்கைக்கீடான பக்தியை யுடையராய், ப்ரஹ்மாவோடு ஸமானரான ப்ராஹ்மணருக்கு ஆஶ்ரயணீயனாய்த் திருக்கோட்டியூரிலே வந்து ஸந்நிஹிதனானனென்கிறார்.

அநு;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (கோவையித்யாதி) விரோதி நிரஸநசீலன் தம் திருவுள்ளத்திலிருந்தானென்றுமநுஸந்தித்தார். இப்படி என்னுள் புகுந்தது திருக்கோட்டியூரிலே பக்தர் ஆஶ்ரயிப்பாரில்லாதவனாயல்ல; பலரும் தொழுவார் இருக்க, தம்முடைய திருவுள்ளத்தில் புகுந்தானென்று மஹோபகாரத்தை அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

வ்யா.—(கோவையித்யாதி) கோவையை யுடைத்தாய், இனிய தமிழான இத்திருமொழியைப் பாடுவார், செருக்காலே திருவாய்ப்பாடியில் படியாகக் குடக்கூத்தையாடுவாராய், திருநாபி கமலத்திலே பிறந்த சதுர்முகனிற்காட்டில் உஜ்ஜ்வலிதமான யஜ்ஞோபவீதத்தை யுடையரான ப்ராஹ்மணர். (மேவுநான்மறையித்யாதி) தன்னை உள்ளபடிபேசவல்ல வேதங்களுக்கு வ்யாஸபதம் செலுத்துவாராய், பஞ்சமஹாயஜ்ஞும், அங்கங்களாறும் கைவந்திருக்கிறவர்கள் ஆஶ்ரயிக்கிற. (தேவதேவபிரான்) ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு ஆஶ்ரயணீயரான அயர்வறு மமரர்களுக்கு ஸ்வாமியானவன் இங்கேவந்துவர்த்திக்கிறவன். .... (௯)

மூ;—ஆலுமாவலவன் கலிகன்றிமங்கையர் தலைவனணிபொழில்
சேல்கள்பாய் கழனித்திருக்கோட்டியூரானை
நீலமாமுகில்வண்ணனை நெடுமாலையின்தமிழால் நினைந்தவிந்
நாலுமாறும் வல்லார்க்கிடமாகும் வானுலகே. (௧௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஆலும்	ஸஞ்சாரத்தை யுடைத்தான	கழனி	வயலையுமுடைத்தான
மா	குதிரையை	திருக்கோட்டியூரானை	திருக்கோட்டியூரிலே ஸந்நிஹிதனாய்,
வலவன்	நடத்தவல்லராய்,	நீலம்	நீலமாய்
மங்கையர்	திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு	மா	ஶ்லாக்யமான
தலைவன்	நிர்வாஹகரான	முகில்	மேகம்போன்ற
கலிகன்றி	ஆழ்வார்	வண்ணனை	திருநிறத்தை யுடையனாய்,
அணி	அழகிய	நெடுமாலை	வ்யாமுக்த(×)னை ஸர்வேஶ்வரனை
பொழில்	சோலைகளையும்		
சேல்கள்	மத்ஸ்யங்களானவை		
பாய்	பாயாநின்றுள்ள	இன்	இனிய

(தான்) என்றது - தேவதேவபிரானென்றபடி. (கோவை) - ஒருகோர்வையாயிருக்கை. (இத்திருமொழி) என்றதுக்குத் திருக்கோட்டியூர் விஷயமானதாகையாலே, அங்குள்ளார் பக்தியாலே இத்தைக்கேட்டால் விடாதே பாடுவாரென்னும் கருத்தாலேயாகலாமென்று கருத்து. ... ... (௯)

தமிழால்	தமிழைக்கொண்டு	வல்லார்க்கு	கற்கவல்லவர்களுக்கு
நினைந்த	நினைந்த	வானுலகு	பரமபதமானது
இந்நாலுமாறும்	இப்பத்துப் பாட்டுக்களையும்	இடம்ஆகும்	இருப்பிடமாகும். (கo)

அவ;—பத்தாம்பாட்டு. ஆழ்வாரருளிச்செய்த இப்பத்தும் வல்லார்களுக்குப் பரமபதமே வாஸஸ்த்தாநமென்கிறார்.

வ்யா.—(ஆலுமாவித்யாதி) ஸரஸஸஞ்சாரத்தை யுடைத்தான குதிரையை நடத்தவல்ல ஆழ்வார். ஸஸம்ப்ரமந்ருத்தம் பண்ணுநின்ற குதிரையை நடத்தவல்ல ஆழ்வார்; திருமங்கைக்கு நிர்வாஹகரானவர், ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆபரணமாம்படி அழகிய பொழிலையும் சேல்கள் பாயாநின்றுள்ள வயலையுமுடைய திருக்கோட்டியூரையுடையனாய், நீலமாய் ஶ்லாக்யமான முகில்போலே யிருக்கும்திருநிறத்தையுடையனை ஸர்வேஶ்வரனை இனியதமிழைக்கொண்டு ஸம்ஸாரதாபம் தீரும்படியாக நினைத்த. (நீலமாமுகில்வண்ணனை) ஶ்ரமஹரமான வடிவையுடையவனை. அத்தாலே என்னை முறைஅறிவித்தவனை. வ்யாமுக்த்த(ᳵ)னானவனை. (நினைந்தவிந்நாலுமாறும் வல்லார்) தமக்கினிதானவாறே பிரித்தநுபவிக்கிறார். இது கற்றவர்களுக்கு இடமாவது பரமபதம். .... (கo)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி
ஒன்பதாம்பத்து பத்தாந்திருமொழி
முற்றிற்று.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (ஆலுமாவலவனித்யாதி) ஆலும்படி நடத்தவல்லவனென்னுதல் ; ஆலாநிற்கிற குதிரையென்னுதல்; இவற்றையருளுகிறார் ஸரஸேத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). "வண்ணம்" என்றது நிறமென்றாய், முகில்த்ருஷ்டாந்தம் நிறத்தாலே என்றருளிச்செய்து, வண்ணபதம் திருமேனிக்குவாசகமாய் அர்த்தாந்தரமருளுகிறார் (ஶ்ரமேத்யாதி). "மால்" என்றதுக் அர்த்தாந்தரம் (வ்யாமுக்த்தனானவனை) என்றது. ... ... (கo)